

**Emperyalist haydutlar
NATO Zirvesi'nde diş bile di,
hedef büyüttü...**

**Emekçilerin ve
halkların direnişini
zorbalıkla
bastıramazsınız!**

**Asgari ücretin belirlenmesinde bildik
oyun bir kez daha sahneleniyor...
Ayağa kalkalım, bu oyunu
bozalım!**

**Faşizme karşı omuz omuza!
Gençlik faşist saldırırganlığa
boyun eğmeyecek!**

**Neofaşist çete ile bölgedeki
işbirlikçileri seferber durumda...**

**Ortadoğu'yu
Balkanlaştırma planı!..**

**Lübnan karanlık bir sürece
çekiliyor**

Abu Şehmuz Demir

İÇİNDEKİLER

Emperyalist haydutlar NATO Zirvesi'nde diş bileli, hedef büyüttü... Emekçilerin ve halkların direnişini zorbalıkla bastıramazsınız!.....	3
“Demokrat” maskeli Açar'ın yayılmacı emelleri	4
Asgari ücretin belirlenmesinde bildik oyun bir kez daha sahneleniyor... Ayağa kalkalım, bu oyunu bozalım!... .	5
Sermayenin sinsi tuzağı... Kamu işçisi bu oyuna gelmemelidir! . . .	6
Sömürü ve soygun bütçesine karşı kamu emekçileri 14 Aralık'ta iş bırakıyor... İşçi sınıfı bu mücadeleye ortak olmalıdır!	7
Sermaye sınıfı kayıt dışı çalıştırmadan nemalanıyor.....	8
Metal TİS'leri ve BMİS'in tutumu üzerine	9
Yapı Yol-Sen Eğitim ve Basın Yayın Sekreteri Halil Tümtürk ile iş yavaşlatma eylemi üzerine konuştuk.....	10
Asgari ücret üzerine işçilerle konuştuk. 11 Tersane işçileriyle sigorta kampanyası üzerine konuştuk.....	12
Gençlik faşist saldırganlığa boyun eğmeyecek!.....	13
Trabzon'da çalışmalarımız sürüyor...14-15 Neofaşist çete ile bölgedeki işbirlikçileri seferber durumda... Ortadoğu'yu Balkanlaştırma planı!.. (Orta sayfa) 16-17 İşçilerin ve devrimci öncü işçilerin birliği sorunu.	18
İstanbul İşçi Kurultayı: Sınıf çalışmamızın ulaştığı yeni aşamanın özlü bir ifadesi!	19-20
Volkan Yaraşır'ın İstanbul İşçi Kurultayı'nda yaptığı konuşma... .	21-23
MHP: Değişen ya da değişmeyen ne?/3	24-25
Dünyadan	26
Seçimlerin kışkırtıcında ümitsiz aşk: Avrupa Birliği üyeliği.	27
Lübnan karanlık bir sürece çekiliyor . .	28
Oktay Ekşi'nin “Beğenmiyorsanız buraya gelin” başlıklı yazısı üzerine.....	29
Proletaryanın ilk isyan çıktığı.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2006/48 ● 8 Aralık 2006

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

13 Aralık 1980...

Yiğit devrimci Erdal Eren 13 Aralık 1980'de faşist cuntta tarafından darağacında katledildi. Faşist cuntanın elebaşı Kenan Evren “asmayalım da besleyelim mi” fetvasıyla kanlı, karanlık ve kirli bir dönemi ilan etmişti. Yüzbinlerce kişi gözaltına alındı, işkenceden geçirildi, binlerce kişi tutuklandı. Yüzlerce kişi işkencede, sokak ortasında, kuytu köşelerde ve darağaçlarında katledildi.

Bu ülkede on yıllardır devrimciler büyük bedeller ödedi, ödüyor. Bu bedeli ödeyenlerden biri de Erdal Eren'di. Erdal Eren tıpkı Denizler'in idam sehpasına yürürken gösterdikleri başeğmez tutumu göstermesi, devrim ve sosyalizm davasına sonsuz bağlılığın yeni bir örneği oldu. Denizler'in yolunda sarsılmaz bir inanç ve kararlılıkla ölümü göğüslemesini bildi. Onun içindir ki bu topraklarda devrim davası hiçbir zaman bitirilemedi, bitirilemez de. Her yeni kuşak devrim davası uğruna tereddütsüzce can vermesini bildi.

Bu topraklarda büyük yiğitlikler göstermiş, büyük acılara katlanmış ve büyük fedakarlıklar sergilemiş tüm devrimcilerin anısına ve mücadelesine sahip çıkmak devrim davasının geleceği bakımından tayin edici önemdedir.

Bu nedenle son yıllarda devrim davası uğruna can veren tüm devrimcilere sahip çıkmak yönünde anlamlı bir gelenek oluşmakta, devrim davasında sembolleşen devrimciler şahsında devrim davası sahiplenmektedir.

Liseli genç komünistler de, her yıl olduğu gibi bu yılda, Erdal Eren'i anacaklar. Erdal Eren anmasını çeşitli eylem ve etkinliklere dönüştürecekler. Bu yiğit devrimcinin bıraktığı devrimci mirasa sahip çıkacaklar. Bir kez daha devrimcilerin ölmediğini, devrim davasının yenilmez olduğunu haykıracaklar.

* * *

Önümüzdeki hafta 19 Aralık katliamının yıldönümü. Faşist sermaye devleti, 19 Aralık 2000 tarihinde zindanlarda bir katliam gerçekleştirdi. 19 Aralık aynı zamanda destansı bir direnişin de yıldönümüdür. Devrimciler, sermaye devletinin bu kanlı vahşetini ölümüne bir direnişle karşıladılar, boyun eğmediler. Devletin teslim alma ve yıldırma saldırısını boşa çıkardılar. Devrimci iradenin teslim alınamayacağını gösterdiler.

19 Aralık'ın yıldönümünde ülkenin dört bir yanında katliamı lanetlemek, işkenceci katillerden hesap sormak için çeşitli eylem ve gösteriler yapılacak, anma etkinlikleri gerçekleştirilecek. Bu eylem ve etkinliklerin kitlesel ve militan bir tarzda örgütlenmesi güncel bir görevdir. Tüm devrimci güçler buna uygun bir çaba ve inisiyatif ortaya koymak için bir an önce harekete geçmelidir.

19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız!

*** Tecride hayır!**

*** TMY, CMK, ÇİK tüm anti demokratik yasalar iptal edilsin!**

*** Hapishanelerde keyfi baskı ve uygulamalara son!**

*** 19 Aralık katliamcılarını yargılasın!**

**17 Aralık'ta Kadıköy'e!
Saat 13:00**

Toplanma yeri ve saati: Haydarpaşa Numene Hastanesi önü, 12:00

**BDSP, ESP, HKM, ODAK, ÖMP,
PARTIZAN, TUYAB**

19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız!

**BDSP, ESP, HKM, ODAK, ÖMP,
PARTIZAN, TUYAB**

Emperyalist haydutlar NATO Zirvesi'nde dış bile di, hedef büyüttü...

Emekçilerin ve halkların direnişini zorbalıkla bastıramazsınız!

19. NATO Zirvesi, geçen hafta Letonya'nın başkenti Riga'da gerçekleşti. Zirve için Letonya'da karar kılınması, ortaya ironik bir durum çıkardı. Zira sözkonusu olan, zirvenin güvenliğini bile alamayacak kadar küçük bir askeri birime, yalnızca 5 bin kişilik bir orduya sahip küçük ülkeydi. "Güvenlik"lerini nasıl garanti alacaklarını tartışmak için toplanan haydutlar, koruyucu katillerini de beraberlerinde götürmek zorunda kaldılar. Böylece bir NATO Zirvesi'ni daha kazasız belasız atlattılar.

NATO'nun savaş, böylesine bir gündemle toplanmanın ise yeni bir saldırı dalgası anlamına geldiği, artık herkesin malumudur. Bu yüzden de NATO Zirvesi'nin, aylardır hazırlığı yapılan yeni bir kapsamlı saldırı programıyla gündeme gelmesi şartırcı olmadı. Bir kez daha direnen halklara karşı dış bile di, kanlı saldırılar için savaş düzenine geçmenin önemi ve aciliyeti üzerinde duruldu. Zirvede alınan kararların ayrıntılarını ve NATO'nun yeni saldırı dönemini birazdan ele alacağız. Fakat önce emperyalist haydutları bu kararları almaya iten gelişmelere kısaca da olsa göz atmakta fayda var.

Emperyalistler arası yeni bir işbirliği dönemi ve NATO'nun yeni misyonu

Hatırlanacağı gibi Sovyetler Birliği'nin çöküşünün hemen ardından ortalığı bir süreliğine de olsa NATO'nun gereksizleşeceği, giderek ortadan kalkacağı yönünde tartışmalar kaplamıştı. Çok geçmeden, bu tartışmaların ne kadar boş olduğu görüldü. "Tek kutuplu dünya"da NATO'ya nasıl bir biçim verileceği, misyonunun ne olacağı yine bizzat tek kutuplu dünyanın hakimi ABD tarafından adım adım belirlenmeye başlandı. Yugoslavya'nın parçalanması, emperyalist haydutların bu vurucu gücü nasıl ve ne yönde kullanacaklarının ilk canlı ve kanlı örneği oldu. Bir anlamda nerdeyse hiçbir kayıp vermeden kazandıkları bu zafer, haydut takımının iştahını daha da kabarttı. Fakat beri taraftan bu kanlı deneyim, AB'nin askeri açıdan ABD ile boy ölçüşemeyeceğini, böylesi projeler için ABD'ye ihtiyacı olduğu da gösterdi. Böylece NATO içinde Riga Zirvesi'ne kadar bir biçimde süren -kısmen de olsa halen sürmekte olan- bir tartışma ve çekişme süreci başladı.

Tartışmaların odak noktasını NATO'nun genişletilmesi ve daha etkili bir vurucu güç haline getirilmesi, çekişmelerin kaynağını ise NATO üzerinde kimin borusunun öteceği oluşturuyordu. Bir dizi konuda bazı ortak kararlar alınmasına rağmen, çekişmeler sürdüğü için şimdiye kadar alınan kararların önemli bir kısmı kağıt üstünde kaldı. Örneğin haydut takımı, Prag Zirvesi'nde, Acil Mukabele Gücü (NRF) adı altında oluşturulan özel savaş birliğini güçlendirmeyi karar altına almıştı. NATO'nun genişletilmesi hedefinin tartışıldığı, AB ile ABD arasındaki gerilimlerin bir ölçüde giderildiği İstanbul Zirvesi'nin (2004) ardından NATO'ya üye ülkelerin asker katkısını artırmaları ve NATO'nun etkili bir tarzda devreye sokulması bekleniyordu. Oysa AB'nin Afganistan'a daha fazla asker gönderme ve NATO'yu etkili bir tarzda ve farklı bölgelerde devreye

Emperyalist haydutlar, Riga Zirvesi'nde kendi aralarında vardıkları mutabakat sonucunda aldıkları kararlarla işçi ve emekçilere, halklara karşı yeni bir saldırı seferberliği içinde olduklarını en açık biçimde gözler önüne sermektedirler. Bu kararların son derece önemli bir döneme işaret ettiği açıktır. Haydut takımı bundan böyle güçleri yettiği ölçüde savaş ve saldırganlığı tüm dünyaya yaymaktan geri durmayacaklardır. Onların bu kanlı hesabını bozacak olan yegane kuvvet ise bir kez daha halkların ve emekçi yığınların güçlü direnişidir.

sokma konusunda işi ağırdan alması, ayak diremesi nedeniyle her iki zirvede alınan kararlar da şimdiye kadar tam olarak uygulanamadı. AB'nin bu tutumunun gerisinde ise ABD'nin NATO'yu yalnızca kendi stratejik hedef ve çıkarları doğrultusunda kullanmak konusunda dayatmacı tutumunu sürdürmesi bulunuyordu. Afganistan'da beklenenden daha güçlü bir direnişle karşılaşmalarının da bunda pay sahibi olduğunu ayrıca belirtmeye gerek yok.

Gerek Afganistan'da direnişin yeniden boy vermesi ve işgal faturasının kabarması, gerekse Irak'ta savaş bataklığına saplandığının kesinleşmesi ve İsrail'in Lübnan saldırısında açık biçimde başarısızlığa uğramasıyla ABD, bu küstahça tutumunu gözden geçirmek, belli tavizler karşılığında kadim müttefiklerini daha fazla işine içine katacak adımları atmaya zorunda kaldı. 1701 sayılı BM kararıyla oluşturulan UNİFİL adı altında AB'nin Lübnan'a giriş yapmasıyla birlikte, emperyalistler için Ortadoğu'da yeni kapsamda bir işbirliği dönemi fiilen başlamış oldu. Böylece ABD'nin tek başına altından kalkamayacağı Kuzey Afrika ve Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'ne AB'nin de bir ucundan dahil edildi. Bir başka anlamda ise, ABD ve AB emperyalizminin Ortadoğu ve Asya'daki halkların ve tüm dünyadaki direnişlerin üzerine birlikte çullanması için gerekli mutabakat sağlanmış oldu.

İşte Riga Zirvesi'nde bu mutabakat resmi bir çerçeveye oturtuldu. Haydutlar, ortak çıkarları için halklara karşı daha ilerden işbirliğine girileceği ilan ettiler. Jacques Chirac, zirvenin ilk gününde AB ile ABD arasında daha ilerden bir işbirliğiyle önü açılan kanlı süreci şu sözlerle müjdeliyordu:

"Avrupa, Atlantik'in iki yakasının da güvenliği için kurulan NATO'da ABD'yi uzun süredir yalnız bırakıyor. AB'nin, savunma alanında kaydettiği ilerlemeler aracılığıyla NATO'da daha fazla rol oynayarak yükün daha büyük kısmını ABD'nin üzerinden alma vakti geldi".

Bu sözler aynı zamanda NATO'nun tüm emperyalistler için küresel bir vurucu güç haline geldiğinin ilanıdır.

Hedef büyüten emperyalist haydutlara daha vurucu, daha kıyıcı bir NATO lazım!

Halen de süren bazı pürüzler ve belirsizlikler bir yana bırakılacak olursa (*), emperyalist haydutlar Riga Zirvesi'nde bir dizi noktada anlaşmış, 15 yıl

boyuca geçerli olacak bir strateji belirlemiş bulunuyorlar. Aylardır süren yoğun tartışmalar ve pazarlıklar sonucunda son hali verilen "Kapsamlı Siyasi Yönerge"de NATO'nun çok daha etkili bir vurucu güce dönüştürülmesi hedefi en önemli başlıklardan ilkinin oluşturuyor. Diğerlerini ise NATO'nun genişletilmesi, "tehdit unsurları"nın yeniden tanımlanarak hedef kapsamının genişletilmesi ve nihayet karar süreçlerinin nasıl işletileceği gibi konular oluşturuyor. "Terörizmle mücadele" altında hedef büyüten emperyalist haydutlar Riga Zirvesi'nde şu kararları aldılar.

* NATO, önüne dünyanın tüm köşelerine, uzun süreler için olağanüstü kuvvetler gönderebilecek bir şekilde yapılandırılacaktır. Bu amaç için kurulan Acil Mukabele Gücü'ne (NRF) bağlı asker sayısı 25 bine çıkarılacak, Türkiye bu güce 3 bin asker verecektir. Türkiye ayrıca 2007'den itibaren altı ay süre ile NRF'nin kara kuvvetleri komutanlığını üstlenecek, 300 askerini ise sürekli olarak NRF'nin hizmetine sunacaktır. Kuşkusuz Türkiye'ye biçilen misyon bu kadarla da sınırlı değil. Zirveden döner dönmez önce İran'ı daha sonra Suriye'yi ziyaret eden Erdoğan ziyaretleriyle birlikte bu konuyu daha sonra ayrıca ele alacağız.

* "Terörizm", "bölgesel çatışma ve krizler", "istikrarsız ülkeler", "konvansiyonel silahlanma" gibi tehditlere karşı NATO, "nükleer ve konvansiyonel silahlarıyla hazır olacak"tır. Belirtmeye gerek yok ki emperyalist haydutlar "terörizm", "istikrarsız ülkeler" ve "bölgesel çatışmalar ve krizler" tanımının içini istedikleri gibi doldurabileceklerdir. Öteden beri dünyanın herhangi bir yerinde işçi ve emekçilerin sermayeye karşı ayaklanmasını, emperyalist boyunduruğa karşı direniş terörizm, istikrarsızlık olarak adlandıran emperyalistler Riga Zirvesi'nin ardından bu türden durumlara anında müdahale etme hakkını kendilerinde gördüklerini, aldıkları kararlarla tüm dünyaya ilan ediyorlar.

* Daha da önemlisi, emperyalist haydutların bundan böyle bu türden müdahaleler için BM'den karar çıkmasını bile beklemeyecek olmasıdır. Zira, NRF ya da NATO ordularının herhangi bir yere müdahale etmesi için, NATO'ya üye ülkelerin karar alması yeterli olacaktır. Riga Zirvesi'nden çıkan en kritik kararlardan biri de budur. Böylece ABD, öteden beridir gereksiz olarak tanımladığı BM'yi resmen olmasa da fiilen devre dışı bırakabileceği bir çözüm bulmuş oldu. Şimdilik bu çözümün kendisine çıkardığı

tek fatura ise, istediği kararları NATO'dan çıkartabilmek için Avrupalı müttefiklerine daha fazla taviz verecek olmasıdır. Afganistan, Irak ve Lübnan'daki son açılımlarıyla buna zaten razı olduğunu da göstermiş bulunmaktadır.

* Son olarak üzerinde durulmaya değer bir diğer başlık ise NATO'nun genişletilmesi çerçevesinde alınan kararlardır. Zirvede, NATO'ya katılıma aday olarak gösterilen Arnavutluk, Hırvatistan ve Makedonya'ya 2008 yılı için söz kesildi. Sırbistan, Karadağ ve Bosna Hersek'le işbirliğini geliştirme kararı alındı. Gürcistan ve Ukrayna'ya gelecek için vaadlerde bulunuldu. On yıl kadar önce ilk adımları atılan Akdeniz ülkeleriyle yakınlaşma sürecinin daha da pekiştirilmesi de bu zirvede karar altına alındı. "Akdeniz Diyaloğu" çerçevesinde ilişki kurulan Fas, Tunus, Cezayir, Moritanya, Ürdün, İsrail ve Mısır ile temaslarını yoğunlaştıracağı ilan edildi. Öte taraftan Güney Kore, Japonya, Avustralya ve Yeni Zelanda ile yakınlaşmanın süreceği mesajları verildi.

Emperyalist haydutlar, Riga Zirvesi'nde kendi aralarında vardıkları mutabakat sonucunda aldıkları kararlarla işçi ve emekçilere, halklara karşı yeni bir saldırı seferberliği içinde olduklarını en açık biçimde gözler önüne sermektedirler. Bu kararların son derece önemli bir döneme işaret ettiği açıktır. Haydut takımı bundan böyle güçleri yettiği ölçüde savaş ve saldırganlığı tüm dünyaya yaymaktan geri durmayacaklardır. Onların bu kanlı hesabını bozacak olan yegane kuvvet ise bir kez daha halkların ve emekçi yığınların güçlü direnişidir.

Dün tek başına bu seferberliğe girişen ABD bir kez daha boyunun ölçüsünü aldı. Çürümüş gerici rejimleri devirmeyi başarması zor olmadı. Fakat ne bunu halklara demokrasi ve barış olarak yutturmayı, ne de kirli emellerini gizlemeyi başarabildi. Çok geçmeden kafasını direnişe çarptı.

AB'li müttefiklerini ve Türkiye gibi uşaklarını daha etkin bir şekilde işin içine katarak girişeceği yeni maceralardan da farklı bir sonuç çıkmayacaktır. Direnen halklar er ya da geç kazanacak, emperyalist haydutlar yenilecektir. Bu, ezilen ve sömürülen yığınlar için tarihsel ölçekte sınanmış bu gerçek olmanın ötesinde, bir savaş çağrısıdır da. Şimdi bu çağrının tüm gereklerini eksiksiz biçimde yerine getirme zamandır.

(*) *Can sıkıcı pürüz ve belirsizliklerin başında NATO'nun Avrupa dışındaki ilk operasyonu olan Afganistan'daki geleceği konusu oluşturuyor. Afganistan'da alınacak bir yenilginin ya da başarısızlığın tüm haydutların çıkarlarını darbececeği, NATO'nun güvenilirliğini sarsacağı konusunda ortak bir fikir oluşmasına ve çatışmaların yoğunlaştığı bölgelere asker takviyesi gerektiğine ilişkin ortak bir eğilim belirmesine rağmen, takviye yapması beklenen ülkelerin hala da somut bir bildirimde bulunmamaları, henüz giderilemeyen can sıkıcı sorunların başında geliyor.*

Bir diğer sorun ise ABD'nin Irak'ta NATO'yu devreye sokma istek ve arzusunun, diğer ülkeler tarafından henüz sıcak karşılanmadığının ortaya çıkmasıdır. Bilindiği gibi ABD bir süredir Kuzey Irak'a bir NATO birliğinin konuşlandırılması fikrini dillendiriyor ve bu konuda ilgili tarafların desteğini sağlamaya çalışıyordu. Fakat gerek AB'nin gerekse Türkiye'nin konuya olumlu yaklaşmaması nedeniyle ısrarcı olmuyordu. Riga Zirvesi'nde henüz böyle bir girişim için koşulların olgunlaşmadığı ortaya çıktı. ABD'nin bu isteğinin gerçekleşmesi için diğer ülkelerin onayını alması şartı bulunuyor. Bu da ABD'nin saplandığı savaş bataklığından nasıl kurtulacağı sorusunda bir süre daha kendi başına kalacağına işaretidir.

“Demokrat” maskeli Ağar'ın yayılmacı emelleri

DYP lideri Mehmet Ağar Denizli'de yaptığı bir konuşmada, “Türkiye’yi bölmek isteyenler”e seslenerek, “*Şimdi de diyorum ki, Denizlili tekstilci Babadağ ve Acıpayam'da malını eline alıp nasıl satış yapıyorsa, Musul ve Kerkük'te de satacak. Kimse Türkiye'nin haritasını yeniden çizemeyecek. İktidara geldiğimizde çizen olursa o haritayı alır, yırtar, çizenin suratına atarız. Türkiye'nin haritası genişler ama küçülmez*” dedi. Türkiye burjuvazisinin eğer imkan bulsa nasıl da güçlü yayılmacı emellere sahip olduğunu yansıtan sözler bunlar. Bu arada aynı konuşma son dönemlerde “demokrat” kesilen Ağar'ın asıl yüzünün görülmesine ve gerçekte kimlere hizmet aşkıyla yanıp tutuştuğunun anlaşılmasına da hizmet ediyor.

Hatırlanacağı üzere, PKK'nin ateşkes kararının ardından Ağar çarpıcı açıklamalarıyla gündemin ilk sıralarına yerleşmişti. Kürt sorunda “savaşı da, barışı da biz yaparız” havasında hem önce Büyükanıt'ın Harp Okulu'nun açılışında yaptığı konuşmayı açık biçimde eleştirmiş, hem de ardından da Kürt sorunu konusunda açıklamalar yapmaya başlamıştı. Kürt liberallerinin “çözüm” için öngördüğü temel taleplerden biri olan “dağdakilere kapsamlı af ve siyaset yapma olanağının tanınması” anlamına gelen sözler Mehmet Ağar tarafından dile getirilmişti. Ama sonrasında Büyükanıt'ın tepkisi üzerine “aftan sözetmedim, affı ancak millet yapar” deyip çark ederek Genelkurmay ile arayış açmak istemediğini de belli etmişti. Fakat bu kadarı bile, onun başta Kürt teslimiyetçi platformu olmak üzere liberal çevrelerin büyük bir ilgiye konu olmasına yetmişti.

Kuşkusuz eli fazlasıyla Kürt halkının kanına bulaşmış Ağar'ın bu çıkışının arkasında düzen politikasının bu cephedeki çözümsüzlüğünü aşma çabası kadar, iç siyaset hesaplar da bulunmaktadır. Onun Kürt halkının yaklaşan seçimlerde desteğini alabilmek için “kontrgerilla şefi” imajını değiştirmesi gerek. Ayrıca Kürt sorunu konusunda “adım”lar atılmasını isteyen ABD, AB ve TUSİAD'ın da desteğini almak istiyor. O, bu destekleri alabilmek için büyük bir gayret sarfetmektedir. Bu, şimdiden meyvesini vermiş de görünüyor. Şimdiden gelecek seçimlerin ardından kurulacak bir AKP-DYP koalisyonundan sözedilmesi bununla ilgili.

Ağar'ın kine benzer çıkışlar aslında pek yeni de değildir. Yakın geçmişte Özal'dan Cem Boyner'e, Tansu Çiller'e, Mesut Yılmaz'a kadar birçok düzen politikacısı böyle manevralar yapmışlardır. O zaman da bu çıkışlara liberal ve reformist politik çevrelerin sahte umut ve beklentileri körüklemeleri eşlik etmiş, onlara olmadık misyonlar biçilmişti. Bugün Ağar için dizilen övgülerin benzeri onlar için de esirgenmemişti. Fakat hayatın katı gerçekleri, çok geçmeden bütün bu teorileri boşa çıkarmıştı.

Açıktır ki, Ağar'ın çıkışı da, birilerinin ona biçtiği misyon da çok geçmeden diğerleriyle aynı akıbeti yaşayacaktır. Nitekim bunun ilk işaretleri Denizli'de görünmeye başlamıştır. Ağar, sermaye devletinin “kırmızı çizgilerini” fazla zorladığını düşünüyor olsa gerek ki, o bildik “harita genişletici”, yayılmacı, saldırgan ve şoven üslubuna dönüverdi, komünistlerin ve devrimcilerin uyarılarını haklı çıkarıncasına. Bu onun asıl ve normal halidir. Yani, “bin operasyon” yapan, kontrgerilla şefi, Emniyet Müdürlüğü döneminde onlarca infazı bizzat gerçekleştiren, 12 Temmuz 1991'de İstanbul'da 10 Devrimci Solcu'yu katlettikten sonra “çok başarılı bir operasyondur, arkadaşların gözlerinden öperim” diyen, Adalet

Bakanlığı döneminde tutsaklara zulüm uygulayan hali. Kürdistan'da yakılan köylerin; vahşice katledilip cesetleri bile parçalanan köylülerin; ırzına geçilen kadınların yöneticisi hali. Interpol'ün hakkında, “uluslararası ülkücü mafyanın uyuşturucu ticaretinin başındaki zat” olarak tutuklama kararı çıkardığı hali. Hakkında hasıraltı edilen 7 kocaman dosya bulunan suçu sabit kişi. Türkes öldüğünde MHP'nin başına geçecekken bu kirli dosyaları yüzünden manevra yapıp dokunulmazlık zırhı kazanmak için tüm faşist camianın hummalı desteği ile Elazığ'dan bağımsız milletvekili olarak kapağı Meclis'e atan katil. . .

“Türkiye'nin haritasını genişletme”ye, Kerkük-Musul hayallerine ve dolayısıyla yatılımacılığın gelince. Kuşkusuz, sermaye devleti, kendi çıkarlarını gerektirdiğinde ve tabii ki kendini bu çıkarların gereğini yerine getirmeye muktedir hissettiğinde, imparatorluktan kaybettiklerini geri almayı ya da yeni yerler işgal etmeyi düşünmüştür. Tarihi boyunca, bu tür girişimlerde bulunmuş ve Musul-Kerkük hariç diğer tüm girişimlerinde çeşitli şekiller altında amacına da ulaşmıştır. Küçük Ağrı Dağı bölgesi ve Hatay sınırlara dahil edilmiş, Kıbrıs'ta ise Türkiye'nin uydusu bir devlet kurdurulmuştur.

Fakat bugün için Türkiye, kendi payına topraklarını genişletmekten ziyade, ABD'nin nüfuz alanlarını genişletmek ve hegemonyasını sağlamlaştırmak için yaptığı planların içinde yer alarak Avrasya'da, Balkanlar'da ve Ortadoğu'da ABD etkinliğini yerleştirmede rol almaya çalışmaktadır. Nitekim 1990 sonrasında sermaye devletinin “başarılı” olduğu tüm alanlar ABD emperyalizminin çıkarları ile uyumlu çıkarlara sahip olduğu alanlar oldu: Bosna, Orta Asya ve Hazar havzasından gelecek enerji nakil hatları, Somali ve Balkanlar'daki “insancıl müdahale operasyonları”, Güney Kürdistan'a yapılan operasyonlar gibi. ABD emperyalizminin çıkarlarına hizmet ettiği ölçüde çeşitli nüfuz alanlarında kendisine düşen payı büyük bir iştahla midesine indiren Türkiye burjuvazisi, TC kurulduğundan bu yana gerçekleştirmediği ancak hiç aklından çıkmayan yayılmacı düşlerini de bu dönemde yer yer yeniden ısıtıp ortaya çıkarma imkânını buldu, buluyor.

Hatırlanacağı üzere, 90'lı yılların başında “Adriyatik'ten Çin Seddi'ne” kurulacak egemenlik hayalleri yeniden dile gelir olmuştu. Ancak, gerçek dünyanın katı yüzü burjuvaları bu düşlerden uyanmak zorunda bıraktı. Neticede, Türkiye konumundaki ülkeler, emperyalist güçlerden bağımsız hareket edip özerk bir politika uygulama şansına sahip değillerdir. Mutlaka stratejilerini bir emperyalist gücün çıkarlarına uygun olarak oluşturmak zorundadırlar. Örneğin son Irak işgalinde ABD'nin Ortadoğu'da yapmayı tasarladığı yeni düzenlemeler dolayısıyla Musul ve Kerkük'e ilişkin “tarihsel” iştahı kabaran TC'nin ABD çıkarlarının gerektirdiği tutumları sergilemeden ve ABD'den izin almadan herhangi bir pay kapması mümkün olmamıştır. Bugün için de, Ağar gibilerinin tüm heveslerine rağmen, TC'nin Kerkük ve Musul'dan herhangi bir pay alma imkanı ortada görünmemektedir.

Kaldı ki, bir ülkenin sınırlarını genişletmek istemesi de, o ülkedeki işçi sınıfı ve emekçilerin değil, burjuvazinin çıkarlarına hizmet eder. Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfına düşen görev, Ağar gibilerinin maskelerini düşürerek milliyetçiliğin tuzağına düşmeden, burjuvazinin hayallerinin ve serüvenlerinin kendine ait olmadığını bilinciyle, devrim ve sosyalizm yolunda yürümektir.

Asgari ücretin belirlenmesinde bildik oyun bir kez daha sahneleniyor...

Ayağa kalkalım, bu oyunu bozalım!

Yoksulluk içinde yaşayan milyonlarca işçinin gözü kulağı yeni belirlenecek asgari ücrette. Bu konuda karar verecek komisyon nihayet ilk toplantısını 30 Kasım tarihinde gerçekleştirdi. Tahmin edileceği üzere, komisyonun ilk toplantısından işçilere umut verecek herhangi bir sonuç çıkmadı.

Hükümet ve Türk-İş cephesinde yeni bir şey yok

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu yaptığı açık konuşmasında gerçekleri tersyüz ederek AKP'nin hükümette olduğu son 3 yılda asgari ücretlilerin durumunun önemli oranda iyileştiğini iddia etti. Bugüne kadar asgari ücrete hep enflasyonun üzerinde artış yaptıklarını öne süren Başesgioğlu, "2002'den bu yana belgelere, enflasyon rakamlarına, açıklanan rakamlara baktığınızda; komisyonun tavrını çalışanların lehine koyduğunu görürsünüz" şeklinde konuştu. Bunun ispatı olarak da 2002 yılında 190 milyon olan asgari ücretin 2006 yılında 380 milyona yükseldiğini belirtti.

Vergi iadesi sisteminin kaldırılmasını da asgari ücretlilere yapılmış büyük bir iyilikmiş gibi göstermeye çalışan Başesgioğlu, bu konuyla ilgili olarak da "İnşallah yasalaşırsa, asgari ücret açısından önemli bir kazanım olacağını görüyoruz" dedi.

Bakan ayrıca Maliye Bakanlığı'nın asgari ücretten alınan vergilerin azaltılmasına dönük bir çalışma yaptığını da ifade etti.

Çalışma Bakanlığı'nda gerçekleştirilen toplantıyla ilgili nispeten ayrıntılı bilgi, Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri Mustafa Türkel tarafından verildi. Toplantı bitiminde gazetecilerin sorularını yanıtlayan Mustafa Türkel, komisyonun Türkiye İstatistik Kurumu, Devlet Planlama Teşkilatı ve Maliye Bakanlığı gibi kuruluşlardan ekonomik ve sosyal göstergelerle ilgili bilgi istemeye karar verdiğini, gelecek bilgilerin değerlendirileceği ikinci toplantının 15 Aralık günü TİSK binasında gerçekleştirileceğini ifade etti.

Mustafa Türkel her zaman olduğu gibi çalışanların beklentilerini karşılayacak bir asgari ücret

belirlenmesini arzu ettiklerini fakat bu konuda umutlu olmadıklarını belirtti. Hükümet tarafından kabul edilen 2007 programında asgari ücret artışının Ocak ve Temmuz ayları için yüzde 4 olarak belirlendiğini, bunun ise komisyon bileşenleri tarafından bir talimat gibi algılandığını vurgulayan Mustafa Türkel, komisyonun çalışmalarının özerk bir biçimde sürdürmesinden yana olduklarını belirtti.

Mustafa Türkel, Murat Başesgioğlu'nun sözünü ettiği asgari ücret üzerinden alınacak vergilerin azaltılmasıyla ilgili çalışma konusuna da değindi. Bu çalışmayı önemsediklerini, gelecek toplantıda kendilerine bu çalışmayla ilgili bilgi verilmesini talep ettiklerini açıkladı.

Bütün bu aktarılan bilgilerden de anlaşılacağı gibi Çalışma Bakanı, Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantısını AKP hükümetini övmek, ne yaman işçi dostu olduklarını ispata çalışmak için kullandı. "Çalışan kesim" adına katılan Türk-İş heyeti ise oynadığı figüran rolüne uygun olarak daha ziyade dinlemekle yetindi.

Patronlardan işsizlik ve kayıtdışı ekonomi tehdidi

Komisyonun çalışmalarının gidişatı ve belirlenecek ücretin düzeyi konusunda asıl fikir verici olanlar ise patronlar adına yapılan konuşmalardı.

TİSK heyeti başkanı Ali Nafiz Konuk, İMF'nin ve OECD'nin yakın dönemde asgari ücretle ilgili yaptığı açıklamalara paralel bir konuşma gerçekleştirdi. TİSK temsilcisi, asgari ücretteki artış oranının ekonomi açısından büyük önem taşıdığını özellikle vurguladı. "Uluslararası rekabet gücünü zayıflatacak, işsizliği ve kayıt dışı büyütecek artışlardan" kaçınılması gerektiğini söyledi. 2007 yılının seçim yılı olmasına dikkat çekerek hükümeti "seçim ekonomisi" uygulamaması noktasında uyardı.

TİSK temsilcisi patronların asgari ücret hakkındaki genel görüşlerini de şu sözlerle dile getirdi; "Yeni belirlenecek asgari ücret, bir türlü önlenemeyen işsizliği daha da artırmamalı, işçi ve işvereni kayıt dışına itmeli. Özellikle emek yoğun iş

kollarında fabrikaları kapattırarak uluslararası yoğun rekabet karşısında sanayimizin gücünü zayıflatmamalı. Toplu iş sözleşmesi uygulanan iş yerlerindeki ücret dengelerini alt üst etmemelidir."

Nafiz Konuk'un konuşması, sermayenin asgari ücret konusundaki görüşlerinin iyi bir özeti niteliğindedir. Konuşmanın satır aralarında belirtildiği gibi patronlar fabrikalarında çalıştırdıkları işçileri ve onların aldığı ücretleri sadece bir maliyet unsuru olarak görmektedirler. Ücretlere gereğinden fazla zam yapılmasının maliyeti arttıracaklarını, bunun da rekabet halindeki "sanayimizin" gücünü zayıflatacağını, dolayısıyla da patronların işçi çıkarmasını (işsizliği) ve kayıt dışılığı teşvik edeceğini öne sürmektedirler.

TİSK temsilcisi Nafiz Konuk'un konuşması, sermayenin asgari ücret hakkına dönük saldırıyı kararlılıkla sürdüreceğini, komisyonun ise patronların izin verdiğinden daha yüksek bir ücret belirlenmesinin imkansız olduğunu bir kez daha göstermiş bulunmaktadır.

Bu orta oyununa ancak işçiler son verebilir

Türk-İş adına toplantıya katılan heyette yer alan Genel Eğitim Sekreteri Mustafa Türkel'in Maliye Bakanlığı'nın vergi düzenlemeleriyle ilgili çalışması hakkında sarfettiği sözler, aslında bu konfederasyonun asgari ücret konusuna yaklaşımının tipik bir yansımasıdır.

Çalışma Bakanı'nın sözünü ettiği şey asgari ücretlilerin vergi yükünün azaltılması değildir. Onun bahsettiği, asgari ücretli çalıştıran patronların sırtındaki prim ve vergi yükünün azaltılmasıdır. Nitekim Ekim ayında yayınlanan OECD raporunda da bu konunun altı çizilmekte ve hükümetin adım atması istenmektedir. Kısacası hükümetin vergi ve primlerle ilgili yapacağı bir düzenleme esas olarak patronların işine yarayacaktır. Seçim yılı olduğu için işçilerin ağzına da bir parmak bal çalınması ihtimali elbette vardır fakat vurguladığımız gibi bundan asıl kârlı çıkacak olanlar patronlar olacaktır.

Patronların vergi ve prim yükünün azaltılması OECD ve İMF'nin açık talimatı durumundayken, Mustafa Türkel tam da Türk-İş'e yakışanı yapmakta ve sanki bu düzenleme işçiler için onlar yararına yapılmış gibi bir hava yaratmaktadır. Bu da temsil ettiği konfederasyonun süreçte üstlendiği "kukla" rolüne ve ihanetçi kimliğine son derece uygun bir davranıştır.

Kısacası Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun ilk toplantısı tam da beklenildiği gibi geçmiştir. Sermaye saldırı planının arkasında durduğunu bir kez daha ilan etmiş, ihanetçiler ise aynı rolü bir kez daha oynamaya hazır olduklarını göstermişlerdir. Dolayısıyla Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun toplantılarından işçi sınıfı adına yararlı sonuçlar çıkacağını beklemek tam bir hayalciliktir. Komisyonunda bildik orta oyunu oynanacak, sermaye gene bildiğini okuyacaktır. Son sözü de sermaye adına İMF uşağı hükümet söyleyecektir. Hükümetin ne oranda bir zamdan yana olduğu ise bilinmektedir.

Bu oyunu bozacak olan işçi sınıfıdır. Tersine durumda yani işçi sınıfı kendi haklarına sahip çıkma bilinciyle harekete geçmediği, asgari ücret belirleme sürecine etkili bir biçimde müdahalede bulunmadığı sürece bu oyun böyle sürüp gidecektir. Her seferinde de kaybeden işçi sınıfı olacaktır.

Sermayenin sinsî tuzağı...

Kamu işçisi bu oyuna gelmemelidir!

Kamu kurum ve kuruluşlarında geçici statüde çalışan işçilerin yaşadığı sorunların uzun bir geçmişi var. Türk-İş yönetim kurulunun bu yılın Şubat ayında Tayyip Erdoğan'la yaptığı bir görüşmede bu konu yeniden masaya konulmuştu. Haziran ayında taraflar arasında yapılan bir başka görüşmede ise "Ben kamuda geçici işçi istemiyorum" diyen Tayyip Erdoğan, ilgili bakanlara bu konuyla ilgili bir çalışma yürütülmesi talimatı vermişti. Türk-İş Genel Mali Sekreteri ve Demiryol-İş Başkanı Ergun Atalay da Ağustos ayında yaptığı bir açıklamada, hükümetin bu konudaki çalışmalarının tamamlanmak üzere olduğunu ifade etmişti.

Ergun Atalay'ın bu açıklamasının üzerinden yaklaşık 4 ay geçti. Ve nihayet geçtiğimiz günlerde basında hükümetin bu konuyla ilgili yasa son şeklini verdiği yönünde haberler yer aldı. Gazetelerde yer alan haberlere göre sözkonusu yasa tasarısı toplam 207 bin geçici işçiyi ilgilendiriyor. Kadrolu ya da sözleşmeli statüye geçirilecek işçilerin işlemlerinin 6 aylık bir zaman diliminde tamamlanması öngörülüyor.

Yasa tasarısına göre kapsama dahil geçici işçilerden kamu kurum ve kuruluşlarındaki fabrika, şantiye, atölye gibi yerlerde fiilen çalışanlar kadrolu işçi olacaklar. Bunların dışında kalan geçici işçilerse Devlet Memurları Yasası hükümlerine göre sözleşmeli personel olarak görevlendirilecekler.

Yasa tasarısındaki en önemli düzenlemelerden biri ise sözleşmeli personele sendikalara üye olma yolunun açılmış olması. Sözleşmeli personelin sendikalara üye olabilmesinin önündeki engellerin kaldırılması, geçtiğimiz aylarda hükümetle kamu emekçileri sendikaları arasındaki toplu görüşmeler sırasında kararlaştırılmıştı. Geçici işçilerle ilgili yasal düzenleme ile bunun gereğinin yerine getirileceği belirtiliyor.

Geçici işçilerle ilgili durum kabaca bu şekilde. Geçici işçilerin karşı karşıya oldukları sorunların boyutu düşünüldüğünde, hükümetin hazırladığı yasa tasarısının bu sorunların belli ölçülerde çözümünü sağlayacağı söylenebilir.

Asıl amaç kıdem tazminatı hakkını ortadan kaldırmak

Yaklaşan seçimler gözetildiğinde hükümetin geçici statüde istihdam edilen yüzbinlerce işçinin gönlünü hoş tutmaya ve bundan seçimlere dönük bir yarar sağlamaya çalıştığı düşünülebilir.

Meselenin elbette böyle bir boyutu da vardır. Fakat sermayeye uşaklık konusundaki icraatları artık tescilli olan AKP'nin tek derdi bu değildir. Bugün gündemde olan ve saldırı programı bir bütün olarak gözönüne alındığında AKP hükümetinin bu icraatı hiç de sadece seçimlere endeksli olarak gündeme getirmediği, bu işin arkasında başka sinsî hesapların olduğu kolaylıkla görülecektir. Rahatlıkla tahmin edilebileceği gibi AKP hükümetinin planı kamuda çalışan işçilerin önemli bir kısmının ağzına bir parmak bal çalmak suretiyle kıdem tazminatına dönük saldırıyı kazasız belasız sonuçlandırmaktır.

Nitekim kıdem tazminatı hakkının gaspına dönük saldırı, bütün sınıfı hedeflemekle birlikte, bundan en fazla zararı görecektir olan kesim kamuda çalışan işçilerdir. Kamuda çalışan, pek çoğu 5-10 ve daha fazla kıdeme sahip olan ve üstelik neredeyse tamamı sendikalarda örgütlü bulunan kamu işçilerinin muhtemel tepkilerini bertaraf etmeden kıdem tazminatı hakkını ortadan kaldırmak oldukça güçtür.

Kamu işçilerinin kıdem tazminatı konusundaki duyarlılığı hükümet kadar bu kurum ve kuruluşlarda örgütlü bulunan sendikaları ve onların bağlı bulunduğu Türk-İş Konfederasyonu'nu da endişelendirmektedir. Türk-İş yönetimini göstermelik de olsa kıdem tazminatı hakkına sahip çıkmaya zorlayan da aynı şeydir.

Bu anlamda hükümetin ve sendikal ihanet çetelerinin kaygıları kesilmiş durumdadır. Türk-İş yönetiminin, aylardır başka konularda sesini bile çıkarmazken geçici işçilerin sorunlarını çözmek noktasında yoğun bir diplomasi yürütmesi, aynı sinsî plana ortak olduğunu ve bundan medet umduğunu göstermektedir. Yani geçici işçilerle ilgili yasal düzenleme, kıdem tazminatı hakkına dönük saldırının gündemleştirileceği önümüzdeki aylarda hem hükümetin hem de Türk-İş yönetiminin can simidi olacak, işçiler bununla aldatılacak ve susturulacaktır. En azından arzu ettikleri ve planladıkları tam da budur.

Zehirli bal

Kıdem tazminatı hakkına dönük saldırıyı problemsiz bir biçimde hayata geçirmek isteyen hükümetin kamu işçisinin ağzına bir parmak bal çaldığını ifade ettik. Fakat kamu kuruluşlarında son zamanlarda hayata geçirilen kimi uygulamalar, bu balın da zehirli olduğunu, bugüne kadar yaşadığı şekilde geçici işçi sorununu ortadan kaldırmak

dışında kazanım planında hemen hiçbir şey getirmedeğini, hatta tam tersine başka bazı sorunlara ve hak gasplarına kapı araladığını gösteriyor. Kültür Bakanlığı'nda yılbaşından itibaren sözleşmeli çalışanların ücretlerinin asgari ücret düzeyine düşürüleceğinin açıklanması bu konudaki örneklerden sadece biri. Gelen haberler, ücret düşürme uygulamasının sadece Kültür Bakanlığı'yla sınırlı olmadığını, pek çok belediyenin de sözleşmeli çalışanlarına yılbaşından itibaren benzer bir dayatmayı gündeme getireceğini, ücret düşürme tehdidiyle onları işten ayrılmaya zorlayacağını gösteriyor. Yani hükümet geçici işçiye, "seni sözleşmeli yapacağım, ama ücretini düşüreğim" demiş oluyor.

Bir başka örnek ise yasa taslağının kadınlarda 53, erkeklerde ise 55 yaşını doldurmuş olanların sürekli işçi veya sözleşmeli personel statüsüne geçirilmeyecek olması. Hükümet bu hüküm sayesinde belli bir yaşın üzerindeki işçileri istekleri dışında emekli olmaya zorlamış oluyor.

Kamu işçileri, hükümetin ve sendikal ihanet çetelerinin elele vererek tezgahladıkları bu sinsî oyuna prim vermemelidir. Bu sinsî planın temel hedefi kıdem tazminatı ortadan kaldırmaktır. O halde kamu işçisi de asıl dikkatini kıdem tazminatı hakkının korunması mücadelesine çevirmek, hükümetin ve sendika yöneticilerinin her hareketini, her icraatını bu hakkın korunması kaygısıyla değerlendirmek durumundadır. Kamu işçisi ağzına çalınan zehirli balın ne anlama geldiğini bilmeli ve ona göre davranmalıdır.

İzmir'de Genel-İş'ten eylem...

"Şirket işçilerine kadro istiyoruz!"

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası, 6 Aralık günü Alsancak Cumhuriyet Postanesi önünde bir eylem gerçekleştirdi. Genel-İş yaptığı açıklamada, geçici işçilere kadro verilmemesine ve son olarak hükümetin 657 sayılı kanununun 4/B bendinde yaptığı değişiklikle, belediyelerdeki büro işçilerinin sözleşmeli personel olarak çalıştırılacağına dair açıklamasına tepki gösterdi.

Açıklamada İzmir'de 25 bin şirket işçisinin çalıştığı, ülke genelinde bu sayının 250 bin olduğu ifade edilerek şunlar söylendi:

"Belediyelerde vizeyle çalıştırılan geçici işçilerin vize işkencesi kaldırılmalıdır. Tüm belediyelerde çalışan şirket işçileri de düşünülerek yasal düzenleme yapılmalıdır ve eşit şartlara kavuşturulmalı ILO standartları uygulanmalıdır. Yapılacak düzenleme, belediye şirket işçilerinin belediye kadrosuna aktarılmasını içermelidir. Bu düzenleme belediyelerde vize uygulamasını tamamen ortadan kaldırılmasını içermelidir. Bu düzenleme, 5393 sayılı Belediye Kanunu'ndaki norm kadro düzenlemesini ve personel harcamaları için getirilen bütçe kısıtlarının ortadan kaldırılmasını içermelidir. Hükümet yetki ve sorumluluğu mahalli idarelere aktardığını iddia etmektedir. Eğer bu iddiasında samimiyse ve

hakkaniyet ilkelerine sadık ise belediyelerdeki işçi ve memur istihdamı konusunda serbest bırakılmalıdır. Belediye şirketlerine çalışan işçilere de kadro verilmelidir. Belediye şirket işçileri de yasal kapsama alınmalıdır diyoruz."

Eylemde aynı içerikte bir metin de Çalışma Bakanlığı'na postaneden fakslandı. "Şirket işçilerine kadro istiyoruz!/DİSK Genel-İş" pankartının açıldığı eylemde, "Taşeronlaştırmaya hayır!", "Taşeronlaştırma zulümdür!", "Kıdem tazminatına uzanan eller kırılmalı!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlar atıldı.

Eyleme yaklaşık 2 bin belediye işçisi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Sömürü ve soygun bütçesine karşı kamu emekçileri 14 Aralık'ta iş bırakıyor...

İşçi sınıfı bu mücadeleye ortak olmalıdır!

Kamu emekçileri, 14 Aralık günü iş bırakacak. İş bırakma eyleminin temel konusunu 2007 Bütçesi oluşturmaktadır. Meclis onayından geçirilerek kanun hükmünde bir nitelik kazanan bütçe ile, devletin önümüzdeki yıla ilişkin gelirleri hesap edilmekte ve bu gelirlerin dağıtılacağı harcamalar tanımlanmaktadır. Dolayısıyla eylemin hedefinde, bütçenin kaynaklarının nereden ve nasıl sağlanacağı ve nereye harcanacağı, hangi alanlarda kullanılacağı konusunda müdahil olmak, bütçenin emekçiler lehine yeniden düzenlenmesini sağlamak bulunmaktadır.

Bu noktada konuyu biraz daha açmak amacıyla, sermaye hükümetinin bütçeyi hazırlarken gözönünde tuttuğu temel kıstas ve tercihlere göz atalım.

Öncelikle belirtelim ki, bütçe gelirleri esasta işçi ve emekçilerin soyulması yoluyla sağlanmaktadır. Zira sermaye devleti, hizmet ettiği sınıfa yakışır biçimde emekçileri zorba bir haydut gibi soymaktadır. Öyle ki, bütçenin kaynakları hemen tümüyle ya işçi ve emekçilerin cebine dahi girmeden ücretlerinden kesilen vergilerden, ikinci olarak tuzdan şekere kadar her tüketilen ürünün fiyatına eklenen yüksek oranlardaki dolaylı vergilerden sağlanmaktadır. Buna karşılık, sermaye sınıfı ya büyük ölçüde vergiden muaf tutulmakta, ya da verdiği vergilerin misli fazlası kendilerine gerisin geri kaynak olarak aktarılmaktadır.

Gelirleri hemen tümüyle işçi ve emekçilerin soyulmasıyla elde edilmiş kaynaklardan oluşan bütçenin gider kısmında ise işçi ve emekçilerin yararına bir şey bulmak mümkün değildir. Zira gelir kaynaklarının belirlenmesinde olduğu gibi, gelirlerin kullanıldığı harcamaların belirlenmesinde de tümüyle sermaye ve emperyalizmin çıkarları baz alınmaktadır. Öyle ki, hazırlanmış hemen tüm bütçelerde olduğu gibi 2007 bütçesinde de, kaynakların büyükçe bir bölümü borç ve faiz ödemesi adı altında emperyalistlere servis edilmek üzere ayrılmıştır. Diğer büyük bir bölümü ise aynı mekanizmayı içeride kurmuş olan tekeli burjuvaziye aktarılmaktadır. Emperyalistlere ve sermayeye yapılan kaynak aktarımı bununla da sınırlı kalmamaktadır. Teşvikler ve benzer nitelikteki kaynak transferleriyle sermaye sınıfı düzenli olarak beslenmektedir. Bu öyle bir beslemedir ki, devlet bütçesinden emperyalistlerin ve tekeli burjuvazinin kasalarına hortum bağlanmış gibidir.

Bütçede, gelirlerin geri kalan kısmının büyük bir bölümü ise esas olarak bu sömürü ve soygun düzeninin devamı için gerekli görülen baskı ve zor aygıtları için ayrılmaktadır. Bu çerçevede, en yağlı lokma silahlanmaya gitmekte, ikinci olarak kolluk güçlerinin beslenmesine harcanmaktadır. Yani işçi ve emekçilere bütçeden düşen pay polis copu, kurşun ve bomba, hapishaneler ve kontrgerilla operasyonları, kısacası baskı ve zulüm olmaktadır.

2007 bütçesi bir sömürü ve soygun bütçesidir. Bu bütçe, işçi ve emekçilerin soygunuyla elde edilen kaynakların emperyalizme ve tekeli burjuvaziye borç ve faiz ödemeleri, yanısıra doğrudan transferler yoluyla aktarılmasına dayanan bir bütçedir. Bu bütçe, işçi ve emekçileri hedef alan baskı ve zulüm bütçesidir.

Bu bütçede, işçi ve emekçiler yararına en küçük bir düzenleme bulunmamaktadır. Öyle ki ne eğitime ne sağlığa ve ne de sosyal güvenliğe doğru dürüst bir pay ayrılmaktadır. Dahası, önceki yılların bütçelerinde yer alan göstermelik kısıntılar da büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştır. Zira bu devlet ve yönetenleri, silahlanmaya kaynak ayırmakta herhangi bir tereddüt

yaşamazken işçi ve emekçiler için yaşamsal nitelikteki bu tür sosyal hakları bir yük olarak görmektedir. Bunun için, bu "yükler"den kurtulmak için hazırlanmış neoliberal saldırı programlarını da acımasızca uygulamaktadırlar. Parasız eğitim, parasız sağlık ve sosyal güvenlik gibi daha önce işçi ve emekçilerin zorlu mücadelelerle kazandıkları haklar gaspedilmektedir. Sermaye devletinin işçi ve emekçilerden aldığı vergilerin en azından bir bölümünü ayırarak sağladığı bu hizmetlerin ticarileştirilmesi yoluyla, ilk olarak işçi ve emekçilerden gaspedilen devasa kaynaklardaki küçük sızıntılara son verilmiş, ikinci olarak işçi ve emekçilerin bir kez daha soyulmasının olanağı sağlanmıştır.

İşte böylesi bir sömürü, soygun ve zulüm mekanizması olan bütçenin işçi ve emekçiler açısından taşıdığı önem tartışmasızdır. Kamu emekçileri, bütçe ile çok daha doğrudan ilişkili oldukları ölçüde diğer

işçi ve emekçilere nazaran daha duyarlı ve inisiyatifli davranmaktadırlar. Fakat bütçe, tüm işçi ve emekçileri ilgilendirmektedir. Zira bütçeye hayır demek, sömürü ve soyguna hayır demek, parasız eğitim ve sağlık taleplerini yükseltmek demektir. Bu sorun ve talepler bugün işçi ve emekçilerin en temel sorunları durumundadır. Bütçe karşısında verilecek mücadelenin başarısı, bu yönde elde edilmiş önemli kazanımlar olacaktır.

Dolayısıyla, tüm işçi ve emekçiler kamu emekçilerini örnek alarak bütçe konusunda sözlerini söylemek üzere harekete geçmelidirler. Bu doğrultuda kamu emekçilerinin 14 Aralık günü gerçekleştirecekleri iş bırakma eylemini sahiplenmek oldukça önemlidir. Başta örgütlü işyerleri olmak üzere işçi sınıfı, aktif biçimde bu eylemin bir parçası haline gelmeli ve işbırakma eylemine ardından gerçekleştirilecek sokak eylemlerine kitlesel bir katılım sağlamalıdır.

2007 Bütçesi'ne hayır!

"Sermayeye/rantiyeye değil, emekçiye bütçe!"

KESK, TMMOB ve TTB'nin 13 Kasım-1 Aralık tarihleri arasında yaptığı 2007 Bütçesine ilişkin referandumun genel sonuçları bugün saat 12:30'da Meclis'in Dikmen Kapısı önünde yapılan açıklama ile kamuoyuna duyuruldu. Katılımcılar adına açıklamayı KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul yaptı. Tombul şunları söyledi:

"Emekçileri yoksulluğa, halkı kamu hizmetlerinden yoksunluğa terk eden, IMF'nin talimatlarıyla hazırlanan 2007 Sefalet Bütçesi'ni 13 Kasım 2006 tarihinde emekçilerin oyuna sunmuştu. Son üç gün içinde şubelerimiz işyeri sonuçlarını buldukları illerde açıklamışlardır. Bu sonuçlarla, tüm Türkiye'de emekçilerin iradesi ortaya çıkmış emekçiler kullandıkları oylarla tercihlerini belirlemişlerdir. Şu andan itibaren herkese ve TBMM'ye düşen, kamu emekçilerinin açığa çıkan bu tercihinin gereğini yapmaktır."

Tombul'un konuşması sloganlarla kesildi. "Rantiyeye değil emekçiye bütçe!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "14 Aralık'ta grevdeyiz!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!" vb. sloganlar atıldı.

Ardından emekçilerin talepleri sıralandı: "Eğitime yeterli bütçe, okullara ödenek ayrılmalıdır."

Sağlıkta tasarruf ölümdür! 'Sağlıkta Dönüşüm Programı' adı altında sürdürülen YIKIM POLİTİKALARI DURDURULMALIDIR.

Uluslararası sözleşmelere uygun, toplu sözleşme ve grev hakkını içeren ve ortak örgütlenmeye olanak veren tek bir sendika yasası yapılmalıdır. TİS ve grev hakkı vardır, kullanılır hale getirilmelidir. ÜCRET VE ÇALIŞMA KOŞULLARIMIZ Toplu Sözleşme hukuku çerçevesinde belirlenmelidir.

İş güvenceli istihdamı esas alan, çalışma yaşamını demokratikleştiren yeni bir düzenleme hazırlanmalı, çıkarılmak istenen Devlet Memurları Kanunu Tasarısı geri çekilmelidir.

Kamu emekçilerinin siyaset yapma yasağı kaldırılmalıdır.

Kamu emekçileri üzerindeki baskı, sürgün ve yasaklar durdurulmalıdır."

Taleplerin ardından, bütçenin sermaye ve rantiyenin ihtiyaçlarına göre değil fakat emekçilerin taleplerine göre belirlenmesi gerektiğinin altı çizildi. Referanduma katılan 646.056 emekçiden yüzde 92,1'sinin reddettiği, yüzde 7,9'unun ise kabul ettiği ifade edildi. TBMM'deki 2007 bütçesi derhal geri çekilerek, emekçilerin ihtiyaçlarına ve taleplerine göre yeniden düzenlenmesinin bir tercih sorunu olduğu dile getirildi. Hükümetin IMF ve rant çevrelerinin taleplerini tercih etmeye devam etmesi durumunda, üretimden gelen gücümüzü kullanmada her zamankinden daha kararlıyız denilerek, KESK'in 14 Aralık'ta hizmet üretmeyeceği, tüm Türkiye'de alanlarda olunacağı ilan edildi. Eyleme yaklaşık 100 emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Sermaye sınıfı kayıt dışı çalıştırmadan nemalanıyor...

Haklar ve özgürlükler için örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

Sermaye düzeni ve devleti, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik saldırılarında kayıt dışı ekonomiyi demagojik bir malzeme yapmayı alışkanlık haline getirdi. Kayıt dışı çalıştıran sermayedarlar, göz yuman/teşvik eden de sermaye devleti olduğu halde, işçiler suçlu gösterilmeye çalışıldı.

1 Ocak 2007'den itibaren yürürlüğe girecek olan yeni sigorta uygulamasındaki bir madde, sermaye devletinin nasıl kayıt dışı çalıştırmaya çanak tuttuğunu göstermesi açısından tipik bir örnek teşkil ediyor. Emeklilerin çalışmasını düzenleyen bu maddeye göre, bundan böyle hiçbir emekli gönül rızasıyla "kayda geçmek" istemeyecek. Çünkü, öncelikle emekli maaşı kesilecek. İkinci olarak da aldığı ücretten kesilecek sigorta primi eskisine göre 3 kat artacak. Çalışmak zorunda olan bir emekli, bu koşullarda, kabul edilecektir ki kayıt dışı çalışmayı kendisi isteyecektir.

Bir çocuğun bile kavrayabileceği bu basit gerçeği,

yasayı yapanlar kavrayamıyor mu peki? Elbette kavıyor ve tam da bu nedenle böyle yasalar çıkarıyorlar. İş demagojiye geldiğinde kayıt dışı ekonominin getirdiği zararları anlata anlata bitiremeyenler, onu önlemeye yönelik herhangi bir yasal girişimde bulunmazken, artırmaya yönelik yasalar çıkarıyorsa eğer, demek ki bu düzen -iddia ettiklerinin tersine- bu durumdan yararlanıyor. Zaten, kayıt dışı ekonominin sermaye sınıfına yararları da, tıpkı söz konusu yasanın kayıt dışını teşvik etme tarzı gibi, son derece anlaşılır, son derece basit açıklamaları var. Kayıt dışı çalıştıran bir patron, çalıştırdığı işçiyi yönelik sigorta primi, sağlık gideri gibi her tür masraftan kurtulduğu gibi, iş kazası türünden olaylarda da her tür "insani" cezai sorumluluktan da yırtmaktadır. Ama bu, belirttiğimiz gibi olgunun en basit, en yüzeysel açıklamasıdır.

Sistemin işleyişini ve kayıt dışıdan nasıl

yararlandığını görebilmek içinse, biraz daha derine bakmak gerekiyor. Çünkü, kayıt dışı ekonomi, sistemin asıl sahibi büyük patronlar tarafından, esas olarak küçük işletmelerin uyguladığı, bu yolla devleti zarara uğratmakla kalmayıp, "haksız rekabet" ortamı yaratarak kendilerini de zarara uğrattıkları demagojisine malzeme yapılır. TÜSİAD baronlarının bu yönlü açıklamalarını sık aralarla dinlememizin nedeni, devlet erkanının aynı konulu açıklamalarıyla birdir; işçi ve emekçilerin zihnini bulandırmak, yolunu şaşırtmak...

Küçük işletmelerde kayıt dışı çalışan işçiler için söz konusu demagoji oldukça inandırıcıdır da. Bir "gerçeği" ifade etmektedir çünkü. Ne var ki bu gerçek, asıl gerçeğin sadece bir parçasıdır, ve diğer yarısı söylenmediği sürece yalanın dikalası, ikiyüzlülüğün daniskasıdır.

Gerçeğin bütünlüğünde sanayinin bütünlüğü yatıyor. Yaşadığımız çağda "küçük işletme" artık "bağımsız" değil, bir büyük tekelin yan kuruluşu, yahut fason atölyesi niteliğindedir. Geçen yüzyılın son yarısında, kapitalistler, binlerce işçiyi bir arada çalıştırmamanın tehlikelerini yaşayarak öğrendikleri için, üretimi -aslında işçiyi- parçalamanın yollarını aramış ve bulmuşlardır. Bizzat bu tekeller eliyle çöktürülen küçük üretimin yerine, kendileri için üretim yapan taşeron firmalar, fason atölyeleri ve benzerini geçirerek, bir taşla birkaç kuş birden vurmanın da yöntemini keşfetmişlerdir.

Yani, TÜSİAD baronlarının "haksız rekabet" yapıyorlar diye yakındığı o atölyeler, aslında bu baronlar için üretim yapmakta, dolayısıyla, buralarda istihdam edilen "kayıt dışı" işçiler de, aslında onlar tarafından sömürülmektedir.

Devletse sadece patronların kayıt dışı hevesine çanak tutmakla yetinmiyor, bizzat, kendine ait işletmelerde kayıt dışı istihdamı sağlıyor veya buralara soktuğu taşeron firmaların bu tür istihdamına göz yumuyor. Bugün, belediyelerden hastanelere, devlet okullarından üniversitelere kadar nerde devlete ait bir işyeri varsa, yemek, temizlik gibi işler tümünden taşeron firmalara ihale edilmiştir. Bu firmaların nasıl çalıştığı, daha doğrusu nasıl çalıştırıldığı biliniyor. Sendika yok, sigorta yok, hak yok, hukuk yok... Mümkünse asgari ücretin de altında bir sadaka ücretle çalıştırılan işçilere, Ortaçağ kölelerinden daha kötü muamele gösterilmektedir. Her an işten çıkarılabilirler ve hiçbir hak iddia edemezler. Hoş, büyük firmalarda "kayıtlı" çalışanlar işten çıkarıldığında ve hak iddia ettiğinde ne oluyor? Haklarını alabiliyorlar mı?.. Bu da ayrı bir konu.

Kayıt dışı çalıştırmada sermaye, ücretler, primler ve benzeri üzerinden parasal kazancı bir yana, asıl, işçilerin örgütlenmesini engellemek gibi bir büyük kazanç elde ediyor. Örgütlenme sorununu çözümediği sürece, işçi sınıfının "kayıt dışı" çalıştırılmayı önleme şansı da pek bulunmuyor. Kayıtlı çalışmanın "hukukun" pek fazla yararı olmadığı düşünülebilir. Sıra işçiyi geldiğinde hukukun tersine işlediği bir ülkede bu gerçekten de böyledir. Ancak, sermaye sınıfını ve devletini "hak hukuk" tanımaya mecbur edecek olan da sosyal hakların kazanımını sağlayacak olan da işçi sınıfının örgütlü mücadelesidir.

Yerel İşçi Platformları:

"Sefalet ücretini kabul etmeyeceğiz!"

İstanbul'un değişik sanayi bölgelerinde öncü devrimci işçiler tarafından kurulan Yerel İşçi Platformları, 30 Kasım günü, İstanbul İl Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde insanca yaşamaya yeten asgari ücret talebi ile bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Büyükçekmece İşçi Platformu, Küçükçekmece İşçi Platformu, Ümraniye İşçi Platformu, Gaziosmanpaşa İşçi Platformu, Anadolu Yakası İşçi Platformu ve Tersane İşçileri Birliği tarafından yapılan ortak açıklamada şunlar söylendi:

"Kölece koşullarda çalışan, buna rağmen aldıkları düşük ücretlerden dolayı yoksulluk içerisinde yaşayan milyonlarca işçinin gözü ve kulağı, bugün ilk toplantısını yapan **Asgari Ücret Tespit Komisyonu**'na çevrilmiş durumda. Hem komisyondan sevindirici bir karar çıkmasını istiyorlar, hem de bu konuda son derece umutsuzlar.

Umutsuz olmakla sonuna kadar haklılar. Çünkü **Asgari Ücret Tespit Komisyonu**'nun patronlar adına çalışıp karar verdiğini, komisyonun bir kez daha patronların çıkarlarına göre karar vereceğini, bu iş içinde yeralan sendikacıların ise sadece figüran rolü oynadığını gayet iyi biliyorlar.

Bugün işçiler, örgütsüz ve dağılmış olduğu için, sendikaları sermayenin denetiminde olduğu için, bu saldırılar karşısında eli kolu bağlı durmaktadır. Fakat işçiler sermayenin kendilerine reva gördüğü köleliğe, açlık ve sefaletle mahkum değildirlere. Bunu doğal bir şeymiş gibi, bir kadermiş gibi kabul

etmemelidirler. Kendi gerçek çıkarları için mücadeleye atılarak bu kaderi değiştirmelidirler.

İstanbul'un değişik sanayi bölgelerinde sınıf bilinçli işçilerin oluşturduğu platformlar adına bizler, sermaye tarafından dayatılan kaderi, köleliği, açlık ve sefalet içinde bir yaşamı kabul etmeyeceğimizi buradan bir kez daha ilan ediyoruz. İnsanca yaşamaya yetecek bir asgari ücret için, sömürü ve yıkım politikalarına dur demek için bugüne kadar yürüttüğümüz mücadeleyi daha ileriye taşıyacağımızı duyuruyor, tüm işçi kardeşlerimizi bu çabaya ortak olmaya, yürütülen çalışmalarını fabrikasına, semtine taşımaya çağırıyoruz!"

Basın açıklaması sırasında sık sık "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Metal TİS'leri ve BMİS'in tutumu üzerine

Birleşik Metal-İş Sendikası, 30 Kasım günü, 2006-2008 arası dönemi kapsayan TİS görüşmelerinde imzayı attı. Daha önce Türk Metal sözde "bayram hediyesi" safkasıyla sözleşmeyi oldu-bittiye getirerek imzalamıştı. Çelik-İş Sendikası'nın ise her an imzalaması bekleniyor.

Metal işkolundaki toplu sözleşmeler diğer sektörler açısından da önem taşıyor. Sözleşme yaklaşık 135 bin metal işçisini ilgilendiriyor. Bu işçilerin yüzde sekseni Türk Metal Sendikası'nda, geriye kalanı ise BMİS ve Çelik-İş'te örgütlü. Türk Metal'in stratejik işletmelerde önemli bir işçi oranıyla örgütlü olmasından dolayı, bu faşist sendika TİS sürecinin belirleyicisi durumunda. Bu tabloyu diğer iki sendikanın pasif ve edilgen konumları tamamlıyor. Bu nedenle yıllardır alışlagelen oyunun yeniden sahnelenmesi şaşırtıcı değil.

TİS sürecinde MESS Başkanı Kutadkobilik gazetelere metal sektöründe yaşanan gelişmeyi anlatmış, bunun TİS sürecine de yansıtacağını vurgulamıştı. Ancak bu iyileşmenin devam edebilmesi için işçiler daha çalışkan olmaya ve fedakâr davranmaya çağırılmıştı. Bunu, gelişmenin daha ileriye taşınması ve "ülke sanayisinin" geliştirilebilmesi için Avrupa'daki esneklik uygulamalarının Türkiye'de de hayata geçirilmesini talep eden açıklamalar izledi.

BMİS, "Metal İşçilerinin Gerçeği" başlığıyla kamuoyuna açıkladığı deklarasyonla, MESS'in ileri sürdüğü argümanlar yanıtlandı. Böylece TİS görüşmelerinde neyin kabul edilip edilmeyeceği de ortaya konulmuş oldu. MESS, TİS görüşmeleri başladığında, yüzde yüz olan fazla mesai ücretlerinin %25 düşürülmesini, deneme süresinin 2 aydan 4 aya ve denkleştirme süresinin 4 aya çıkarılmasını, ikramiyelerin ücretlere yansıtılmasını içeren maddeler öne sürdü. TİS görüşmelerinde üç sendika da uyuşmazlık zaptı tutarak masadan kalktı. BMİS ise, ileri sürülen bu maddeleri grev nedeni sayacağını açıkladı.

MESS'in esnekliğe ilişkin teklifini geri çekmesi üzerine Türk Metal çetesi sözleşmeyi imzaladı. MESS'in esneklik maddelerini geri çekmesini olumlu bir gelişme olarak değerlendiren BMİS de, yetkili kurulları ile yaptıkları görüşme ve değerlendirmelerin

ardından, 30 Kasım günü MESS'le yaptıkları görüşme sonucu sözleşmeyi imzaladıklarını duyurdu. Grev nedeni saydıkları maddeler geri çekilmiş olmasına karşın, rahatsızlık yaratan diğer maddelerin ne olduğuna dair bir bilgi henüz yansımış değil. Önemli olan ve üzerine tartışılan "hasar tazminatı" (66.madde) maddesinin Türk Metal tarafından kabul edildiği biliniyor, ancak BMİS'in bu madde ile ilgili tutumuna dair bir açıklık bulunmuyor.

Sözleşmenin detaylarını henüz öğrenemesek de, detayların ötesinde yansıyan tablo içaçı değildir. İkinci TİS sürecini geride bırakan BMİS'in "mücadeleci" çizgisine dair bir takım gerçekler TİS vesilesiyle ortaya çıkmıştır. Daha önceki değerlendirmemizde, TİS sürecinde Türk Metal'in ihanet edeceği bilinmektedir, dolayısıyla TİS sürecinin gerçek belirleyicisi BMİS olacaktır, demiştik. Bunu ise BMİS yönetiminin "reddettiği" çağdaş sendikacılık anlayışı ve yönetime aday olurken ortaya koyduğu programa atfen söylemiştik. Ancak BMİS'in hem geçen dönemki TİS sürecindeki tutumunda hem de genel mücadeleci çizgisinde, biçimsel birtakım farklılıklar dışında önceki yönetimlerden esas itibarıyla farklı olduğunu söyleyebilmek pek mümkün değildir. Onbinlerce işçiyi doğrudan ilgilendiren bir sürecin BMİS tarafından sessiz-sedasız geçirilmesi, hem metal işçileri hem de sınıf mücadelesi açısından bir kayıp ve geriye gidişin yeni bir adımıdır.

BMİS'in TİS sürecinin öngünlerinde "Metal İşçilerinin Gerçeği" başlığıyla ortaya koyduğu ve bu tablo içinde metal işçilerinin asgari taleplerin ne olması gerektiğine dair açıklamalarıyla, altına imza

atılan sözleşme arasındaki açığı oldukça genişletti. Genel olarak metal sektöründe iyileşmelerin yaşandığı ve özellikle otomotiv sektöründe üretim rekorlarının kırıldığı bir dönemde metal işçilerinin ücretlerinde ciddi bir erimenin olduğu biliniyor. MESS patronları bile kendi fabrikalarındaki verimlilikten bahsediyorlar. Tablo bu iken, Türk Metal ve BMİS saat ücretlerine ilk altı ay için %10 oranında bir zammın altına imza attılar. Sosyal haklarda ise %20 oranında bir artış sağlandı. Diğer 6. aylar içinse TÜİK'in tüketici fiyat endeksi oranında artış sağlanacak.

BMİS imzadan sonra yaptığı açıklamada şunları dile getirdi: "... Metal iş kolunun içinde bulunduğu durum ve genel ekonomik koşullar açısından bakıldığında çok daha iyi koşullarda bir toplu iş sözleşmesinin imzalanacağı bu dönemde söz konusu ittifaklar buna engel olmuşlardır. ... 2006-2008 dönemi grup toplu iş sözleşmesinden yaşananların tüm metal işçileri tarafından dikkatli ve soğukkanlı bir biçimde değerlendirilmesine ihtiyaç vardır."

BMİS yıllardır yaptığı değerlendirmeye, "bu dönem daha iyi bir sözleşme yapma imkânının bulunmasına rağmen söz konusu ittifaklardan kaynaklı bunun yapılamadığını" söyleyerek yeni bir değerlendirme eklemiş oldu. Bu bir değerlendirme eğer, bunun hiçbir inandırıcılığının olmadığı bilinmelidir. Bir kez daha, suçlu ve sorumluluğu Türk Metal çetesi yüklemeye tutumu sergilenmektedir. Mücadelede söz konusu olan nicelik değil niteliktir. Dolayısıyla Türk Metal Sendikası'nın sahip olduğu nicelik büyüklük burada belirleyici değildir. BMİS yalnızca ihanete karşı cüretli bir mücadele yolunu tutmaktan geri durmuştur. BMİS'in bu söylemlerini Çelik-İş yöneticileri de tekrarlamaktadır.

Ayrıntılar bir yana, altına imza atılan zam oranı metal sektöründe yaşanan olumlu gelişmelere rağmen %10'dur. İki yıl önce imzalanan sözleşmenin bile gerisine düşülmüştür. Eriyen ücretler bu zam oranıyla telafi edilemez. Kaldı ki, verilen zammın net ücrete yansıtılması %6-7 civarındadır. Düşük ücretle çalışan ve yeni işe başlayan bir işçinin durumu daha da vahimdir. Ücret makası daha da açılmıştır.

Ortaya çıkan sonuçtan metal işçileri memnun değildir. Türk Metal üyesi işçiler ise öfkelidir. Zira sözleşme imzalanana kadar sözleşmeye dair bir bilgileri olmamıştır. Sendika her zaman olduğu gibi TİS sürecinde de işçileri bilgilendirmemiş, taleplerini dinleme ihtiyacı bile duymamıştır.

BMİS, MESS'in esneklik içeren maddelerini geri çektiği anlaşıldıktan sonra, neden imza için uzun bir süre bekleme ihtiyacı duyduğunu açıklamalıdır. Ayrıntıları tam bilinmese de, hemen hemen aynı içerikteki bir sözleşmeyi imzalamak için bu kadar beklemesinin nedeni nedir?

BMİS yöneticileri bir kez daha sınıfta kalmış ve iddiaları ile gerçeklikleri arasındaki açığı kendi pratikleriyle ortaya koymuşlardır. Bir kez daha aynı nakarat tekrarlanmış ve metal işçileri avutulmaya çalışılmıştır.

Metal işçileri kendi kaderlerini ancak kendileri belirleyebilirler. Göstermelik komisyonlarda söylenen sözler ya da ajitatif açıklamalar mücadele açısından bir değer taşıyor. Bağımsız taban örgütlenmeleriyle sürece hazırlanmak, TİS'in her evresinde müdahil olabilmek ve sözleşmeyi tabanın ortak karar ve iradesiyle imzalamak metal işçileri için bir zorunluluktur. Türk Metal çetesinin ihanetleri de, pasifist sendikacılık pratikleri de ancak metal işçilerinin kendi özgücü ve kararlı mücadelesiyle engellenebilir.

İstanbul'dan komünist metal işçileri

Aksoy Plastik'te sendikasızlaştırma saldırısı

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan ve plastik hammaddesi üreten Aksoy Plastik işçileri üç yıl önce Petrol-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Aksoy Plastik işçileri bu yıl ikinci kez sözleşme masasına oturacaklar.

Daha önce patronun sorun etmediği kimi davranışlar, işçiler sendikalı olduktan sonra ikaz ve ihtarlarla karşılanıyor. İki yıl içerisinde çalışma koşullarının düzelmemesi ve yeni makinelerin üretimde kullanılması ile birlikte çalışma koşullarının iyice ağırlaşması üzerine birçok işçi işten ayrıldı. Bazı işçiler ise çeşitli gerekçelerle atıldı. Aksoy patronu sözleşme döneminin yaklaştığı bugünlerde biri 20 yıllık olan iki işçiyi daha işten attı. Böylece sendikalı işçi sayısı düştü ve Aksoy patronu sendikaların

yetkisine itiraz etme hakkına sahip oldu. Son olarak çeşitli "ödülleri" vaadedilerek 6 işçi daha sendikadan istifa ettirildi. Geri kalan işçilerine de sendikadan istifa etmeleri için çeşitli dayatmalarda bulunuluyor. Kısaca Aksoy patronu işçilerin örgütlü olmasını içine sindirememiş durumda. Bu nedenle sendikal örgütlülüğü dağıtmak için her yola başvuruyor.

Aksoy Plastik işçileri ilk sözleşmede inisiyatif gösterememişlerdi. Çünkü deneyimsizdiler. Bugün aynı sonuçla karşılaşmamak için benzer hataları tekrar etmemeleri gerekiyor. Aksoy patronunun örgütsüzleştirme saldırısına verilecek en iyi yanıt toplu sözleşme görüşmelerinde inisiyatifini ele almak olacaktır.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Yapı Yol-Sen Eğitim ve Basın Yayın Sekreteri Halil Tümtürk ile iş yavaşlatma eylemi üzerine konuştuk...

“Herkesi 13-14 Aralık'ta iş yavaşlatma eylemine destek vermeye çağırıyoruz!”

- Yapı Yol-Sen, 14 Eylül'de otoyol ve köprülerde iş yavaşlatma eylemi gerçekleştirdi ve bu eylem basında ve kamuoyunda geniş yankı buldu. Şimdi de Yapı Yol-Sen'in önünde bu eylemle bağlantılı olarak yeni hedefler var. 14 Eylül'den bugüne kadarki süreci aktarır mısınız?

Halil Tümtürk: Yapı Yol-Sen, aşağı yukarı 7-8 aydır fiili hizmet zammıyla ilgili, çalışanlarımızın çalışma koşullarının geliştirilmesiyle ilgili çalışmalar yapıyor. Önceki süreçte Bakanlık önünde açlık grevi yapıldı. Biz, bu eylemlerin pasif eylemler olduklarını biliyorduk. Bunu çalışanlara yansıtmayı, çalışanları eylemlerin içine almayı 14 Eylül Gişeciler Komisyonu Toplantısı'nda karara bağlayarak 14 Eylül günü iş yavaşlatma eylemi gerçekleştirdik. Eylem, basında umduğumuzdan çok daha iyi yer aldı, yankı buldu.

Doğru işler yaparsanız, doğru hedefler koyarsanız sonuç alabiliyorsunuz. Şöyle ki; 14 Eylül öncesinde otoyollara yapılan zamları ilk açıklayan genel başkanımız Bedri Tekin oldu. Açıklama sabah saatlerinde yapıldı, saat 15.30'a kadar Karayolları'ndan hiçbir basın kuruluşu haber alamadı. 15.30'da, söylenenlerin doğru olduğu görüldüğü zaman bunun yansımaları da basın tarafından çok iyi kullanıldı.

Bizim bu süreçte yapılan zamlar eylem sürecinin çakışmasını çok iyi kullandığımızı düşünüyorum. Bu elbette tesadüfi bir çakışmaydı. Böyle bir şeyi planlama şansımız elbette yok, zammın ne zaman geleceğini bilemeyiz. İkisi birlikte açıklanınca basın konunun üzerinde daha çok durdu. Çünkü bu aynı zamanda halkçı bir istemdi. Yapılan zammın geri alınmasından çok otoyol ve köprülerin karayollarının hizmet üretme niteliğine sahip olması sebebiyle otoyol ve köprülerin ücretsiz olmasını talep ediyoruz. Otoyollar ücretsiz olmalı, köprü ve otoyollardaki gişeler kalkmalıdır. 14 Eylül eylemi öncesinde ve sonrasında yansıyanlar çok çok olumlu oldu. Çalışanlarımızdan ve emekçilerden olumlu tepkiler aldık. Olumlu tepkiler almamızın sebebi yapılan zamların haksız olmasıydı. Eylem öncesinde bilgilendirme afişleri asıldı. Bilgilendirme yazıları çalışanlarımız tarafından sürücülere dağıtıldı, önce halk alıştırdı.

- Bu eylemle beraber yeni hedefler kondu...

Halil Tümtürk: 14 Eylül'de KESK'in 2001 yılından beri yapmak istediği ama yapamadığı, 4688 sayılı yasayı delmek isteyip de içine hapsediği ve bu alanı giderek daralttığı, kendi içinde kısır döngüler yaşadığı bir dönem yaşıyordu. 15 Ağustos'ta toplu görüşmelerden çekilme kararında aslında bunun sinyalleri vermeye başlandı. Bizim yerimiz sokaklarda ve bunu ciddi anlamda hayata geçiren ilk Yapı Yol-Sen oldu, 14 Eylül eylemiyle beraber. Biliyorsunuz, 14 Eylül günü köprüye Bayındırlık Müsteşarı Sabri Erbakan geldi. 12.00'a kadar yapılması planlanan eylem aşağı yukarı 2-2,5 saatte bitirildi. Biz orada Sabri Erbakan'a "Biz buradayız, verdiğiniz sözlere uyup uymayacağımızı Aralık ayına kadar göreceğiz" demiştik ve iki aylık bir süre tanıydık. Verilen

sözlere istinaden Aralık ayına kadar süre verdik ve eylemi 2-2,5 saatte bitirdik.

- Peki bugüne gelinceye kadar neler yapıldı?

Halil Tümtürk: Bakanlıkla iki kere görüşme yapıldı, bakanlık olumlu sinyaller verdi. Yasa tasarısı hazırlandı, "ek ödeme tazminatı" adı altında bir tazminat çalışması yapıldı. Ama görüşmeler şu aşamada tıkanmış durumda, yani oyalama taktiği uygulanıyor. Biz de iki hafta önce Cumartesi günü İzmir'de Gişeciler Komisyonu'nu topladık. Gişeciler Komisyonu 13 Aralık'ta 14 Aralık KESK eylemiyle bütünleştirmek adına KESK'in elini kuvvetlendireceğini düşünerek 13 Aralık'ta eylem yapma kararı alındı. Yapı Yol-Sen olarak 13-14 Aralık'ta iş yavaşlatacağız. Balık hafızalı olmadığımızı, süreci takip ettiğimizi gerekli yerlere göstereceğiz.

- Bölge toplantılarında alınan kararların eyleme dönük kararların çalışanlara yansımaları nasıl?

Halil Tümtürk: 14 Eylül'den sonraki süreçte çalışanlarda büyük umutlar oluştu. Elbette bu hiçbir şeyin başlangıcı veya sonu değildi. Yani birtakım kazanımlar elde edebileceğimiz gibi, hiçbir şey kazanmadan da yeni eylemlere yelken açabiliriz. Bu, bir mücadele süreciydi. Oyalama taktiğini aslında çalışanlar da görüyor. Gişeciler Komisyonu Yapı-Yol Sen'in içinde bulundurduğu her bölgedeki gişecilerden

oluşuyor. İller Bankası, kadaströ çalışanları hariç bu komisyonda. Komisyonu oluşturan arkadaşlar gişecilerin önderleri konumunda olan, arkadaşlarını iyi analiz eden arkadaşlar. Gerçekten çalışanlardan da "en kısa zamanda iş yavaşlatalım!" talebi var. 13 Aralık'taki eylemi planlarken de bunları konuştuk, tartıştık.

- İş durdurma kararına nasıl bakılıyor çalışanlar arasında?

Halil Tümtürk: Daha önce otoyol ve köprülerde iş bıraktık. Bu senenin Şubat ayına kadar devlete 75-80 milyar civarında ceza ödedik. Yani 4,5-5 yıldır Yapı Yol-Sen olarak devlete ceza ödüyoruz. Bu dava şu anda AİHM sürecinde. Yani ödediğimiz paranın geri dönüşümü hıtmali çok yüksek ama bunu süreç belirleyecek. İş bıraktığımızda geçen araçların sayısı net olarak bilinebildiği için devlet cezayı sendikaya kesiyor. İş yavaşlatmayı bu yüzden düşünüyoruz. İş bıraktığımız zaman bunun bedeli çok ağır oluyor.

- Devlet hem oyalama taktiği izliyor hem de bir takım yerel engellerde daha etkili eylem tarzlarıyla mücadeleyi geriletmeye çalışıyor.

Halil Tümtürk: Şimdi bir iş yavaşlatmadan bu kadar ürken, mesela Sabri Erbakan'ı gönderen Bayındırlık Bakanlığı değil, sonradan öğrendiğimize göre Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin'miş. "KESK 15 Ağustos'ta toplu sözleşme masasından kalktı. Bakın bakalım bu adamlar ne istiyor?" diyerek Sabri Erbakan'ı göndermiş. Sabri Erbakan da genel başkanımızı arıyor ve görüşme talep ediyor. Başkan da "tamam görüşelim bizim yerimiz belli, eylem alanında basına açık olarak görüşürüz, gizli kapılar arkasında görüşmeyiz" diyerek görüşme yapıyor. Şimdiki çalışmalara dönersek tüm basın kuruluşlarından destek istiyoruz. Her kuruma, kitle örgütüne ayrı ayrı hazırlanmış basın bildirimlerimiz var. Basın bildirimlerimizi e-maillerimizi gönderiyoruz. Telefonda bilgi veriyoruz. Gişelerden sürücülere dağıtılmak üzere gişecilerin çalışma koşullarını anlatan mektuplar hazırlandı. Bir önceki eylemden daha fazla ön plana çıkarttığımız, gişelerin ücretsiz hale getirilmesi talebidir. Şimdi 'gişeler kalkmalıdır'ı daha net söylüyoruz. Son olarak tüm herkesi 13-14 Aralık'ta Otoyol ve köprülerde yapacağımız iş yavaşlatma eylemine destek vermeye çağırıyoruz.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Yapı-Yol Sen 13-14 Aralık'ta iş yavaşlatma eylemine hazırlanıyor...

Yapı-Yol Sen 14 Eylül'de otoyol ve köprülerde iş yavaşlatma eylemi gerçekleştirmişti. Bu eylemin ardından Bayındırlık ve İskan Bakanlığı ile görüşerek çalışanlarımızın çalışma koşullarının ve ücretlerinin iyileştirmesi talebini iletti.

Ancak bakanlık yapılan görüşmelerde sendikayı oyalayan bir tutum sergiledi oyaladı. 14 Eylül eyleminden sonra işyerlerinde toplanan 5 bin imzayı gerçekleştirdikleri bir eylemle TBMM Başkanlığı'na iletiler. Yapı-Yol Sen üyeleri yaptıkları bölge ve işyeri toplantılarıyla 13-14 Aralık tarihlerinde otoyol ve köprülerde iş

yavaşlatma eylemi kararı aldı. 14 Aralık tarihinde KESK'in 1 günlük hizmet üretmeme eylemiyle iş yavaşlatma eylemini birleştirme hedefiyle hareket eden Yapı-Yol Sen üyeleri, 13 Aralık günü Camlıca gişelerinden KESK Genel Başkanı İ. Hakkı Tombul ve Yapı-Yol Sen Genel Başkanı Bedri Tekin'i karşılayarak başlayacaklar.

İş yavaşlatma eylemi Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nde yapılacak eylemle devam edecek. Eylem süresince gişelere ses düzeni kurularak yayın yapılacak, bildiri dağıtılarak sürücüler bilgilendirecek ve köprülerde basın açıklamaları gerçekleştirecekler.

Asgari ücret üzerine işçilerle konuştuk...**“Asgari ücret komiteleri kurulmalı, eylemli bir sürece girilmelidir!..”**

- 2007 yılı için geçerli olacak olan asgari ücretin belirlendiği bir süreçten geçiyoruz. Öncelikle asgari ücret sizin için ne ifade ediyor?

Metal işçisi Şevket: Kendi çalıştığım fabrikadan bakarak bu soruyu genel olarak yanıtlayabilirim. 150'ye yakın işçinin olduğu bir fabrikada çalışıyorum. Düşük ücretin işçilerin her gün biraz daha belini büküttüğü bir fabrika burası. Burada işçilerin çoğu asgari ücretle bir ay geçinmek zorunda kalıyor. Doğal olarak da geçinemiyoruz. Halbuki asgari ücret bir işçinin bir ay boyunca insanca yaşamasına yetecek bir düzeyde olmalıdır.

Kamu işçisi Bilal: Asgari ücreti sefalet düzeyinde belirleyerek bizlere insanca yaşamayı unutturmak istiyorlar. Yoksulluğun yanı sıra işsizlikle bizleri terbiye etmeye çalışıyorlar. Uzun saatler çalıştırarak karşılığında üç kuruş veriyorlar. Hiçbir sosyal faaliyetimiz yok. Bizleri robotlaştırıyorlar.

Oktaş Oluklu Mukavva'dan bir işçi: Günümüz koşullarında açlık sınırı 605, yoksulluk sınırı 1.901 YTL. Bana göre asgari ücret açlık ve sefaletten başka bir şeyi ifade etmiyor. Bana göre asgari ücretin oranı açlık ve sefalettir. Bana göre işçi sınıfı, sınıf bilincini kuşanarak tabandan basınç oluşturmalı, kitlesel eylemlerle bu zulme dur demelidir.

Uyuşturucuyla, fuhuşla, kumarla insanlık bitirilmeye çalışılmaktadır. Böylesi bir düzeni Türkiye'de ve dünyada devrim ve sosyalizm mücadelesi çözer. Bu sorunlar devrimci mücadele ile çözülebilir. Sermaye düzenine hizmet eden hükümetin, sendika ağalarının ablukasını kırmak gerekir. Bu ablukaların dağıtılması için de örgütlü mücadele şarttır.

Sosyalizm ve devrim mücadelesi içerisinde

yarınlara umut olan bir işçi devleti olacaktır. Başka türlü olacağına inanmıyorum. Düzen onların düzenidir. Devlet onların devletidir. İşçi sınıfının devleti değildir. Sömürgeciler daha çok sömüreceklerdir, daha çok köleleştireceklerdir. Bu konuda uyanık olmak zorundayız. Oyuna gelmemeliyiz, mücadele, mücadele, mücadele diyoruz.

- *Asgari ücretin belirlenme sürecinde işçilerin aleyhine bir dizi uygulama var. Bu uygulamalardan bilginiz var mı?*

Metal işçisi: Bu süreç patronların lehine tek taraflı işliyor. Tüm vergi yükü bizim sırtımıza binmiş durumda, ülkenin vergi rekortmeni bizleriz. İşçilerin aldığı bu ücret tek taraflı uygulamalardan kaynaklı asgari yaşamı değil sefaleti temsil etmektedir. Durumu sermayedarlar o kadar azıtmış durumdaki bizim sessizliğimizden aldıkları güçle bölgesel asgari ücret tartışmaları yürütüyorlar. Böylece sefaletimiz daha da derinleştirmeye çalışıyorlar. En çok biz işçilerin canını sıkın durum ise güya bizleri temsilen sürecin içinde bulunan sendikaların tam anlamıyla bir ihanet içinde oluşudur.

- *Bu süreci tersine işletebilmek için işçiler ne yapmalı?*

Metal işçisi: Söz, karar, inisiyatif işçilerin olmalı. Bunun için işçilerin eylemli bir sürece girmesi lazım. Hepimiz biliyoruz ki gerek asgari ücret sorunu gerek diğer ekonomik, demokratik haklarımızı elde etmenin yolu bir sınıf olarak ortaya çıkıp inisiyatifini ele almamızdan geçiyor. Mevcut çalışmalara etkin biçimde katılmamız gerekiyor. En önemlisi ise fabrikalarımızdan doğru bir hareketi geliştirebilmemiz gerekiyor. Bugün için bunun adı asgari ücret komisyonu olabilir veya işyeri komiteleri olabilir.

Bunu başarabilirsek sınıfın kurtuluş mücadelesinde rol almış oluruz.

Oktaş Oluklu Mukavva'dan işçi: Asgari ücret dayatmasına karşı yerelde bulunan kurumlarla birlikte işçi sınıfı hareket etmelidir. Örneğin asgari ücret kampanyası hızla başlatılmalıdır. Örneğin yürüyüş, gösteri, basın açıklamaları yapılmalıdır. Asgari ücreti işverenin lehine düzenlenen tek yanlı yapısı kırılmalıdır. İşçilerin iradesini de sürece dahil edecek mekanizmalar yaratılmalıdır. Asgari ücret miktarını 4 kişilik bir ailenin insanca yaşamaya yetecek düzeye yükseltilmesi için mücadele edilmelidir. Asgari ücretten yapılan prim kesintilerin son verilsin. Vergi, prim vb. işveren tarafından ödensin. Bölgesel asgari ücret belirleme çalışmaları iptal edilsin.

Kamu işçisi Bilal: Bu süreç içerisinde, işçilerin tabandan örgütlenmeleri gerekiyor. Mücadele etmek gerekiyor.

- *Bu süreçte önerdiğiniz bir takım eylem ve etkinlikler var mı?*

Kamu işçisi Bilal: İnsanların kendisine ve yanındakine güvene sağlanmalıdır. Fabrikalarda biraraya gelerek işçilerin sorunlarını tartışarak çözümler üretilmelidir. Daha sonra bu çözümleri hayata da geçirmesi gerekiyor. Teoride kalmak değil, pratiğe geçmesi çok önemli. Fabrikalarda asgari ücret komiteleri oluşturulmalıdır.

Şu an asgari ücret belirlenmesinde devlet ve sendika bürokrasisi etkin durumda. Buna karşı tavır alınması ve varolan sendikalar içerisinde örgütlenilmesi şart. Asgari ücret komiteleri, fabrika komiteleri şeklinde taban örgütlenmeleri ile mücadele edilmesi gerekiyor.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Asgari ücret tartışmaları fabrika girişlerinde...

Asgari ücret tartışmaları Ümraniye İşçi Platformu tarafından bölge işçilerinin gündemine taşınmaya devam ediyor.

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Sinter Metal ve Beybi Plastik önünde 5 Aralık sabahı önlüklerle dağıtımlar yapılarak imzalar toplandı. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtımlarda hükümetin %4 oranında zam yapmayı planladığı, işçilerin sefalet ücretine mahkum edilmeye çalışıldığı söylendi. İşçiler sefalet ücretini kabul etmemek ve insanca yaşamaya yeten bir ücret için mücadeleye çağrıldı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

BATİS: “Sefalet ücreti istemiyoruz!”

Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası (BATİS) 30 Kasım günü ilk toplantısını yapacak olan Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nu protesto etmek için bir eylem gerçekleştirdi. Merinos'dan Osmangazi Metro İstasyonu önüne kadar sloganlarla yürüyen sendika üyeleri burada bir açıklama yaparak, komisyonun yapısını ve işleyişini protesto ettiler. BATİS adına yapılan açıklamada hükümet, TİSK ve Türk-İş şeytan üçgeni olarak adlandırıldı. “Asgari ücretli işçi sayısının, işsizliğin, örgütsüzlüğün sürekli artmasının nedeni emperyalist sistemin neo liberal politikalarıdır. Bu politikalar yıkılmadan işçi sınıfının kurtuluş yolu yoktur” denilerek mücadele çağrısı yapıldı.

Yaklaşık 60 işçinin katıldığı eylemde “Herkes ekmek, herkese iş, zafere kadar direniş!”, “Sendikalar bizimdir bizim kalacak!”, “Sefalet ücreti değil adalet istiyoruz!”, “Sustukça aç kaldık, susmayacağız!”, “Sefalet ücreti değil insanca yaşamak istiyoruz!” sloganları atıldı.

Bursa/Kızıl Bayrak

BTS'den Haydarpaşa için eylem!

BTS üyeleri Haydarpaşa Garı'nın sermayenin rant alanına çevrilmesine, her gün binlerce kişinin kullandığı alanın halka kapatılmasına karşı eylemlerine devam ediyorlar.

BTS İstanbul 1 No'lu Şube üyeleri süreçle ilgili kamuoyunu bilgilendirmek amacıyla 4 Aralık saat 12.30'da Haydarpaşa Garı önünde eylem yaptı. BTS İstanbul 1 No'lu Şube pankartının açıldığı eylemde okunan basın açıklamasında şunlar söylendi:

“Demiryollarını talan ettirmek, rantiyecilerin işine yaramayan diğer yerleri de tasfiye edip kapatmak için Genel Müdür Süleyman KARAMAN, kanunları ve iç mevzuatı çiğneyerek Alman Drees&Sommer firması gibi, talan projeleri hazırlamakla mükellef firmaların yıldızını parlatıyor.

Koruma kurulu bu restorasyona izin verdi, savcılık 4 aydır işlem yapmıyor. Ama bizler her ne olursa olsun susmayacağız ve Haydarpaşa'yı işgal ettirmeyeceğiz...

Bizler bu firmaların burada; garımızı, limanımızı, işyerlerimizi ve ülkemizin değerlerini yok etme projeleri hazırlamalarına asla izin vermeyeceğiz.”

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı açıklamada “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Haydarpaşa'yı işgal ettirmeyeceğiz!”, “SİT kararı uygulansın!”, “Kahrolsun İME, işbirlikçi AKP!” sloganları atıldı. Basın mensuplarına mahkeme karar belgelerinin gösterildiği ve TCDD Genel Müdürü'nün istifaya çağrıldığı açıklamada; “SİT kararı uygulansın!”, “İşyerlerimize sahip çıkacağız!”, “Haydarpaşa'yı işgal ettirmeyeceğiz!” yazılı kokartlar takıldı.

Kızıl Bayrak/Kartal

Tersane işçileriyle sigorta kampanyası üzerine konuştuk...**“Birlik olmalı ve kazanmalıyız!”**

Tuzla Tersaneler cehenneminde ağır sömürü ve çalışma koşullarında çalışan tersane işçileriyle sigortasız çalışmayı ve Tersane İşçileri Birliği'nin sigorta kampanyasını konuştuk...

TİB: Tersane İşçileri Birliği “Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!” şiarıyla bir kampanyaya başladı. Sizce sigortasız çalışmak tersane işçilerine ne kaybettiriyor? Bu kampanyayı nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu kampanya vesilesiyle işçi kardeşlerimize nasıl bir çağrıda bulunuyorsunuz?

Ercan (Desan Tersanesi): Sigortalı çalışmak bizim bir yerde çalıştığımızın kanıtıdır. Çalıştığımız tersanelerde bir dizi haktan bahsediyoruz. İhbar, kıdem tazminatı... Bu hakları alabilmenin yolu orada çalıştığımızı ispat etmekten geçiyor. Bunun da kanıtı sigortalı çalışmaktır. Onun dışında sigorta bizim hakkımız. Bugün sağlık hizmetinden faydalanabilmenin tek yolu sigortalı çalışmaktır. Tersane İşçileri Birliği'nin bu kampanyası bence çok anlamlı. Sonuç alıcı bir kampanya olabilmeli. Yani bu havzada bir orandan bahsediliyorsa ve %65 sigortasız işçi var deniliyorsa, bu oranı değiştirebilme gücü gösterilmelidir. Klasik bir söylem vardır. Bütün tersane işçilerinin de söylediği gibi birlik olalım, sorunlara karşı mücadele edelim. Bunu sigorta kampanyası üzerinden söylesek; kampanyanın başarısı ancak, tersane işçilerinin kampanya yürütülürken, eylemlere, etkinliklere yapılan çağrılara cevap vermesiyle mümkün olur. Sorunlarımızı ancak

örgütlülüğümüz çözebilir. Tersane işçilerini kampanyaya destek vermeye, mücadeleye çağırıyoruz.

Hüseyin (Dearsan Tersanesi): Sigortasız çalışma bizim için geleceksiz yaşam anlamına gelmektedir. Sağlık hakkından faydalanamayız, ya evde ya da hastane kapılarında yaşamımızı yitiririz. SSK primleri bizden kesildiği halde işveren tarafından yatırılmıyor. Böylece ilerde emekli olmamızı engelliyor. Taşeronluk sistemi yaşamımızı karartıyor. Taşeronluk sisteminin kaldırılmasını istiyoruz. Sigortasız çalışmaya karşı Tersane İşçileri Birliği'nin başlattığı kampanyayı anlamlı buluyorum. İşçilerin bilinçle hareket etmesi gerekiyor. Kampanya genele yayılırsa, işçilerin güveni kazanılırsa bu sorun çözülür. Biz tersane işçileri olarak insan gibi yaşamak için mücadele etmeliyiz. Boynumuzu cellatlara kendimiz uzatmayalım. Kurbanlık koyun gibi cellatın kellemini almasını beklemeyelim. Bu sömürüden kurtulmanın yolu mücadeleden geçer. İşçilerin bu kampanya içinde bulunmaları gerektiğini düşünüyorum.

Recep (Onur Group Tersanesi): Sigortasız çalışmak bizlere çok şey kaybettiriyor. Her türlü sosyal hakkımız gaspediliyor. Yani sigortalarımız yatırılmıyor. Ben 4 yıldır tersanelerde çalışıyorum, sadece 72 gün sigortam yatırılmış. Gerisini siz hesap edin.

Kampanya çok güzel. Ama işimiz çok zor. İşçi arkadaşları her zaman çağırıyoruz “gelin” diye. Ama arkadaşlarımız çok duyarsız. Doğudan, İç Anadolu'dan geliyorlar. Gurbetçi işçiler çoğu. Bile bile sigortasız

çalışıyorlar. Çünkü işsizlik korkusu var. Sigortasız çalışmaya karşı birlik olmalıyız.

Erdal (Tuzla Gemi): Sigortasız çalışma başta sağlık hakkı olmak üzere tüm sosyal haklarımızı gaspediyor. Devlet hakların %90'ını tersane patronlarına, %10'unu işçilere vermiş, yani kırıntıları bize vermişler. Onları bile kullanma hakkımız yok. Emeklilik yaşını 65'lere çıkarmışlar. Emekli olma şansımız yok. Bunun için sigorta sorunu önemli. Tersane İşçileri Birliği'nin çalışması çok güzel. Bu çalışmaya bütün işçi arkadaşlar katılmalı.

Emrah (Dearsan Tersanesi): Sigorta hakkı önemli. Ancak bu haktan faydalanamıyoruz. Hiçbir zaman sigortalarımız tam olarak yatırılmıyor. Bir ay çalışıyoruz, 20 gün ya da daha az yatırıyorlar. Dolayısıyla sağlığımız tehlikeye girdiğinde tedavi olamıyoruz. Bizim başka bir çekincemiz de var; İş kazaları... Sigortasız çalışmada kaza sonrası zor durumda kalabiliyoruz. Aslında bu taşeronluk sisteminden kaynaklı bir sorun. Taşeronluk sistemine yaşam şansı verilmemelidir. Sigorta primleri tersane tarafından ödenirse taşeronluk sisteminin zemini ortadan kalkmış olur. Bence çok anlamlı bir çalışma, bu çalışmayı destekliyorum. Diğer tersane işçileri de bu kampanyayı desteklemeli, haklarımıza sahip çıkmalıyız. Bunun için birlik ve beraberlik içerisinde davranmak gerekiyor.

Tersane İşçileri Birliği

Anti-emperyalistler yargılanamaz!**Ankara: Tutsak anti-emperyalistlere kart atma eylemi**

6 Aralık günü Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Ankara Platformu, Kızılay Gima önünde tutsak anti-emperyalistlerle dayanışma amacıyla kart atma eylemi gerçekleştirdi. Eylemden önce bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında şunlara değinildi:

“Dışta emperyalistlere koşulsuz hizmetkarlık yapan uşaklar, diğer taraftan emekçi halklara açlık, yoksulluk dayatmaya, sömürü koşullarında çalıştırmaya, Kürt halkını imha ve inkar etmeye devam ediyor. Toplumsal muhalefeti baskı ve zor ile susturmaya çalışıyor. NATO, IMF vb. emperyalist kuruluşlara kapılarını sonuna kadar açanlar, onlarla işbirliği yapanlar, 5-6 Eylül'de Ankara'da tezkerenin çıkmasını ve Kofi Annan'ı protesto etmek için sokaklara çıkan devrimcilerin, demokratların, sosyalistlerin, anti-emperyalistlerin önünü panzerlerle, binlerce polisle kesti. Emperyalizmin temsilcisi 'Annan Türkiye'den defol!' diyen anti-emperyalistlere barikatlar kurdu. Azgınca saldıran polis onlarca kişiyi yaraladı. Saldırı sonucunda 60 kişi gözaltına alındı. 18'i tutuklanarak F tipi hücrelere konuldu.”

Açıklamanın devamında; “Antiemperyalistler 'Lübnan'a asker gönderilmesin!', 'İsrail'le yapılan tüm anlaşmalar iptal edilsin!', 'Emperyalistlerin savaş üsleri kapatılsın!' dedikleri için tutuklandılar. Direnen Ortadoğu halklarının yanında oldukları, direnişlerini sahiplendikleri, emperyalizme, işbirlikçilerine ve uşaklarına karşı çıktıkları için tutuklandılar” denildi.

Eylemde sık sık “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Tutuklananlar serbest bırakılsın!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Açıklama anti-emperyalistlerin mücadelesinin sahiplenilmesi ve tutukluların serbest bırakılması çağrısı ile sona erdi. Ardından anti-emperyalistlerle dayanışma gecesinde toplanan dayanışma kartlarını postaneden yollamak üzere bir heyet gönderildi. Kitle, heyet gelene kadar bekledi. Kartların gönderilmesinin ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

İstanbul: “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”

6 Eylül'de Ankara'da Lübnan'a asker yollamak için çıkartılan tezkereye dur demek ve Kofi Annan'ı protesto etmek için biraraya gelen devrimci ve anti-emperyalistler, polisin gaz bombalı ve coplu saldırılarına maruz kalmıştı. Saldırı sonucu 60 kişi gözaltına alınmış, 18 kişi tutuklanmıştı. 6 Aralık günü saat 12:30'da, anti-emperyalistlerle dayanışmak ve halkların kardeşliği şiarını yükseltmek için Şişli AKP önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Eylemde “Lübnan'a asker gönderilmesine karşı çıktılar, tutuklandılar, anti-emperyalistler yargılanamaz!” pankartı açıldı.

Basın açıklamasında önce TAYAD Başkanı Mehmet Güvel bir konuşma yaptı. Ardından yapılan basın açıklamasını Hakan Dilmeç okudu. ABD'nin Ortadoğu'daki kanlı boyun eğdirme politikasına rağmen halkların direniş yolunu seçtiğini vurguladı.

Eylem boyunca sık sık “Lübnan'a asker göndermek ihanettir!”, “Anti-emperyalistler yargılanamaz!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Filistin'de intifada, Irak'ta direniş kazanacak!”, “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

Eylem PDD, HÖC, ILPS, BDSP, Devrimci Hareket, EHP, HKM, Odak ve Kaldıraç tarafından örgütlendi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

TİB: Tersanelerde iş kazalarına son!

Tuzla tersaneler cehenneminde patronların örgütü GİSBİR'in iş güvenliği tedbirleri almamasından kaynaklı peşpeşe iş kazaları yaşanıyor. Bir hafta içerisinde 4 ayrı iş kazası haberi geldi. Bu iş kazalarında tesadüfen ölümler yaşanmadı ama 2 işçi arkadaşımız eski sağlığına kavuşamayacak şekilde yaralandı.

Tuzla Askeri Tersanesi'nde çalışan işçilerden Ekrem Top, başına demir parçası düşmesi sonucu yaralandı. Kafasındaki baret ucuz ve kalitesiz olduğu için başı parçalandı. Kafasına dikiş atılan arkadaşımız 3 gün iş göremez raporu aldı. Yine Tuzla Askeri tersanesinde çalışan başka bir işçi arkadaşımız gemiden denize düşerek ölümden döndü. Desan Tersanesi'nde çalışan Haydar Can'ın, üzerine sac düşmesi sonucu omuzu kırıldı. Selah Tersanesi'nde gece çalışan Aslan Taşkın isimli işçi arkadaşımız ise gece saat 02.00 sularında iskele üzerinde çalışırken elektriğin kesilmesi sonucu karanlıkta dengesini kaybederek düştü. 5 metre yüksekten düşen Taşkın, vücudundaki sayısız kırıkla şu an Kartal SSK Hastanesi'nde tedavi ediliyor.

Tersane patronları örgütü GİSBİR, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerini almamaktadır. Bunu maliyetli bir iş olarak görmektedir. Bu nedenle pek çok işçi arkadaşımız iş kazalarında ya hayatını kaybediyor ya yaralanıyor ya da sakat kalıyor. İş cinayetleri ve yaralanmalar işçilerin kaderi değil. Artık yeter diyoruz. İş güvenliği tedbirlerinin alınması için tersane işçilerini Tersane İşçileri Birliği çatısı altında örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

Tersane İşçileri Birliği

Faşizme karşı omuz omuza!**Gençlik faşist saldırganlığa boyun eğmeyecek!**

Faşist beslemelerin polis destekli saldırıları ülke genelinde yoğunlaşmış durumda. 4 Aralık akşamı Kurtuluş-Cebeci civarında yurtsever öğrenciler faşistlerin satırlı-bıçaklı saldırısına maruz kaldı. Ege Üniversitesi'nde ise "Türk İntikam Tugayı"nın amblemini taşıyan "Ege Üniversitesi Ülkücüleri" imzalı bir takvimi yurttan dağıtacak denli pervasızlaştılar ve 4-5 Aralık günleri kampusun değişik yerlerinde saldırılar gerçekleştirdiler.

Ege Üniversitesi faşizme mezar olacak!

Ege Üniversitesi'nde son dönemlerde faşistlerin örgütlenme çalışmaları arttı. En son "Türk İntikam Tugayı"nın amblemini taşıyan "Ege Üniversitesi Ülkücüleri" imzalı bir takvimi yurttan dağıttılar. Gece geç saatlerde koridorlarda mehter marşları dinletip, kendilerini yurdun ve okulun reisi ilan ettiler. Tüm bu gelişmeler karşısında üniversitelerin asıl sahipleri olarak, 1 Aralık gecesi yurttan gerçekleştirdiğimiz bir etkinliğin ardından faşistleri cezalandırdık.

Gergin geçen hafta sonunun ardından faşistler pazar gecesi yine yurttan mehter marşı dinlettiler. 4 Aralık günü iki arkadaşımız E-cafede saldırıya uğradı ve hafif yaralandı. Bunun üzerine toplanan devrimci ve demokrat öğrenciler, yurttan kalanların toplu şekilde beklemesine, dışardaki kitlenin ise Edebiyat Fakültesi önünde bekleyerek iletişim halinde olunmasına karar verdi. Bu karar doğrultusunda yurda giren arkadaşlarımız odalarında yaklaşık 10 kişi olarak beklediler. Gece 23.30 civarı Ege Üniversitesi yurdunda panzer eşliğinde giren çevikler, sivil polisler, faşist beslemeler yurt müdürüyle beraber oda oda dolaşarak *Ekim Gençliği*'nden arkadaşımızı ismiyle aradı ve gözaltına aldı.

Aynı gece Mevlana-Bornova yolunda 4 arkadaşımıza 15-20 kişilik bir faşist grup saldırdı. Bir arkadaşımızın kafasına 26 dikiş atıldı. Diğer 3 arkadaşımız da çeşitli yerlerinden yaralandı.

Bu olaylar üzerine 5 Aralık sabahı Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde toplanan devrimci, demokrat öğrenciler durum değerlendirmesi yaptı. DKÖ'lerin ve sendikaların katılımıyla bir basın açıklamasını gerçekleştirmesi kararlaştırıldı. Basın açıklamasının ardından gözaltına alınan arkadaşımızın tutulduğu Bornova Merkez Karakolu'na gidilecekti. İşbölümü yapıldı. Kimi arkadaşlarımız basın metnini hazırlarken kimi de kampüste faşist saldırıları teşhir ederek eyleme çağrı yapacaktı. Fakat Edebiyat Fakültesi'nde Gıda Cafe'de arkadaşlarımıza saldırı gerçekleştirildiği haberi geldi. Bunun üzerine yaklaşık 200 kişi ellerine geçirdikleri taş ve sopalarla Gıda Cafe'ye koştu. Cafeye varıldığında faşistlerin bazıları kaçtı, orada bulunan iki faşist dövülerek cezalandırıldı.

Saldırıya uğrayan iki arkadaşımızı baygın bir halde

halde çukurdan çıkardık. Kavga sırasında bir faşistin elindeki cam parçasıyla arkadaşımızın boğazını kesmeye çalıştığını, olayı gören arkadaşlarımızın müdahalesi ile bu saldırının engellendiğini öğrendik. Baygın bir vaziyette ve şokta olan arkadaşlarımızı ambulansla medikoya kaldırdık. Bu sırada bizler de faşistlerin kaçtığı Meslek Yüksek Okulu'na doğru öfkeli sloganlarımızla yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında "Ege faşizme mezar olacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!" sloganlarını haykırdık. Yürüyüşümüz sırasında olay yerine 3 ekip otosu geldi.

Meslek Yüksek Okulu'na vardığımızda faşistlerden birini döverek cezalandırdık ve faşist saldırıları teşhir eden konuşmalar yaptık. Sloganlarımızla, marşlarımızla Öğrenci Çarşısı güzergahından Mediko önüne yürüdük. Mediko önünde bir arkadaşımız hazırlanan basın metnini okudu. Yaralanan arkadaşlarımız Mediko'dan Ege Üniversitesi'ne sevk edildi. Arkadaşlarımızı sloganlar, alkışlar ve ıslıklar eşliğinde ambulansa bindirdik.

İlk önce Edebiyat Fakültesi'ne daha sonra ise Gıda Cafe'nin önüne konuşlanan çevik kuvvet okulumuzu terketmeden okulu terketmeyeceğimiz hem basına hem de rektörlüğe ilettik. Bekleyiş sırasında yaklaşık 200 kişilik kitleyle halaylar çekerek marşlarımızı söyledik. Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu'ndan bir

arkadaşımız kısa bir oyun sahneye bizi destekledi. Birkaç saat süren bekleyişin ardından çevik kuvvetin okuldan ayrılmaya başladığı haberini aldık. Çevik kuvvet okulu tümüyle terkettikten sonra gruplar halinde dağıldık.

Tüm bu olayların sonucunda bir arkadaşımız gözaltına alındı. 2'si acilde olmak üzere 4 arkadaşımız hastanede, 5-6 arkadaşımız da raporlu. 5 Aralık günü gerçekleşen bu olaylar esnasında gözaltına alınan arkadaşımız akşam 18:30 civarında serbest bırakıldı.

Ege Üniversitesi yurdunda yaklaşık 10-15 faşist, bellerinde silahlarla dolaşıyorlar. Bu durumu rektörlük de, polis de biliyor. Tüm bu saldırılar esnasında çevik polis silahlı faşistlere değil devrimci, demokrat öğrencilere müdahale etti, gözaltına aldı.

Faşist saldırılar Ege Üniversitesi'nde hat safhaya ulaşmış bulunuyor. Ancak üniversitemizde ve yurdumuzda faşist beslemelerin rahatça dolaşmalarına ve örgütlenmelerine izin vermeyeceğiz.

Ekim Gençliği

DTCF, Gazi, Cebeci: Faşizme geçit yok!

4 Aralık akşamı Kurtuluş-Cebeci civarında yurtsever öğrenciler faşistlerin satırlı-bıçaklı saldırısına maruz kaldı. Saldırı sonucunda 4 öğrenci yaralandı. Yaralanan iki öğrenciden biri Başkent diğeri ise İbni Sina Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

Polis satırlarla saldırıyı gerçekleştiren faşist grup yerine yaralanan öğrencileri gözaltına almak istedi. Öğrenciler polisin saldırısından kaçarken bu kez Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nde faşistlerin saldırısına maruz kaldı. Polis olay yerinde 6 yurtsever-demokrat öğrenci ile 2 faşisti gözaltına aldı.

5 Aralık günü ise Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde faşistlerle gerginlik yaşandı. Bir gün önce yaşanan saldırı ile ilgili bir faşist cezalandırıldı. Ardından okula polisin girmesiyle gerginlik tırmandı. Bunun üzerine öğrenciler akşam saatlerinde DTCF'den toplu çıkış gerçekleştirdiler.

Diğer üniversite kampüslerinden öğrencilerin de DTCF önüne gelmesiyle Yüksel Caddesi yönüne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca sloganlar, alkışlar ve ıslıklar hiç susmadı. Yüksel Caddesi'nde biraraya gelen yüzlerce öğrenci bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Ekim Gençliği/Ankara

Gazi Üniversitesi'nde faşist saldırılar protesto edildi...***"Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!"***

1 Aralık akşamı Yüksel Caddesi'nde biraraya gelen ÖEP, DGH, SGD, TÜM- İGD, DPG, SDG, Marksist Bakış ve HKP Gençliği'nin imzacısı olduğu yaklaşık 100 kişi Gazi'de yaşanan faşist saldırıları protesto etti.

Basın açıklaması Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi öğrencilerinin Yüksel Caddesi'ne sloganlar atarak toplu bir şekilde girmesiyle başladı. Yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"Gerek emperyalist savaşa ve onun kurumlarına, gerekse onların yerli sömürü kurumlarına karşı tarlalardan, fabrikalardan, okullardan, sokaklardan muhalefeti yükseltenlere, faşist, gerici örgütlenmelerle saldırılar sürüyor ve giderek artıyor. Gazi Üniversitesi'nde yaşananların bunun söze gerek bırakmaz bir örneği. Artık aşikar olduğu gibi, düzenin kapıkulu milliyetçi-şoven-faşistler Gazi Üniversitesi'ni bir kadro devşirme yeri olarak görmekte ve daha kirli operasyonlar için eğitilmektedirler."

"Sermaye düzenine ve onların ırkçı-milliyetçi-şovenist-faşist maşalarına karşı; mücadelenin toplumun en geniş kesimlerini kapsaması bilinciyle sosyalistleri, ilericileri, demokratları, aydınları, tüm demokratik kitle örgütlerini, kısacası egemenlerin uyguladıkları politikalarından zarar gören herkesi, ortak sorunlarımızı tartışmaya ve bu kan emicilerle mücadele etmeye çağırıyoruz."

Eylemde sık sık "Faşizme karşı omuz omuza!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!" sloganları atıldı. Ekim Gençliği'nin katılarak destek verdiği eylem sloganlarla bitirildi.

Ekim Gençliği/Ankara

Trabzon'da çalışmalarımız sürüyor...**Israr, cüret ve iddia ile geleceği kazanacağız!**

Trabzon Ekim Gençliği olarak, bir dönemlik çalışma planımızı tartışırken gençlik hareketinin nesnel durumuna veya bulunduğumuz şehrin sorunlarına takılmadan, tartışmalarımızın merkezine kendi eksiklik ve zaafılarımızı koyduk. Bu çerçevede çok yönlü bir faaliyet örgütleyebilme kapasitemizi artırmak zorunda olduğumuz sonucuna vardık. Bununla beraber bulunduğumuz ilde üniversitenin sınırlarını aşmalı, halkla bağlar kurabilmeli, dahası kurumsal bir takım mekanizmalara sahip olabilmeliydik. Henüz dönemin başında bu hedefler doğrultusunda sonuç üretmediğimiz bir çalışmanın başarılı olamayacağı konusunda hem fikirdik.

Bugün neredeyse bir dönemi kapatmak üzereyiz. Bugün anlamlı adımlar attığımızı görüyoruz. Bugüne kadar yerelimizde gerçekleşen eylem ve etkinlikleri basınıma sistematik olarak taşımaya çalıştık. Ancak gelinen yerde daha kapsamlı ve hedeflerimizi tanımlayan bir değerlendirmenin ihtiyaca dönüştüğünü düşünüyoruz.

İlk elden bugüne kadar yaptıklarımızı tanımlamaya ve değerlendirmeye çalışacağız. Kurum faaliyetimizden yayın faaliyetimize, üniversite çalışmalarımıza kadar tüm çalışmamızı bu gözle irdeleyeceğiz. Ancak 6 Kasım gündemi bu tartışmalar içerisinde özel bir önem taşıyor.

Gençlik Kültür ve Sanat Evi

Gençlik Kültür ve Sanat Evi'nin kendisini tekrar gerektirmeyeceğiz. Ancak bugüne kadar kurum faaliyetinde neden anlamlı sonuçlar üretmediğimize değinmekle yetineceğiz. Bugüne dek, kurumumuzu üniversite çevremizi taşıdığımız, bir takım etkinliklerin yapıldığı bir yer sınırında algılamış, tartışmalarımızla bunu aşmayı hedeflese dahi bir türlü sistematik adımlar atamamıştık. Bu sorun kimi zaman öylesine derinleşmişti ki, ara müdahalelerle aşmaya çalışsak da planladığımız etkinlikleri kendi çevremize haber vermenin ötesine geçemedik.

Bu senenin başında kurum faaliyetine yönelik tartışma yürüttük. Kurum üniversite faaliyetimizin sonuçlarının taşındığı bir alan olmalıydı. Ancak bundan daha önemli olan, kurum faaliyetimiz şehirle, şehirdeki ilerici kesimlerle bağ kurabilmeli, onlara da kendini adres olarak gösterebilmeliydi. Bu noktada ilk aldığımız karar düzenli bir takım etkinlikler planlamak ve bu etkinliklere katılım için sistematik bir çağrı yapmak oldu. Yanı sıra bir takım kurslar düzenleyerek şehirde duyurusunu yaptık.

Dönemin başında üniversitede yürüttüğümüz emperyalist işgal karşıtı çalışmayı kurumda gerçekleştirdiğimiz bir etkinlikle sonlandırdık. Ayrıca her hafta Pazar günleri Gençlik Evi'nde film gösterimleri gerçekleştiriyoruz. Bugüne kadar "Geçemeyeceksiniz!", "Dejavu", "Bulutları Beklerken", "Truman Show" filmlerinin gösterimini gerçekleştirdik. Ayrıca lise önlerinde yaygın bir biçimde çağrısını yaptıktan sonra gelen talepler üzerine kurumumuzda gitar atölyesi açtık. 16 Aralık günü saat 15.00'te Erdal Eren ile ilgili bir anma etkinliği gerçekleştireceğiz.

Artık kurumumuz düzenli olarak açık tutuluyor. Gösterdiğimiz yoğun çaba sonucu geçmişin aşan genişlikte bir sahiplenme ile karşılaşılıyor.

Üniversitede yürüttüğümüz emperyalist işgal karşıtı çalışma

Dönemin açıldığı ilk hafta "Savaşa değil, eğitime bütçe" şiarıyla örgütlediğimiz faaliyetin temel hedefi, emperyalist işgalin teşhirini gerçekleştirmek ve bu çerçevede bir duyarlılık yaratabilmektir.

İlk önce anket çalışmasıyla başladık. Anket sorularına verilen cevaplar doğrultusunda gençliğin emperyalistlerin Büyük Ortadoğu Projesi hakkında bir fikri olmadığını gördük. Ancak 5 Eylül tezkeresine tepki büyüktü. Filistin'e bombalar yağdıran emperyalizmin aslında üniversiteleri YÖK ile elinde tutan sistem olduğunu farkındaydılar. Buna rağmen yılmı, umutsuz ve gücünün farkında olmayan bir gençlik tablosuyla karşılaştık.

Anket çalışmasıyla savaşı üniversite içerisinde gündemleştirdikten sonra Gençlik Evi'nde savaş karşıtı bir etkinlik düzenledik. Etkinliğin çağrısını üniversitede el ilanlarıyla ve sözlü olarak yaptık. Beklediğimiz katılım gerçekleşmedi. Savaşa karşı toplumsal muhalefetin oluşmadığı bir dönemde gençliğin de suskunluğu şaşırtıcı olmadı. Sınırlı sayıda öğrencinin katıldığı etkinliğimizde savaş karşıtı konuşmalar, şiirler, müzik grubu yer aldı. Savaş gündemini gündemde tutmak için Gençlik Evi'nde "Dejavu" ve "Geçemeyeceksiniz" adlı savaş belgesellerini izlettik. Bu çalışmalarımızla üniversitede savaşı gündemleştirdik.

Karadeniz'de Martı Olmak Bülteni

3. yılına giren bültenimizi bu yıl da düzenli bir biçimde çıkartıyoruz. Çıktığı günden bu yana bir dizi yapıcı eleştiri alan bültenimizi yerel bir yayına dönüştürmek çabamızı harcıyoruz.

Bu noktada yayın çalışmamız, kendi çalışmamızın politik ve pratik planda gelişmesiyle paralel bir gelişim süreci yaşadı. İlk başlarda yerel yayının çıkartmanın politik bir takım söylemleri tirpanlama olduğu gibi bir algıyla hareket ediyorduk. Bunun yanlışlığını çok hızlı kavradık. Ancak bu hatadan çıkılmı derken, yerel yayınıımızı özgünlükten uzak, sanki küçük bir *Ekim Gençliği* gibi çıkartmaya başladık. Bu sene başından itibaren bir format değişikliği içersindeyiz. Artık yerelle daha güçlü bağlar kurabilen, şehrin ve bulunduğumuz üniversitenin gündemlerini tutan bir yayın çıkartmaya çalışıyoruz. Şimdiye kadar Trabzon Şehir Tiyatrosu yönetmeni, Trabzon Karikatürcüler Derneği Başkanı, Trabzon Eğitim-Sen Başkanı ile röportaj yaptık. *Karadeniz'de Martı Olmak* yayınının bizi aşan bir

mekanizmaya kavuşması sorununda da nihayet adım attık. Ancak bu adımlar henüz yeni ve olgunlaşmış değil!

6 Kasım çalışması ve önümüzdeki dönemin görevleri

6 Kasım süreci KTÜ'nün ihtiyaçları gözetildiğinde önemli bir yerde duruyordu. Birleşik bir zeminin yaratılabilmesi, ortak bir kitle çalışması yürütülmesi, kitle ile bağların güçlendirilmesi, güçlü bir eylemli süreç örülebilmesi... Bütün bunlar bu 6 Kasım açısından yapılması gereken hatta işaret ediyordu. Bizim 6 Kasım'a yaklaşımımız açık ve netti. Biz üniversitede ticari eğitim gündemi etrafında ortak bir çalışma örülmesinden yanaydık. Bunun adı geçen sene KTÜ Öğrenci Platformu'ydu. Ticari eğitim karşısında örülecek çalışma üniversitedeki egemen apolitik atmosferin kırılmasına vesile olacak ve geçen senenin oldukça sınırlı çabalarıyla ortaya çıkan ilerici güçleri biraraya getirebilecekti.

Bu çerçevede birkaç siyasetle birlikte siyasal gençlik gruplarına toplantı çağrısında bulunduk. Toplantıların tablosu yerelimizdeki gençlik hareketinin tablosunu yeter düzeyde ifade etmektedir. İlk önce gündemler tartışıldı. Bu konuda bir fikir birliği varıldı. Ancak zaman içerisinde şaşırtıcı ölçüde apolitik gerekçelerle ayrışmalar yaşandı. Bu, 6 Kasım süreci çerçevesinde kendimizi eleştirdiğimiz noktalardan birini oluşturuyor. Zira biz de bu gündem tartışmaları içerisinde, ısrarla sözkonusu gündemlerin yaygın ve ortak bir kitle çalışmasına konu edilmesi gerektiğini vurguladık. Ancak pratik adımlar dışında somut bir şiar ve hat önermekten uzak durduk. Politik gündemler üzerine hızlı yürüyen tartışmaların ardından, kitle ile bağ kurma sorunu sanki salt bir yöntem sorunuymuş gibi uzun uzun tartışıldı. Ancak masa başı tartışmaların ardından zamanın kısalmasından dolayı, "eylemde megafon olup olmayacağına" varan biçimsel tartışmalar içerisinde sıkışıldı.

6 Kasım sürecinden ilk ayrışan Öğrenci Kolektifi oldu. "Ortak çalışma kültürünün ahlaksızca zedelendiği" gerekçesiyle ayrışan bu öğrenci grubunun "ahlaksız" olarak nitelendirdiği şey, bir siyasetin 6 Kasım'a dönük kendi bağımsız materyallerini kullanmasıydı. Bu konuda aldığımız tutumu yinelemeye gerek duymuyoruz. Ajitasyon, propaganda serbestliğinin bir ilke olduğunu ve biçimsel bir takım tartışmalara konu edilemeyeceğini ifade ettikten sonra, her siyasal gençlik grubunun ortaklaşmış herhangi bir gündem hakkında kendi bağımsız çalışmasını örgütleyebileceğini vurguladık. Öğrenci Kolektifi'ni takiben ÖDP Gençliği, birleşikliğin bozulduğunu ifade ederek 6 Kasım'a katılmayacağını deklare etti.

Geriye kalan bileşen, yani Ekim Gençliği, Gençlik Federasyonu Derneği, YDG, DPG, ÖEP ve Emek Gençliği olarak 6 Kasım'ı örgütleme tartışmalarına başladık. Bütün bu süre zarfında Emek Gençliği "megafon olursa biz çekiliriz" tutumuna varan geri tutumlar içerisinde girdi. Nihayetinde 6 Kasım için şehirde eylemle bitirdiğimiz bir süreç olarak örgütlenme kararı alındı. Ancak araya giren bayram vb. öznel sorunların sonucunda 6 Kasım eyleminin ön çalışması örgütlenen bir forumdan ibaret kaldı.

6 Kasım günü ise eylem olmayacak hatalara sahne oldu. Eylem öncesindeki tartışmalarda Ekim Gençliği olarak basın metnini okuyacağımız için eylem komitesinde yer almadık. Eylem komitesi, Gençlik Dernekleri Federasyonu, Kaldıraç ve DPG'den

oluşuyordu. Jandarmanın ablukası altında toplandık. Ablukaya rağmen 30 kişiydik ve çevrede eylemi seyreden onlarca öğrenci vardı.

Jandarma başından sonuna saldırgan bir tutum içerisine girdi. Eylemin gerçekleşmesi engellenmek isteniyordu. Eylem komitesi aynı gün akşam şehirde 6 Kasım standı açılacağı gerekçesiyle saldırıya mahal vermemekten yanaydı. Bunun anlamı “eylemi yapmamaktı”. Gençlik Dernekleri Federasyonu farklı bir eğilimde olmasına rağmen bu eğilimi kıramadı. Biz ise “eylem yapılmadığı takdirde EK’yi tanımayacağımızı, bağımsız tutum alacağımızı” ifade ettik. Bizim dışımızda bileşen içerisinde en net (!) olan Emek Gençliği’ydi. “Tanımıyorsanız, çekilin gidin!” diyerek, saldırı karşısında duydukları yoğun endişeyi dışavurdular.

EK oturma eylemine karar verdi. Ancak sağlıklı bir bilgilendirme yapmadı. Biz dövizlerimizi açtık. Dövizlere müdahale olunca da doğal olarak dövizlerimizi savunduk. Ancak siyasetlerden bize “yapmayın”, “kapatın dövizleri” gibi müdahaleler, maalesef jandarmanın gözü önünde yapıldı.

Kendi adımıza, bizim ve Gençlik Derneği’nin bu eylemdeki temel hatası, EK’yi ve diğer siyasetleri bir kenara bırakarak, sloganlarla eylemi gerçekleştirmeyişimiz oldu. Ancak bu tutum jandarma önünde bize yapılan kaba müdahalelerin devamını yaratacaktı. Ve oldukça zayıf bir tutum ortaya çıkacaktı. Eyleme dair müdahalelerimizin sınırını da bu kaygılar çizdi.

Ancak 6 Kasım süreci alandaki güçleri yeniden değerlendirmemize de bir vesile oldu. Özellikle eylem alanındaki rahat ve lakayit müdahaleleri, eylem öncesindeki geriletken tartışmalarından dolayı bundan sonra KTÜ’de Emek Gençliği ile hiçbir platformda ortaklaşmayacağız. GDF dışında kalan diğer bileşenlerle ise ortak bir takım işler ve eylemler örgütlendiği ölçüde eylem alanında EK’da olmadığımız takdirde sürecin dışında kalmayı tercih edeceğiz.

Nükleer santral karşıtı çalışmamız

Nükleer karşıtı öğrenciler olarak başlattığımız kampanyayı uzun vadeli olarak ele aldık. Çalışmamızın hedeflerini, araçlarını, planlamalarını önümüzdeki haftalarda ayrı bir değerlendirme konusu yapacağız. Şu an kısa vadede hedefimiz şehri ve üniversiteyi bu konu hakkında duyarlı hale getirmek ve bir taraflaşma yaratmak.

Çalışmalara ilk olarak nükleer anketiyle başladık. Anket sonucunda öğrencilerin çoğunun nükleere karşı olduklarını, karşı olmayan az sayıda bir grubun ise ‘ülkenin kalkınması için gerekli olduğu ve nükleer teknolojiye sahip olmamız gerekir’ palavralarına inandıklarını gördük.

6 Kasım eyleminden sonra hem şehirde hem de üniversitede imza kampanyası başlattık. 2 hafta içinde 1500 imzaya ulaştık. Bu hafta Meydan Parkı’nda imza standı açacağız. İleriki günlerde nükleer santrallerle ilgili panel ve seminer düzenlemeyi hedefliyoruz. Bu dönemin sonunda Nükleer Karşıtı Öğrenciler olarak basın açıklaması yapıp imzalarımızı postahane önünden meclise göndereceğiz.

2. dönem referandumla insanlara nükleer santrali isteyip istemediklerini soracağız. Daha sonra yapacağımız büyük bir etkinlikle kampanyamızı sonlandıracağız.

Bütün bu metindeki başlıklar dışında alanımızda toplumcu mühendislik ve mimarlık öğrencileri çalışmasının merkezi adımlarını da atmaya çalışacağız.

Amacımız karşılaştığımız sorunları cüretle aşmasını bilmek ve geleceğe emin adımlarla yürümektir.

Trabzon Ekim Gençliği

YTÜ’de boykot devam ediyor!

4 Aralık günü başlattığımız ve yemekhane zammı geri çekilene kadar devam edeceğini söylediğimiz yemekhane boykotu öğrencilerin katılımı ve desteği ile devam ediyor. Öğrencilerin büyük çoğunluğu yemekhaneden yemek yemeyerek boykotu desteklediklerini gösteriyorlar. İçeriye yemek sokmakta her türlü zorluğu çıkaran YTÜ yönetimi ise boykotu provoke etmek için elinden gelen herşeyi yapıyor. Afişlerimize, pankartlarımıza saldıran yönetim, 6 Aralık günü de öğrencilere sunduğumuz alternatif yemeği içeriye sokmamak, boykotu baltalamak için uğraştı. Yemeği içeriye sokmamızı engellemek için okulun her tarafı

Tepe Güvenlik’in elemanlarıyla çevrilmişti. Okula giren arabalar bagajlarına kadar aranıyordu. Bizler de yönetimin bu tavrını teşhir etmek için basın çağırıldık. Gelen basınla beraber tekrar yemeği içeri sokmayı denedik. Tahmin ettiğimiz gibi içeri almadılar. Böylece hem basının hem de okuldaki öğrencilerin üniversitelerdeki anti-demokratik ve baskıcı uygulamaları daha net görmeleri sağlanmış oldu.

Bu sırada öğrencilerin fotoğrafını çekerek görüntü alan Tepe Güvenlik’in ve sivil polislerin kime hizmet ettiğini, öğrenciler dışarıda bırakılırken, onların ellerini kollarını sallayarak içeride gezdiklerini teşhir eden konuşmalar yaptık. Yaptığımız teşhir konuşmalarına civardaki öğrenciler büyük bir kısmı da alkışlarıyla destek verdiler. Tabii bu sırada görüntü almak isteyen basın emekçileri de okula sokulmadı ve konuşma talepleri yansız kaldı. Gerçekleştirdikleri

uygulama için hiçbir mantıklı gerekçe bulamayan “güvenlikten” sorumlu personeller, rektörlükten açıklama getireceklerini söylemelerine rağmen, getir(e)mediler. Bizler de alternatif yemeği okul önünde dağıtmaya başladık. Öğrenciler, okul girişinde aldıkları yemeklerle boykote destek verdiklerini bir kez daha göstermiş oldular.

Rektörlük çeşitli eylem ve etkinlikleri bahane göstererek yaklaşık 30 kişiye soruşturma açtı. Soruşturma açılanların arasında okul yönetimi tarafından YÖK’ten çıkarılmış, bu öğretim yılında öğrenim görmeyen arkadaşlarımızın da olması soruşturmanın keyfiliğini bir kez daha gözler önüne serdi. Ortaya çıkacak etkinin, politik atmosferin önünü almaya çalışan yönetim yine de bunu başaramadı. Sonuç olarak boykot tüm engellemelere rağmen devam ediyor.

Yemekhane zammına karşı çıkan öğrenciler soruşturulamaz!

Ekim Gençliği/YTÜ

Beytepe öğrencileri ticarileştirme saldırısına karşı eylemde

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü’nde kantinlerin kapatılmasına karşı çalışmalar devam ediyor. Bu yıl Çiğdem Kantini’nin de kapatılması üzerine karşı gösterilen tepki daha planlı ve sistematik bir çalışmaya konu edildi. Geçen yılki çalışmanın zayıf kalan yönleri üzerine bir tartışma yürütüldü ve belli sonuçlar çıkarıldı. Bugün çalışmanın geldiği aşama, çıkarılan sonuçların ve ortaya konulan hattın doğruluğunu gösteriyor.

Yıldız Amfi’de açılan kantin yoğun bir ilgi görüyor. Her gün onlarca öğrenci kantine gelerek çalışma üzerine yapılan tartışmalara katılıyor ve pratik işlere katkı sunuyor. Çalışma birçok sınıfta, derste ve ortamda tartışılıyor. İmza metnine birçok sınıftan topluca imza alınıyor. Sadece hazırlık binasından iki günde 300’e yakın imza toplandı.

Bu güçlü ön hazırlık çalışmanın ardından ilk yürüyüş bugün (6 Aralık) Edebiyat Fakültesi önünden gerçekleştirildi. “Kantinimizi istiyoruz!”, “Tüccar rektör istemiyoruz!”, “Müşteri değil öğrenciyiz!” şiarlarının yazılı olduğu dövizler açıldı. Edebiyat Fakültesi önünde saat 12:00’de toplanan yaklaşık 200 öğrenci yürüyüşe geçti. Eylem coşkulu geçti ve yürüyüş boyunca öğrencilere eyleme katılma çağrısı yapıldı. Çağrı üzerine eyleme katılanlarla birlikte kitlenin sayısı 300’e ulaştı. Beytepe’de uzun bir dönemin ardından böylesi bir eylemin gerçekleşmesi coşkuyu artırdı. Yürüyüşte okuldaki ticarileşmeyi teşhir eden ve okulu sahiplenen sloganlar atıldı.

Yürüyüşün ardından rektörlük önüne gelindi. Rektörle görüşmek için giden heyet beklenirken türkü ve marşlar söylendi, çeşitli konuşmalar yapıldı ve sloganlar haykırıldı.

Rektörle görüşmeye giden heyetle birlikte rektörlük genel sekreteri de geldi. Kantinlerin kapatılmasının hukuki sorumlusu da olan bu şahıs, tutarsız ve genel geçer bir takım açıklamalar yaptı. Kitle yapılan açıklamalara sık sık müdahale etti. Bu müdahalelerin ardından konuşma sona erdi. Bizler de son sözümüzü söyledik. Kantinler bizim öngördüğümüz koşullarda açılana dek çalışmamıza devam edeceğimizi açıkladık. Rektörlük genel sekreteri ile yaptığımız görüşmenin ardından basın açıklamasını gerçekleştirdik. Yapılan açıklamada yarın Beytepe Alışveriş Merkezi’nin boykot edilmesi ve gelecek hafta ise, rektörlüğün önüne tekrar daha güçlü bir şekilde gelinmesi yönünde çağrı yapıldı.

Beytepe’de gerçekleştirilen bu eylemle birlikte ısrarlı çalışmanın, planlı hareket etmenin yarattığı anlamlı sonuçlar ortaya çıktı.

Beytepe Ekim Gençliği

Neofaşist çete ile bölgedeki işbirlikçileri seferber dur

Ortadoğu'yu Balka

Savaş makinesinin etkili, acımasız darbeleriyle halkların köleliğe razı edilebileceğini varsayan emperyalist ABD rejimi, Bush liderliğindeki neofaşist ekibin Beyaz Saray'a yerleşmesiyle saldırıya geçmişti. Afganistan işgaliyle başlayan seferin hedefinde bir kez daha Ortadoğu halkları vardı. Irak, İran ve Suriye yönetimlerinin yıkılması, ABD kuklalarının işbaşına getirilmesi, ardından Filistin-Lübnan direnişinin ezilmesi... Tüm bunlar "Yeni Amerikan yüzyılı"nın "göremli açılış" gösterisi olacaktı.

Büyük Ortadoğu/büyük İsrail projesinin hayata geçirilmesini hedefleyen bu fütursuz plan, "tarihin sonu" tezine dayandırılmış, bu teze inan ahmaklar ise halkların hiçbir direnişiyi karşılaşmadan, hatta çiçeklerle karşılanarak istedikleri ülkeyi işgal edebileceklerini varsaymışlardı. Nitekim Irak'ın ABD ordusu için bataklık haline geldiğinin resmen de kabul edildiği günlerde, neofaşist çetenin etkin isimlerinden (hâlihazırdaki Dünya Bankası Başkanı) Paul Wolfowitz, işgal öncesinde direniş hiçbir şekilde hesaba katmadıklarını söyleyerek bu konuda hata yaptıklarını itiraf etmiştir. Bilindiği gibi Amerikan rejiminin BM'yi aşağılayıp diğer emperyalist güç odaklarını elinin tersiyle bir kenara itmesi, bu çarpık inancın sağladığı güvenle de bağlantılıydı.

Saldırganlar işgali savunamaz hale düştüler

Bush'la neofaşist ekibini Beyaz Saray'a taşıyan Cumhuriyetçi Parti'nin ara seçimlerde uğradığı hezimet, ABD emperyalizminin Ortadoğu politikasının iflasının tescili oldu. İflasın politika değişikliğini zorunlu kıldığı ise artık bir sır değildi. Bush ile ekibi bu yönde bir hazırlığa başlarken, rejimin has savunucuları da zaman yitirilmemesi gerektiği yönünde telkinlerde bulunmaya başladılar. Pentagon'un bazı etkili isimleri ise, Irak'ın Vietnam'dan beter hale geldiğini dile getirerek, zaman geçirmeden yeni çıkış yolları aramak gerektiğini Bush'a hatırlattılar.

Bu arada gelinen yerde Irak'ın işgalini ne generaller, ne saldırganlık ve savaş politikasının akıl hocaları, ne savaş borazanı ABD medyası, ne de neofaşist çetenin mensupları savunabiliyor. Hiçbiri yüzbinlerce Iraklı ile binlerce Amerikalı'nın hayatına malolan bu vahşi girişimi sahiplenecek gücü kendinde bulamıyor artık. Küstah Amerikan rejimini bu noktaya geriletken, kuşkusuz ki, direniş yolunu tutan halkların, dünyaya hükmetme hevesindeki bu zulüm imparatorluğuna boyun eğmeyeceklerini kısa sürede göstermiş olmalarıdır.

Bataklıktan çıkış için girişimler başladı

Irak bataklığının derinleşmesiyle dağılmaya başlayan neofaşist çeteden artakalan Bush, yardımcısı Dick Cheney ile Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'ın aynı hafta içinde Ortadoğu'ya gelmeleri, "politika değişikliği", başka bir ifadeyle bataklıktan çıkış arayışına hızlı bir giriş yapıldığının somut göstergesi

Direnişe çarparak bataklığa saplanan emperyalist/siyonist güçlerin, yollarına devam edebilmek için mezhep çatışmalarını kışkırtmaktan, Irak'taki vahim tabloyu bölgeye yaymaktan geri durmayacaklardır. Bu kirli emellerine ulaşabilmeleri ise bölge halkları için tam bir felaket olur. Bundan dolayı halkların kardeşliğine yapılan vurgu her zamankinden daha özel bir önem taşımaktadır.

oldu.

Bush, Ürdün'ün başkenti Amman'a gelerek, Amerikan ajanı kral Abdullah ve Irak "başbakanı" Nuri El Maliki ile zirve yaptı. Ardından Iraklı bazı Şii ve Sünni güçlerin temsilcilerini Washington'a davet etti. Aynı günlerde Bush'un yardımcısı Dick Cheney'de, Suudi Arabistan'a "sürpriz" bir ziyaret gerçekleştirerek, ortaçağ kalıntısı rejimin şefleriyle, kapalı kapılar ardından uzun görüşmeler yaptı. Bölgeyi ziyaret eden Rice ise, Filistin sorununa "çözüm" bulmaya odaklanmış görüntüsü vermeye çalıştı.

Bir haftaya sıkıştırılan bu yoğun görüşme trafiği, halkları köleleştirme projesinin ciddi açmazlarla karşı karşıya olduğunu gösterirken, öte yandan bu açmazları aşıp yola devam edebilmek için bölgedeki ABD işbirlikçisi soysuzlara aktif roller biçildiğini de gözler önüne serdi. Çete artıkları Cheney-Rice ile şefleri Bush'un ziyaretleri sonrasında görülen dikkat çekici gelişmeler, işbirlikçi takımının Washington'dan gelen emirlere uygun tutumlar almaya hazırlandığına işaret ediyor.

ABD işbirlikçisi rejimlerin seferberliği

Son günlerde İsrail, Türkiye, Suudi Arabistan, Mısır ve Ürdün rejimlerinin, yani Ortadoğu'daki ABD işbirlikçisi güçlerin, aynı kaynaktan gelen emirlere uygun pozisyonlar almaya başladığı gözleniyor.

İrkçı-siyonist İsrail rejiminden başlarsak... Başbakan Ehud Olmert, kendisinden beklenmeyen bir adım atarak, Filistin devletinin kurulması için tavizler vermeye hazır olduğunu ilan etti. İsrail'in, Filistin Yönetimi lideri Mahmud Abbas'la yapılacak doğrudan görüşmeler sonucu kurulacak bir Filistin devletini kabul edeceğini söyleyen İsrail başbakanı; barış için önemli miktarda topraktan çekilmeye de hazır olduğunu belirtti. Kaçırılan askerleri Gilad Şalit'in serbest bırakılması halinde, kendilerinin de çok sayıda Filistinli mahkûmu serbest bırakmaya hazır olduklarını vurgulayan siyonist şef, bu mahkûmlar arasında uzun süredir hapiste olanların da bulunacağını belirtti.

Hiçbir şekilde inandırıcı bulunmayan bu vaatlerin yanı sıra Ehud Olmert, Filistinliler'in seyahat özgürlüğüne yönelik kısıtlamaları kaldırabileceklerini, Filistin hükümetine ait dondurulan fonları da yeniden kullanıma açabileceklerini de söyledi. İsrail Çevre Bakan ise, yaptığı bir radyo konuşmasında, "Eğer Mervan Barguti'nin serbest bırakılması, Filistin Özerk

Yönetimi'nin terörizme dürüst bir şekilde mücadele etmesini sağlar ve Mısır'dan kaçak yollarla silah sokulmasını engellerse, ben Barguti'nin serbest bırakılmasından yana olurum" dedi.

İsrail'in bir diğer girişimi de, Lübnan'daki "Suriye karşıtı" güçlere açıktan destek vermesidir. Dört ay önce Lübnan'ı yerle bir eden siyonistler, Hizbullah şahsında direnişçi kesimlerin giderek güçlenmesinden duydukları rahatsızlığın da etkisiyle, "batı yanlısı" başbakan Fuad Sinyora hükümetinin koruma altına alınması için çağrıda bulundu.

Ankara'daki Amerikancılara gelince... Biri dine, öbürü laikliğe sahip çıktığını iddia ederek iktidardan, demek oluyor ki, artı-değer yağmasından daha büyük pay almak için çatışan iki gerici cephe, her zaman olduğu gibi savaş kundakçılarının yaranmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar. Ordu şahsında temsil edilen laikçi kesim, savaş aygıtı NATO'nun oluşturduğu vurucu güce bağlı kara birliklerinin komutanlığını, 3 bin askerle hazır kıta bekleyerek üstlenirken, şeriatçı kesimin başı Tayyip Erdoğan, hiç hesapta olmadığı halde, birden İran'a gitti.

Birkaç gün arayla meydan gelen bu gelişmeler, sermaye iktidarının bir bütün olarak emperyalist/siyonist saldırganlığın hizmetinde olduğunu birkez daha teyit etmiştir.

Bir taraf savaş aygıtının tetikçiliğine soyunurken, diğer taraf ise komşu halkları kıyımdan geçirenlerin tehdit mesajlarını İran'a taşıyor. Bu ibret verici yarış, Ankara'daki iktidar kavgasından galip çıkmanın Washington'dan gelecek desteğe bağlı olduğunu bilen gerici güç odaklarının, üstün duruma gelme manevrasının bir parçasıdır aynı zamanda.

Türk burjuvazisi adına ABD'ye sunulan askeri/politik/diplomatik destek, gelinen yerde Irak bataklığından çıkabilmek için İran ve Suriye yönetimlerinin rol alması gerektiği yönündeki açılımın ruhuna tamamen uygun düşüyor. Zira emperyalist/siyonist güçler iki komşu ülkeye "sürecc dahil olun" derken, "uluslararası toplum'un "onurlu parçası" olun demeye getiriyorlar. Başka bir ifadeyle, "size sunulan havuç karşılığında ABD'nin dayatmalarını kabul edin" deniyor bu ülkelere. Mevcut durumda havucu sunan Recep Tayyip olurken, bu girişimin işe yaramaması halinde ise, sıra, 3 bin askerle savaş aygıtı NATO'nun emrinde hazır kıta bekleyenlere gelebilir. Washington'daki savaş kurmaylarının komşu halklara saldırıyı göze alması halinde, büyük ihtimalle hazır kıta bekleyenler cephenin ilk sıralarında yer alacaktır.

rumda...

ınlaştırma planı!..

“Mezhep savunuculuğu” kılıfına uydurulmuş suç ortaklığı

Arap dünyasının “en Amerikancı rejimler” unvanını taşıyan Ürdün, Suudi Arabistan ve Mısır’ın son dönemde sergilediği “blok tutum”, İsrail ile Türkiye’ye nazaran daha da kritiktir. Zira Türkiye-İsrail ikilisi, zaten ABD’nin kurduğu “üçlü şer eksenini”nin bileşimine dâhildir. Oysa Mısır-Ürdün-S. Arabistan rejimlerinin ABD-İsrail işbirlikçiliği malum olmakla birlikte, Arap halklarını hedef alan saldırılarda bu derece pervasız olamıyorlardı. Bu utanç verici tutum, İsrail ordusunun Lübnan’ı hedef alan saldırısının ilk günlerinde nüksetmiş, ancak halkların açıktan direnişe destek vermeleri üzerine, geri adım atarak İsrail’e verdikleri desteği geri çekmek zorunda kalmışlardı. Ancak bu gerici rejimler, son günlerde ABD/İsrail ikilisinin yaratmak istediği Şii-Sünni çatışmasının dümen suyunda yüzmeğe başlamış görünüyorlar.

Amerikancı üçlü (Mısır-Suudi Arabistan-Ürdün), ABD, AB, İngiltere ve İsrail’le birlikte hareket ederek, Hizbullah-Suriye-İran karşıtı 14 Martçılar’ı açıktan desteklemeye başladı. Salt destekle yetinmeyen üçlü, gerekirse Lübnan sorununun çözümünü “uluslararası toplum”a, yani emperyalist/siyonist güçlere havale etme tehdidinde de bulundu. Bu küstahlık, ABD yanlısı tutum almakla suçlanan Fuad Sinyora hükümetinin istifası için bir milyon kişiyle eylem yapan (Lübnan’ın nüfusu 4.5 milyon civarındadır), sonrasında ise yüzlerce çadırla hükümeti düşürmek için parlamento önünde kamp kuran Hizbullah, Şii Emel Hareketi, Emil Lahud, Mişel Aun gibi Hıristiyan liderlere bağlı güçlerle bazı Sünni kesimleri hedef alıyor. Direnişin artan prestiji karşısında güç kaybeden 14 Martçılar’a destek veren Amerikancı üçlü,

Lübnan’da iç çatışmaları kışkırtan tutum sergilemekten kaçınmıyor. Gerici üçlünün diğer bir çıkışı ise, Suriye, Lübnan ve Mağrip ülkelerinde “Sünniler’in Şiileştirildiği” iddiasına dayandırılıyor. Üçlü, güya “Şiileştirme operasyonu”ndan derin endişe duyduklarını öne sürerek, olası mezhep çatışmaları için zemin döşüyorlar.

Öte yandan Kahire’nin kapılarını Iraklı Sünni parti ve gruplara ardına kadar açan Mısır rejimi de, yıllar sonra, Irak’taki Müslüman Alimler Heyeti Başkanı Şeyh Haris Ed Dari’ye Gazeteciler Sendikası’nda basın toplantısı düzenleme izni verdi. Ed Dari, El Maliki hükümetini mezhep ayrımcılığı ve Sünniler’i öldürmeyi hedefleyen milislerle işbirliği yapmakla suçladı. Sünni âlimler heyetinin başı Ed Dari’nin emperyalist işgalcileri değil de, Şiiler’i suçlaması dikkat çekici bulundu.

Ani bir şekilde tutum değiştiren Mısır rejimi, bilindiği üzere bugüne dek Irak’taki Amerikan projesinin yanında yer alıyordu. Tabii bu projeden doğmuş El Maliki hükümetinin de baş destekçilerindendi. Mısır rejiminin, nedeni açıklanmayan bu tutum değişikliği içine girmesinin, Irak’ta zaten vahim boyutlara varan mezhep çatışmalarını daha körüklemeyi amaçladığı kanısı, haklı olarak giderek yaygınlaşıyor.

Suudi Arabistan rejiminin Dick Cheney’nin ziyareti ardından yaptığı çıkış ise şaşkınlık yarattı. Ortaçağ kalıntısı Suudi rejiminin güvenlik danışmanı Nevaf Abid, neofaşist çeteye yakınlığıyla bilinen *Washington Post* gazetesinde yayımlanan makalesinde, “ülkesinin İran destekli Şii milislerin Irak’taki Sünni Müslümanları öldürmesini engellemek için para, silah ve petrol kullanarak Irak’a gireceğini” ifade etti.

Washington’dan gelen emirle konuştuğu her halinden belli olan Nevaf Abid, “Iraklı Sünniler’in öldürülmesini gözardı etmenin Suudi Arabistan’ın baz

aldığı ilkelerin devre dışı bırakılması anlamına geleceğini ve Suudi Arabistan’ın Sünni Arap dünyasındaki merkezi konumuna son vereceğini” öne sürdü. Şiiler’i tehdit eden Abid, “Suudi Arabistan’ın Irak’a müdahalesinin bölgesel savaşı körükleyecek tehlikeler içereceğini” de itiraf ediyor. Buna göre S. Arabistan, “Sünniler’i korumak” adına bölgesel bir savaşı göze alabilecek kadar “fedakâr” bir tutum içine girmiş bulunuyor.

Efendileri gibi küstahlaşan Suudi rejimi, İran yanlısı milislerle savaşılması için Sünni tugaylar kurulması, İran’ın Iraklı Şii milisleri finanse etmesini zora sokmak amacıyla petrol fiyatlarını düşürmek için fazla petrol ihraç edilmesi gibi yollara başvuracağını ilan ediyor.

Bu kokuşmuş, zorba rejimlerin sergilediği tutum, olsa olsa Irak’ta ivmelenen mezhep çatışmalarının bölgesel bir boyuta taşınmasına hizmet edebilir. Bilindiği gibi bölgeyi “balkanlaştırma planı”, bizzat ABD-İsrail patentlidir. Bu planın asıl hedefi İran, Suriye ile Hamas ve Hizbullah direnişlerine karşı, Amerikancı üçlünün başını çekeceği bir “Sünni blok”un savaşmasını sağlamaktır.

Halkların kardeşliği için antiemperyalist/antisyonist direniş

Amerikancı üçlünün Sünniler’i korumak gibi bir derdi olmadığı aşikâr. Bu iddialarının zerre kadar doğruluk payı olsaydı eğer Felluce’de, Ramadi’de “Sünniler”in ABD ordusu tarafından toplu şekilde katledilmesine karşı çıkarlardı. Ya da yarım asırdan beri siyonist cellâtlar tarafından katledilen “Sünni” Filistin halkına sahip çıkarlardı. Oysa bu soysuz işbirlikçiler, aylardır açıklıkla terbiye edilmek istenen Filistin halkı için bile kılımlı kıpırdatmadılar. Zaten başka tutum almaları da beklenemezdi. Zira onlar, emperyalist/siyonist projenin fiili uygulayıcıları olmak için kolları sıvamış bulunuyorlar.

Irak’ın bazı bölgeleriyle sınırlı kalmasına rağmen, işgalcilerin bataklığa saplanmasını sağlayabilen direniş, yazık ki, halkları birleştirebilecek bir önderlikten yoksundur. Zira halihazırda öne çıkan direniş odakları dinci çizgiyi temel almaktadır. Bu ise halkları eşitlik ve özgürlük ideali etrafında birleştirme yeteneğinden yoksun olmaları anlamına geliyor ki, bu zaaf, mezhep çatışmalarını yayma girişimlerini daha da tehlikeli kılmaktadır.

Direnişe çarparak bataklığa saplanan emperyalist/siyonist güçlerin, yollarına devam edebilmek için mezhep çatışmalarını kışkırtmaktan, Irak’taki vahim tabloyu bölgeye yaymaktan geri durmayacaklardır. Bu kirli emellerine ulaşabilmeleri ise bölge halkları için tam bir felaket olur. Bundan dolayı halkların kardeşliğine yapılan vurgu her zamankinden daha özel bir önem taşımaktadır. Tüm anti-emperyalist/anti-siyonist güçler bu tehlikeye dikkat çekmeli, halkları bu tuzağa düşmemeleri konusunda uyarmalı, mücadeleyi bu ölümcül plana hizmet eden her türden gerici odağı hedef alacak bir perspektifle örmelidirler.

İşçilerin ve devrimci öncü işçilerin birliği sorunu

İstanbul İşçi Kurultayı'na sunulan ve bir kısmı önceki sayılarımızda yayınlanan 8 tebliğ'den İstanbul İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi tarafından hazırlanan tebliği okurlarımıza sunuyoruz...

Tebliğleri sunmaya önümüzdeki sayılarda devam edeceğiz.../Kızıl Bayrak

Kurultaylar sürecinin başından itibaren “sınıfa karşı sınıf” vurgusunu özel bir tarzda öne çıkarıyoruz. Zira sınıf mücadelesinde etkili bir yer tutabilmenin yolu, burjuvaziye karşı bağımsız sınıfsal bir duruşu sergileyebilmekten geçmektedir. İşçi sınıfı böyle bir duruşu ancak örgütlü olduğu zaman sergileyebilir. Oysa bugün işçi sınıfının temel sorunu örgütsüzlüktür. Sınıfın hâlihazırdaki tek kitlesel örgütü sendikalar. Sendikalar ise hem işçilerin yalnızca küçük bir bölümünü kapsamaktadır, hem de büyük oranda burjuva bir kast haline dönüşmüş bulunan sendika bürokrasisinin denetimindedir.

Sorunu derinleştiren nesnel zemin

İşçi sınıfının genel kitlesi bir yana, bu şartlarda devrimci öncü işçilerin birliğinden bile söz edemiyoruz. Son yıllarda sınıf hareketinin güçten düşmesi ve bunun sınıf kitleleri içinde yaydığı umutsuzluk biliniyor. Buna zaman zaman gerçekleşen tekil çıkışların genellikle başarısızlığa uğraması da eklenince, işçiler arasında ciddi bir güven sorunu yaşanıyor. Sınıfın öncü/devrimci kesiminin sermaye ile ciddi sınıf çatışmaları alanındaki deneyim yetersizliği de düşünülürse, sorunun ciddiyeti ve boyutu daha iyi anlaşılır.

Kapitalistlerin esnek üretim sistemini yaygınlaştırmaları ve bu saldırıyı tamamlayan yasal düzenlemeler de, işçi sınıfını bölüp parçalamanın, örgütlü ve birleşik bir güç olarak hareket etmesini önlemenin temel araçlarıdır. İşçi sınıfının bu dağılık ve örgütsüz hali, sermaye cephesinden gelen saldırıları daha da pervasızlaştırmaktadır. Buna karşı etkili bir direnişin örgütlenememesi, sınıfı çaresizlik duygusuna sürükleyen boğucu bir atmosfer yaratmaktadır.

Devrimci öncü işçilerin birliği kendini dayatan temel önemde bir ihtiyaçtır

Sınıfın tabandan gelen hareketiyle umutsuzluk ruh hali kırılmıyor, boğucu abluka parçalanamıyorsa, sürece devrimci iradi müdahalenin önemi daha bir artıyor demektir. Sınıf hareketi elbette salt iradi devrimci müdahalelerle geliştirilmez. Ancak bu durum, sınıfın öncü ve dinamik kesimlerini bir çatı altında toplayıp, sınıf hareketinin gelişim sürecini hızlandırmanın önemini hiçbir şekilde ortadan kaldırmaz. Tersine, iradi müdahalenin böylesi dönemlerde apayrı bir önemi var.

İradenin gerçekleşmesi örgütlü bir gücü zorunlu kıldığına göre, ilk adımı devrimci öncü işlerin atması gerektiği açıktır. Öncü devrimci işçilerin bir çatı altında toplanmak için atacakları somut adımlar, bu yönde gösterecekleri kararlılık ve ısrar, sınıfın birliğine giden yolu da açacaktır. Öncü işçilerin sınıflar mücadelesi okulunda yeterli bir eğitimden geçmemiş olması belli ölçüde işi zorlaştırırsa da, bu eksiklik, öncülerin birliği yönünde başarılı adımların atılması önünde engel teşkil etmez.

Tek çatı altında toplanmak için devrimci/öncü işçi kimliği yeterli bir zemindir

Öncü işçi ya da bu kimliği edinme potansiyeli taşıyan ileri işçilerin sınırlı da olsa bir kısmı, politik tercihini yapmış durumda. Bunlar kendini şu veya bu

ilerici, devrimci parti ya da grubun safında ifade ediyor. Daha geniş olan kesim ise, henüz siyasal bilince dayalı bir tercih yapmaktan uzaktır. Hatta bu kesim içinde, gerici sermaye partilerini şu veya bu ölçüde destekleyenler de var. Kimi zaman politik olan işçiler sınıfın sorunlarına ilgisiz kalırken, diğer kesim sınıfın sorunlarına ilgili, ancak ilerici devrimci politik akımlara mesafeli durabilmektedir. Bu bugünkü sınıf hareketinin önemli tezatlarından biridir. Bu tür sorunlara rağmen, genel planda “öncü işçi” niteliği ya da potansiyeli taşıyan işçilerin uygun örgütsel biçimler içinde birleşmesi olanaklı, dahası zorunludur. Bu birleşme, öncü olma iddiası taşıyan her işçi için bir görevdir.

Bu başarılamadan, devrimci bir sınıf hareketinin gelişiminin önünü açmak, sınıfın geri kesimlerini ileriye çekmek mümkün olamayacaktır. Belli grup ya da partilerin saflarında yer alsalar da, sınıf hareketine devrimci müdahale planında zayıflık taşıyan ve sınıf hareketinin verili geriliğinden de fazlasıyla etkilenen bu öncü güçlerin bir araya gelmesi, büyük bir enerji ve çözüm imkanı ortaya çıkaracaktır. Sorunun büyük önemi buradan gelmektedir.

Verili koşullarda, sınıf hareketi böyle bir birleşmeyi dayatacak basıncı sağlayamadığı için, devrimci müdahale özellikle gerekli ve kaçınılmazdır. Fakat bu müdahalenin birlik için sunacağı çatı, henüz “politik olmayan” öncü işçileri de kapsayacak esneklikte olmalıdır. Bu çatı elbette apolitik olmayacaktır. Tersine, sınıfın sorunlarını politik bir perspektif içinde ele alan, bu temelde sınıf kitlelerini politikleştirmeyi de temel hedef olarak saptayan bir mücadele çizgisi izlenmelidir. Devrimci/öncü işçileri çatısı altında toplayabilen bir platform, politikayı sınıf adına ve sınıf hareketini geliştirme hedefiyle yapmakta güçlük çekmeyecektir.

Bu platform, sendikacı ya da sendikasız, sözleşmeli veya kadrolu, ana firma ya da taşeron işçisi ayrımı yapmadan öncü işçileri bünyesinde toplamayı hedeflemelidir. Yanısıra işkolu veya cinsiyet ayrımına da yer vermemelidir. Kısacası, bir işçi havzasında, bir Organize Sanayi Bölgesi'nde veya sanayi sitelerindeki tüm öncü/devrimci işçileri birlik çatısı altında toplamak için azami çaba sarf etmelidir.

Asgari bir mücadele programıyla birliğin ilk somut adımları atılmalıdır

Eğilimleri ve tercihleri farklı olan öncü işçileri aynı zeminde birleştirebilen bir platform, öncülerin örgütsel ve eylemsel birliğini sağlama yönünde de kayda değer bir mesafe katetmiş olacaktır. Bu andan itibaren, bizzat öncü işçilerin alacağı ortak kararlar doğrultusunda belirlenecek asgari bir mücadele programını hayata geçirmenin önünde bir engel kalmayacaktır.

Öncü işçilerin ortak bir örgütsel zeminde buluşmasının esas amacı sınıf kitlelerinin birleştirilmesi ve etkin bir mücadeleye yöneltilmesi olduğuna göre, belirlenecek mücadele programı da bu amaca hizmet etmelidir. Bu yönde atılacak adımların sınıf tabanında yankı uyandırabilmesi, elbette iddiadaki ciddiyete, mücadeledeki kararlılık ve ısrara sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

Bu çerçevede öncülerin çatısı altında birleştiren platform, yaygın politik faaliyet yürüterek işçi sınıfının gündemine girmeli, sınıf hareketinin gelişim ve sorunlarına eğilmeli, mücadeleyi tabana yaymak perspektifiyle hareket etmelidir. Birleşen öncü işçiler, sınıfın ülke genelindeki eylemlerinden mevzi direnişlere, çalışma, yaşam ve eylem alanlarından tek tek fabrikaların sorunlarına kadar, işçi ve emekçileri ilgilendiren tüm sorunlara gereken ilgiyi göstermelidir. Sadece ülke içindeki sorunlar değil, bölgesel ve

uluslararası gelişmeler de ilgi konusu edilmeli, işçi sınıfı, bu olaylar karşısında kendine yakışır bir tutum almaya çağrılmalı ve buna yönlendirilmelidir.

Yaygın politik faaliyet kapsamında bülten, bildiri, broşür, afiş, anket gibi araçlar kullanılmalı; periyodik toplantılar, eğitim çalışmaları, film gösterimleri, seminer, panel gibi etkinlikler gerçekleştirilmeli; grev veya direnişlere toplu ziyaretler ve dayanışma eylemleri örgütlenmelidir. Yanı sıra yerel, bölgesel veya genel eylemlere toplu katılım sağlamak için de yaygın faaliyet yürütülmelidir.

Unutmamalıyız ki, öncü/devrimci işçilerin ve bir bütün olarak sınıfın birliğini sağlamak;

- Sınıf hareketinin bağımsız bir kimlik kazanması,
- İşçilerin aynı ve tek ordunun neferleri olduğunu anlayabilmesi ve bu fikrin kökleşmesi,
- Sermaye ajanlarının sendikalarımızdan sökülüp atılabilmesi,
- Sınıf üzerinde etkili olan burjuva akımların geriletilmesi,
- Mevcut toplumsal-siyasal sistemi aşan taleplerin ortaya konabilmesi,
- Ve nihayet, diğer emekçi sınıflara önderlik etme tarihsel misyonunun yerine getirilebilmesi için de şarttır. Tüm bunlar, işçi sınıfının bilincini ilerletmek, birliğini, dayanışmasını, örgütlenmesini ve eylem yeteneğini güçlendirebilmek için de şarttır.

Nihayet kapitalizmin tek tutarlı devrimci sınıfı olan proletaryanın sınıfsız, sömürsüz, sosyalist bir dünya kurma mücadelesinin geliştirilmesinde de devrimci/öncü işçilerin ve sınıfın birliği hayati bir rol oynayacaktır...

İstanbul İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi

GOP İşçi Platformu toplandı

GOP İşçi Platformu 2 Aralık günü toplandı. Platformun kurultay sonrası sürecin örgütlenmesine ilişkin ilk toplantısı, 30 işçinin katılımıyla ve canlı tartışmaların yaşandığı bir atmosferde gerçekleşti. Toplantıda, kurultayın ortaya çıkardığı birikimden yereldeki çalışmanın olumlu ve eksik yönlerine, taban örgütlülüklerinden bülten ve asgari ücret gündemine kadar kapsamlı bir tartışma yürütüldü. Kurultayda ortaya çıkan tablonun etkisi toplantıya yansdı. Toplantıya fabrikalardan katılım sağlanması ve tartışmalardaki canlılık bunu gösteriyordu. Her işçinin inisiyatifli davranması, deneyim ve birikimlerini yansıtmaya çalışması, dahası pratik planlamalarda da yer almak istemeleri, kurultayın başarısını gösteren bir tablo idi.

Toplantı ilk olarak “Taban örgütlülüğü, platform, işyeri komiteleri” başlıklı sunum ile başladı. Daha sonra temel gündem olarak belirlenen “asgari ücret” konusu bir sunum ile anlatıldı. Bu gündeme dair bölgede etkili bir faaliyetin nasıl örgütlenebileceği üzerine tartışmalar yapıldı. Tartışmalar sonucunda bülten vb. araçların daha işlevli kullanılması, çalışmanın tek tek fabrikalarda güçlü tarzda işlenenebilmesi ve daha geniş bir işçi kesimine maledilmesi konusunda bir dizi karar alındı.

Kurultayın ortaya çıkardığı ve işçilerin de söylediği gibi “artık önümüz daha açık”. Şimdi sıra, hedeflerimize ulaşmak için daha cüretli, daha inisiyatifli bir çalışmayı yürütebilmekte.

GOP İşçi Platformu

İstanbul İşçi Kurultayı:**Sınıf çalışmamızın ulaştığı yeni aşamanın özlü bir ifadesi!**

Teknik organizasyonun başarısından ön hazırlık sürecinin örgütlenmesine, ortaya konulan çok yönlü faaliyet kapasitesinden çalışma alanları arasında sağlanan başarılı eş güdüme, örgütlenme becerisinden tebliğlerde ifadesini bulan hareketin sorunlarına ilişkin ortaya konulan açık perspektiflere kadar, hepsinin ardında büyüyüp gelişen Partimizin onyılları bulan birikimi vardır.

Ülkemizde işçi sınıfının devrimci rolüne olan güvensizlik ve inançsızlık hala oldukça derindir. Biz sınıf devrimcileri ise, sınıfımızın tarihsel rolüne duyduğumuz inanca her dönem hep sıkı sıkıya sadık kaldık. Buna bağlı olarak sabır ve inatla işçi sınıfını devrimci siyasal bir mecraya çekme çabamızı sürdürdük, sürdürüyoruz.

Toplam faaliyetimizde yeni bir döneme girdiğimiz '94 yılından bu yana, bulunduğu alanlarda derinleşmeyi hedefleyen ve buna paralel olarak yaygınlaşan çalışmamız artık dayandığı eşiği aşma güç ve iradesini açığa çıkarmış bulunuyor. Farklı dönemlerde yürütülen çalışmaların değerlendirmesi üzerinden tanıtılabilecek bu durumun en açık göstergesi, kısa bir süre önce gerçekleşen İstanbul İşçi Kurultayı'dır. İstanbul güçlerinin enerjisine dayanan kurultay çalışması, asıl gücünü toplam sınıf çalışmamızın bugüne kadar yarattığı politik-pratik birikimden almıştır. Anlık ortaya çıkan yetersizlikler bir yana bırakılırsa, Kurultay'ın açık başarısının arkasında yatan esas kuvvet budur.

Sınıf çalışmamızın geldiği aşamanın özlü bir ifadesi olan İstanbul İşçi Kurultayı, bu açıdan, ön hazırlık sürecinde açığa çıkardıkları ve sonrasına bıraktıkları ile çok yönlü bir tartışma sürecine tabi tutulmalıdır. Ancak tüm bu söylediklerimize rağmen, sınıf çalışmamızın mevcut durumu, imkanları ve zorlanma alanları bu deneyimin dar sınırları içerisinde tam olarak anlaşılabilir. Yapılması gereken, toplam birikimimizin ve sınıf hareketinin zorlanma alanlarının bu vesile ile çok yönlü bir değerlendirmeye tabi tutulmasıdır. Kurultayın sınıf hareketinin sorunları ve bu sorunlara müdahalenin görevleri üzerinden sağladığı açıklıklar bunu ayrıca önemli kılmaktadır.

İstanbul İşçi Kurultayı'nın temel gücü olan sınıf devrimcileri olarak, bu yazıda kurultaylar sürecinin ön hazırlık çalışmalarını değerlendirmekle kendimizi sınırlı tutacağız.

Süreklilik ve istikrarın sağladığı bir birikimin ürünü olarak kurultay

Kurultaylar sınıf hareketinin mevcut tablosuna öncü bir müdahale olarak gündeme geldi. "Ortak sorunlara ortak çözümler" üst başlığı ile örgütlenen yerel kurultaylar sınıfın gündelik mücadelesi

üzerinden yürütülen bir ön çalışmaya ve buna bağlı olarak Kurultay günü ortak bir iradeye dönüştürülecek pratik bir mücadele programına dayanıyordu. Hareketin mevcut geriliği göz önüne alındığında, yerel çapta da olsa bir mücadele programı ortaya çıkarmak ve bu programın etrafında ulaşılan işçi bölüklerinin kenetlenmesini sağlamak, ötesine geçerek kenetlenmeye somut biçim verecek olan örgütlenme araçlarını yaratmak önemli güçlükleri olan bir yönelim idi.

Buna rağmen denilebilir ki, tüm İstanbul'da 900'den fazla işçiyi biraraya toplamayı başaran yerel kurultayların asıl başarısı, her birinin sonrasına ilişkin çıkardığı somut mücadele programı ve bu programı hayata geçirme çabası göstermesi oldu.

Gösterilen çok yönlü çaba ve enerjinin önemini gözardı etmeden denilebilir ki, kurultaylarda sağlanan asgari başarının temel dinamiği, sınıfa yönelik çalışmada sürekliliğin sağladığı birikimin kendisidir. Bu durum, en önemli soru olan kurultayların arkasından ne olacak sorusunu da daha baştan yanıtlama olanağını vermektedir. Sınıf çalışmamız kurultaylar sürecinin çok yönlü kazanımlarına dayanarak kesintisiz bir tarzda ilerleyecektir. Bu ilerlemeyi sağlayacak en önemli etkenlerden biri de, geride kalan bir yılın deneyimleri ve bizzat İstanbul İşçi Kurultayı'nın yol gösterici sonuçları olacaktır.

Bu arada şunu da ifade edebiliriz ki, kurultayımızın kendine benzer etkinliklerden en büyük farkı gene bu olgu ile ilgilidir. Geçmişte değişik yapılar tarafından gerçekleştirilen bu tür etkinlikler, ya boş bırakılan sınıf çalışması ayağının kurultay yoğunlaşması ile doldurulması ya da bir türlü yönelinemeyen sınıf çalışmasına sihirli bir başlangıç yapılması amacıyla dayanıyordu. Bu durumun kendisi kurultaya abartılı misyonlar yüklemeyi kaçınılmaz hale getirirken, kurultay gününü de bu yönelimin finali olma akıbeti ile yüzyüze bırakıyordu.

Kurultayın kendisinin bir müdahale olduğunu gözden kaçırmayan sınıf devrimcileri hep bunun bilinci ile davrandılar. Çalışmanın politik ve pratik yönü çizilirken bu yaklaşım temel alındı. Doğal olarak çok yönlü ve etkin bir propaganda çalışması olarak yürüyen son 15 günü bir yana bırakırsak, Kurultay, kendi içinde çağrısı yapılan bir etkinlik olarak değil, sınıf hareketinin temel sorunlarının tartışıldığı/tartıştırıldığı ve ötesinde mevcut durumdan

çıkışın örneklerinin pratik olarak yaratıldığı bir süreç olarak örgütlendi. Hastalıkların reçetesi bir kurultay propagandacılığına daha baştan açık bir tutumla karşı konuldu. Kurultay, sendikalarda örgütlenelim kampanyasından "Bir gün direnen Filistin halkı için çalışıyoruz!" kampanyasına, dernekleşme çalışmalarından "Sigortasız çalışmayacağız!" kampanyasına, kreş istiyorum çalışmasından tek tek fabrikalarda yürütülen örgütlenme çalışmalarına, işçi direnişlerinden işçi toplantılarına ve sempozyuma kadar geniş ve çok yönlü bir faaliyet içinde kendini örgütledi. Kurultay günü daha ilk slogan haykırıldığında neredeyse bütün salonun büyük bir coşku ile ayağa kalkması ve ortalama işçi profili düşünüldüğünde sıkıcı ve ağır gelebilecek bir etkinliğin büyük bir dikkat ve ilgi ile dinlenmesi veya programa gösterilen ilgiye kadar sayılabilecek bir dizi başka olumluluğun arkasında yatan en temel neden bu durumun kendisidir. Ağırlığını genç işçilerin oluşturduğu kitle büyük oranda yukarıda ifade edilen çalışmaların etkisi ile kurultaya gelmiş, kurultay günü ve sonrasında bunun bilinci ile kurultayı değerlendirmiştir.

Örgütlenen bir kurultaydan örgütlenen bir kurultaya doğru yaşanan evrim, çok yönlü bir faaliyetin ve ona kaynaklık eden politik-taktik hattın ürünüdür. Yüklemenin ayırıcı özelliği sadece faaliyette ısrar, devamlılık ve zorlukların üstüne gidebilme gücü değildir. Aynı zamanda gündelik mücadele ile sınıfın genel mücadelesi arasında kurulan ilişkinin başarı ile ete-kemiğe büründürülmesidir.

Gündelik mücadele ve hareketin birikmiş sorunları

Kurultay çalışmalarının iki yönlü yürütüldüğünü söyleyebiliriz. Bir taraftan yerel kurultay çalışmalarının temel gündemi olan sorunlar üzerinden örgütlenme ve mücadele faaliyeti sürdürülürken bununla eş güdümlü olarak bugünkü kısır döngüden nasıl çıkılacağına dair tartışma zemini yaratılmaya çalışıldı.

Bu çerçevede her yerelde yürütülen özgün çalışmalar derinleşerek devam etti. Eş zamanlı olarak bir dizi alanda yürütülen "İşyeri komitelerini kuralım! Sendikalarda örgütlenelim!" kampanyası bu açıdan en

yaygın yürütülen çalışma oldu. Has, VI-KO, Oktaş Oluklu Mukavva gibi örneklerin yanı sıra Tersane İşçileri Birliği Derneği'nin kuruluşu, yerel çalışmalardaki derinleşmenin canlı birer örneği oldular. Bunun dışında kimi yerelerde servis hakkı, kreş hakkı, iş güvenliği ve sigorta hakkı gibi özgün kampanyalar da örgütlendi. Buralarda yakalanan başarılar istenilen düzeyde olmasa da, kurultay çalışmasının fabrika zemininde yükselmesinde önemli basamaklar oldular.

Yerel kurultaylar ile merkezi kurultay arasında kurulan bağlantının gündelik faaliyet içerisinde ete kemiğe büründürülmesinin başarılması, kurultayın hedefine ulaşmasının bir başka dayanağı oldu. Düzenlenen panel, söyleşi, sempozyum, tanıtım toplantısı gibi etkinliklere faaliyet yürütülen fabrikalardan insanların taşınması, özgün gündemler üzerinden gerçekleşen fabrika toplantılarında dahi yaşanan sorunların Kurultay'ın gündemlerine bağlanmasının başarılması bunun somut örnekleri oldu.

Çalışmaya katılan işçilerin eğitimi ve tebliğler

Kurultay gündemleri üzerinden şekillenen eğitim çalışmaları ve seminerlerin örgütlenmesi kurultay çalışmasının başka bir önemli ayağıydı. Bu çerçevede çalışma alanlarında etkin tartışmalar sonucu hazırlanan tebliğler diğer alanlarda da seminerler şeklinde işlenerek bu hazırlık toplama maledilmiş oldu. 7 hafta süren bu çalışmalarda birçok işçi seminer sunumlarında görev aldı. Bu vesile ile bütün gündemler alanlarda tartışmalara konu edildi. Seminerler sürecine hazırlanılırken buna okuma

programları eşlik etti. Kurultayın bütün politik hazırlık süreci kolektif bir çabaya ve uzun vadeye yayılmış bir tartışma zeminine dayandırıldı. Tüm bu çabaların kendisi mevcut tıkanmayı aşma iddia ve iradesini en azından çalışmalara katılanlar nezdinde güçlendirdi. Kolektif planda hazırlanan tebliğler her ne kadar bağımsız devrimci sınıf çizgisinin onyılları bulan birikim ve deneyiminin yansımaları olsa da, bunun geniş bir kesime malolmasında önemli bir rol oynadı.

Siyasal gelişmeler ve kurultay

Bu çift yönlü çalışma yürütülürken örgütlenen "Bir gün Filistin için çalışıyoruz!" kampanyası, kurultay çalışmasının temel mantığı ile fazlasıyla uyumlu idi. Örgütlenmenin ve mücadelenin önündeki engellerin yanı sıra mevcut durumdan çıkış için işçi sınıfının tarihsel ve toplumsal misyonu üzerinde yoğunlaşmayı önüne hedef koyan kurultayla, Ortadoğu'da gelişen sürece ilişkin hedeflediklerinin doğrudan yansımaları olan bir pratik faaliyet örgütlenmeye çalışıldı. "İşçi sınıfının yeri direnen Ortadoğu halkların yanındır!" üst başlığı ile örgütlenen "Bir gün direnen Filistin halkı için çalışıyoruz!" kampanyası sınıfa karşı sınıf tutumunun örgütlediği başka bir alan oldu. Aynı zaman dilimi içinde planlanan Kürt sorunu ve işçi sınıfı başlıklı etkinlik ise zaman darlığı ve yer sıkıntısından kaynaklı gerçekleşemedi.

Kendi sınırlarını aşan bir propaganda faaliyeti

Kurultaylar süreci aynı zamanda yaygın bir propaganda faaliyetinin örgütlediği bir süreç oldu.

Esas çubuğun örgütlenme faaliyetine büküldüğü çalışmada merkezi ve yerel birçok araç içiçe kullanıldı. Yalnız merkezi kurultay döneminde 100 binden fazla bildiri, 10 bini aşkın afiş kullanıldı. 60 pankartla kurultaya çağrı yapılırken, gerçekleştirilen toplu dağıtımlar, eylem ve etkinlikler tüm ilde kurultay atmosferinin yaratılmasında önemli bir rol oynadı. Kurultay çalışması bu açıdan oldukça geniş bir alana seslenen devrimci sınıf faaliyetinin olağan sınırlarının ötesinde bir propaganda faaliyetinin örgütlenmesini sağladı. Seslenen fabrika sayısındaki artış bunun en temel göstergesidir.

Kurultay gününün gösterdiği: Büyüyen nicelik, gelişen nitelik!

Kurultayın geride kalmasının ardından henüz kısa bir süreç geçmiş olmasına rağmen ardında bıraktığı sonuçlar üzerinden daha birçok çıkarsama yapmak mümkündür. Bitirirken şunu söyleyebiliriz teknik organizasyonun başarısından ön hazırlık sürecinin örgütlenmesine, ortaya konulan çok yönlü faaliyet kapasitesinden çalışma alanları arasında sağlanan başarılı eş güdüme, örgütlenme becerisinden tebliğlerde ifadesini bulan hareketin sorunlarına ilişkin ortaya konulan açık perspektiflere kadar, hepsinin ardında büyüyen Partimizin onyılları bulan birikimi vardır.

Sınıf çalışmamızın içinde bulunduğu eşliği aşmanın son evresindeyiz. İzlenmesi gereken yol, kurultayın birikimlerine dayanarak sınıfa karşı sınıf şiarı doğrultusunda bir cepheleşmeyi sağlayacak pratik-politik mücadele hattının sistematik bir çalışma ile örgütlenmesidir.

Komünist İşçiler/İstanbul

"Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!"

Adana İHD'den tecrite karşı eylem takvimi...

Adana İHD Cezaevi Komisyonu, hapisanelerdeki tecride karşı 19 Aralık'a kadar sürecek eylem takvimini 1 Aralık günü yaptığı eylemle açıkladı.

Kültür Sokak girişinde yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"İkinci bir cezalandırma yöntemi olan tecrit zulmüne dikkat çekmek ve kahreden sessizliği kırmak için avukat Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Uşak Cezaevi'nde bulunan Sevgi Saymaz bedenlerini ölüme yatırdılar. Aylardır ölüm orucu direnişini sürdüren bu insanların yaşamlarını yitirmemesi için yapılan tüm girişimler Adalet Bakanlığı tarafından geri çevrildi. Cezaevlerindeki tutukluların talepleri kabul edilmeyecek talepler değildir. Adalet Bakanı demokratik ve insani olan talepleri kabul ederek ölümleri durdurmak yerine tecrit zulmünü daha da arttırarak sürdürüyor..

Buradan duyurular kamuoyuna bir kez daha sesleniyoruz. Altı yıldır cezaevlerinde süren tecrit zulmüne karşı kahreden sessizliği kırmak, avukat Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu'nun seslerine kulak vermek için demokratik tepkilerini ortaya koymaya çağırıyoruz".

Açıklamanın ardından oturma eylemi yapıldı. Eylemde "Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Bursa'da tecrit protestosu...

Bursa'da 1 Aralık günü çeşitli siyasi gruplar tarafından cezaevlerinde yaşanan tecriti protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması düzenlendi.

Heykel-PTT önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında ölüm orucunda olan Av. Behiç Aşçı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz'ın ölümlerinin durdurulması için tecrit işkencesine derhal son verilmesi talebi vurgulandı.

Basın açıklamasının ardından Adalet Bakanlığı'na faks çekildi. Eylemde "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!" ve "Devrimci tutsaklar teslim alınmaz!" sloganları sıklıkla atıldı.

BATİS, BDSP, DTP, ESP, İHD, HÖC, Partizan ve SDP tarafından düzenlenen eyleme Halkevleri ve Emek Partisi de destek verdi.

Kızıl Bayrak/Bursa

Emekli-Sen İstanbul şubelerinden kampanya

Emekli-Sen İstanbul Şubeleri 7 Ekim günü Ankara'da gerçekleştirdikleri mitingün ardından çalışmalarını hızlandırdı. Emekli-Sen Aksaray, Beyoğlu ve Kartal şubelerinin örgütleyicisi oldukları kampanya çerçevesinde yerelerde emekli kürsüleri kurulacak ve emeklililer talepleri için mücadeleye çağırılacak.

Emekli-Sen, 1 Aralık günü Taksim'de yaptığı basın açıklamasıyla kampanyayı kamuoyuna duyurmuş ve çalışmalarını hız vermişti. Ocak ayının sonuna kadar sürecek kampanya çalışmasında üye toplantıları, kent merkezlerinde bildiri dağıtımları ve basın açıklamaları yapılacak.

Toplu sözleşme hakkı, insanca sağlık hizmeti ve sefalet ücreti değil insanca yaşanacak bir ücret talepleriyle emeklililer mücadeleye çağırılacak.

Emekli-Sen tarafından Anadolu Yakası'nda bu hafta şu etkinlikler yapılacak:

5 Aralık günü saat 15.00-16.00 arası Kartal Merkez'de toplu bildiri dağıtımı.

6 Aralık günü Emekli-Sen Kocaeli Şubesi ile dayanışma için Kocaeli'nde toplu bildiri dağıtımına katılma.

9 Aralık günü Kadıköy İskele Meydanı'nda saat 12.00-13.00 arası toplu bildiri dağıtımı.

Kızıl Bayrak/Kartal

Volkan Yaraşır'ın İstanbul İşçi Kurultayı'nda yaptığı konuşma...

Taban örgütlenmeleri: Sınıf kimliğinin ortaya çıktığı organizasyonlar

Arkadaşlar merhaba!

Benim beğendiğim yazarlardan biri Kafka'dır. Kafka'nın *Değişim* adlı bir kitabı vardır, bu kitapta Kafka insan ruhunun labirentlerini anlatır. Romanda Gregor Samsa diye bir kahraman vardır. Bu kimlik kendini böcek zanneder. Roman Gregor Samsa'nın böcek haliyle insan olma hali arasındaki gerginliği anlatır. Kitapta anlatılanlar, insanın kendine yabancılaşmasının somut bir örneğidir.

Ben bugün Türkiye işçi sınıfının durumunu Gregor Samsa'ya benzetiyorum. İşçi sınıfı, evet öfkeli ama mecalsiz. İşçi sınıfı hareket etmek istiyor ama korkuyor. İşçi sınıfı yumruğunu sıkıyor ama sessiz. İşçi olma kimliği ve bilinci deforme olmuş durumda. Şimdi somut görev bu olguyu değiştirebilmek, bu olguya karşı bir şeyler yapabilmektir.

Sermaye bu durumu yaratırken aslında iki taktik kullanıyor. Bir tanesi devletin veya sistemin zor aygıtlarıdır. Polisiyle, askeriyle, copuyla, tankıyla korkuyu kitleselleştiriyor, içselleştiriyor. İkinci taktiği ise ideolojik zor aygıtlarıdır. Medyasıyla, üniversitesiyle, okuluyla beyinleri işgal ediyor. Diyor ki sana, sen düşünemezsin, sen hareket edemezsin, senin yapabileceğin çok fazla bir şey yok!

Bugün yaşadığımız somut durum şu; işçi sınıfı aslında yapmak istiyor ama o enerjiyi kendinde göremiyor. İşçi sınıfı yürümek istiyor ama yine o enerjiyi kendinde göremiyor. O zaman biz bu somut duruma karşı ne yapabiliriz? Bence problem bu. Bugünün gündemi de belki bu olmalıydı. Ben de elimden geldiğince "ne yapmalı" sorusuna cevap vermeye çalışacağım.

Arkadaşlar, Türkiye işçi sınıfının 2002 verilerine göre profili aşağı yukarı şöyle: Türkiye'de 16 milyon kişi ücretli olarak çalışıyor. Bu sayının yaklaşık 14 milyonu işçi, 1.5-2 milyonu memur. 1.5-2 milyon devlet memurunun da yalnızca 700 veya 800 bini sendikalı, ama onlar da toplu sözleşme hakkı olmayan, kısacası dernek niteliğinde bir sendikaya üye. Diğer taraftan işçilerinde yalnızca 700 bini sendikalı. Yani koca bir gövde var, 16 milyonluk bir gövde var. Bu gövdenin örgütlü diyebileceğimiz 700 bin kişiden oluşan işçi sendikalarına bağlı bir kesimi var, memur sendikalarında örgütlü diyebileceğimiz 700 bin kişi var. O da dernek düzeyinde bir yapı. Türkiye'de ücretleriyle geçinen aşağı yukarı %65'lik bir kesim güvencesiz. Ve bu kesim ağırlıklı olarak sanayi alanları ve hizmet sektöründe çalışıyor. Bunun somut örneğini tekstilde çalışan arkadaşlarımız çok daha iyi bilir. Şu anda tekstil sektörünün aşağı yukarı %90'ı fason, sektörde faaliyet gösteren şirketlerin %80'i kayıt dışı. Kısacası Türkiye işçi sınıfının ana gövdesi açlık sınırında yaşıyor, inanılmaz derecede örgütsüz. Diğer sendikalı dediğimiz kesim ise tırnak içinde bir örgütlülüğe sahip ve onlar da yoksulluk sınırında yaşıyor.

Bugün Türkiye'de 5 veya 6 bölge ya da işçi havzası öne çıkıyor. Çorlu, Kayseri, Adana, Gaziantep bölgesi,

Denizli, İzmit-Gebze havzaları gibi. Güvencesiz işçilerin çoğu bu havzalarda veya organize sanayi bölgelerinde çalışıyor. O %65'lik kesimin çalıştığı alanlar buralar. Dün Fordist fabrika denilen işletmelerde 3-4 bin kişi çalışabiliyordu, ortak ruh hali vardı. Siz ortak ruh halini yakalayabildiğinizde o fabrikaları greve çıkartabiliyordunuz, bir şeyler yaptırabiliyordunuz. Ama şimdi karşımızda başka bir şey var; aşağı yukarı 30 bin-40 bin işçinin çalıştığı, çok sayıda sektörün içinde olduğu yüzlerce patronla karşı karşıyayız. Bu bölgeleri yeni dönemin fabrikaları olarak göreceğiz. Ben buralara post-fordist fabrikalar diyorum.

Bu fabrikayı nasıl örgütleyip nasıl harekete geçireceğimizin cevaplarını aramaya çalışacağız.

Burada çalışan işçi arkadaşlarımızın genel durumunu hepimiz biliyoruz. Bu alanlarda, bu havzalarda çalışan arkadaşlarımız sınıfsal ve sendikal bilinçten yoksunlar. Son derece dağınık ve örgütsüzler. Sınıf kimlikleri oturmamış. Ağırlıkta genç işçiler çalışıyor ve kuşaklar arası deneyimden yoksunlar. Hiçbir güvenceleri yok. İşçi sirkülasyonları bu alanlarda alabildiğine yoğun. Ama bütün bu ağır sömürüye, ağır çalışma koşullarına karşı tepkiler de yok değil, dönemsel tepkiler doğuyor. Hiç de manasız tepkiler değil bunlar. Bazı eğilimler bu tepkileri küçümsüyor ve önemsemiyor. Hayır. Bu tepkileri şöyle değerlendirmek gerekiyor. Reaksiyon gösteriliyor; bu sendikalaşma için ya da işverene karşı yürütülen mücadele biçiminde oluyor. Bugün açısından bir koordinasyonu yok ama şöyle düşünelim; bunlar yanan bir alev, bir birikim ve bu birikim bir yere geldikten sonra patlayacak.

Şöyle düşünelim. Suyun kaynama noktasına baktığımızda 0 ile 99 arasında hiçbir şey görmezsiniz. Ama 1. derecede su ısınmaya başlamıştır. 5. derecede de su ısınmaktadır. 10. derecede suyun ısınması devam ediyordur. 90. derecede ısınma sürüyordur. Artık buharlaştığı nokta 100 derecedir. 0 ile 99 arasında bir şey görülmemesi, bu arada bir şey olmadığı anlamına gelmiyor. Bunlar bir birikim. Bir kere önce bunu anlayacağız. Yani yapacağımız her çalışmanın, bir işçi ile konuşmanın, kurmak istediğimiz bir ilişki ağının boş yere olmadığını, bir birikim olduğunu düşüneceğiz. Her konuşmamızın, her adımımızın da bu birikime hizmet ettiğini bileceğiz. Ne zaman

avlenmeye başlayacak bu iş? Su kaynadığı zaman, yani 100. derecede! Bu toplumsal mücadelede. 5 yıl da olur, 10 yıl da olur, hiç önemli değil. Ama neyi düşüneceğiz? O su, çabalarımızla kaynayacak... bu bir birikim süreci.

İkinci nokta, asıl problem bu bozkırı nasıl tutuşturacağımızdır. Evet, dönem dönem işyerlerinde küçük küçük alevler yanıyor, ama bir türlü bozkır tutuşmuyor. Yani Türkiye işçi sınıfı ayağa kalkmıyor, kolektif bir güç gibi görünmüyor. O yıkıcı ve yaratıcı gücünü ortaya çıkartamıyor. Peki ne yapacağız, ne yapmamız lazım? Bugün tüm siyasal güçlerin, bugün sendikal alandaki güçlerin problemi bu. O zaman şöyle düşüneceğiz. Bu zamana kadar bu platformlarda hep şu tartışıldı, kapitalizm sömürü mekanizmasıdır dendi. Evet kapitalizm bir sömürü mekanizmasıdır, bu doğrudur. Ama bence kapitalizm için en eksik bıraktığımız nokta şudur; kapitalizm aynı zamanda ruhları kadavra eden bir sistemdir. Yani sömürü mekanizması olduğu kadar, insan olma özelliğimizi de yok eder, bizleri yaratık yapar. O zaman bu yaratık olmaya karşı tavır koymak zorundayız.

Bu sistem bize ne hissettiriyor. Buradaki herkesin ortak hissidir, bu sistemde kendimizi yalnız hissediyoruz. Bu sistem hepimizi tedirgin etmiyor mu? Peki bu sistemde bir gelecek güvencemiz var mı? Gelecek güvencemiz yok. Aynı şekilde bu sistem bizi kaygıda bırakmıyor mu? Eğer bunlar psikolojik, bireysel sorunlar olsaydı, bu işi çözerdik. Ama bu sorun kolektif bir sorun. O zaman biz bu sorunları nasıl ortadan kaldıralabiliriz? Ne yapabiliriz? Aslında cevap sorunun içinde saklı. Peki ne yapacağız? Şimdi oturup konuşalım. Buradaki arkadaşlarımızla konuşalım. En yalnız kendimizi nerede hissederiz? Ölüm olduğunda hissederiz. Ölüm inanılmaz bir yalnızlıktır. O zaman buna cevap vereceğiz. Yani artık hiçbir işçi arkadaşın cenazesi yalnız kalkmayacak. O zaman sendikal mücadele, işçi mücadelesi neye müdahale ediyormuş, ölüme müdahale ediyormuş. Bu ne demekmiş, yalnızlığa müdahale etmesi demekmiş.

Devam edelim. Kendimizi ne zaman en mutsuz hissediyoruz? Hasta olduğumuz zaman. O zaman hasta olduğumuzda birbirimize sahip çıkacağız. Maddi veya manevi olarak yardımlaşacağız.

Diğer taraftan, kendimizi en geleceksiz ne zaman hissediyoruz? İşsiz kaldığımızda hissediyoruz. O zaman öyle işler yapacağız ki, Arjantin somut örnek buna; işsizleri harekete geçirilebildiğinizde, işsizleri örgütleyebildiğinizde inanılmaz gelişmeler oluyor. O zaman işsiz kalmaya, bugün işçi sınıfını hareketsiz bırakan, kötürüm bırakan bu olguya karşı da bir şeyler yapmak zorundayız. Telefon hatları mı kuracağız, bir iş mi arayacağız, yardımlaşma sandıkları mı kuracağız? Bunları düşünmek zorundayız. Ama bu işe de bir cevap vermek zorundayız.

Peki en kaygılı hissettiğimiz nokta hangisi? Bizi hareketsiz bırakan, bizi tutuk bırakan, yakan nokta hep işten atılma korkusu. Bu korkuyu nasıl yeneceğiz? İşten atıldığımızda gelecek güvencesi sağlayacak organizasyonlar yaratabilsek, kapitalizmin bizim ruhumuzu kadavraya çevirmesine cevap vermiş oluruz. Evet kapitalizm bir sömürü mekanizması, ama asıl tehlikesi, asıl yok eden noktası bizim ruhumuzu kadavra haline getirmesi, bir ölüleştirilmesi. Biz bunlara cevap verdiğimizde, kapitalizme karşı son derece alternatif işler yaratmış ve ciddi bir mücadelenin

önünü açmış oluruz.

Bu, bir yandan da şu demektir; işçilerin sorunları ve çözüm yolları ortak olduğundan dolayı, doğal olarak paylaşmanın ve dayanışmanın adıdır. Aslında bu yaptığımız şeyler insan olma çabası, aynı zamanda bugün yok olmuş işçi kültürünü yeniden yaratma çabasıdır. Yani yapılanın böyle bir anlamı da var.

Peki bunu bir sendikal çatı yapabilir mi? Yani bir taraftan bizim yaşam alanlarımıza müdahale edecek, bir taraftan çalışma alanlarımıza müdahale edecek, bir taraftan bizim boş zamanlarımıza müdahale edecek bir sendikal yapı var mı? Bakıyoruz bugünkü sendikal yapılara, hepimizin tartışmasız onay vereceği bürokratik yapılanmalar, korporatist yapılanmalar, yani devlet güdümlü, devlete bağımlı yapılanmalar bunlar. Burada umut yok. Ama benim bu platformlarda her zaman eleştirdiğim bir nokta vardır; o da sendikaların bizim öz örgütlülüğümüz olduğudur. Sendikalar bizimdir. Sendikaların bizim olduğunu unutmayacağız. Şu anda belki o sendikalarda bürokratizmin ve korporatist ilişkiler hakim ama bu durum sendikaların bizim olduğunu dışalamaz. O zaman ne yapacağız arkadaşlar? Sendikalar bunu yapamıyorsa, o zaman yıkacağız bu sendikaları, yeniden yapacağız. Ama bizim olduğunu bilerek yapacağız, sahip çıkarak yapacağız.

Bu platformlarda benim en çok gördüğüm, sendika düşmanlığının çok sık yapılmasıdır. Ve garip bir şekilde buradan sendikaları kötülediğinizde onay alıyorsunuz, alkış alıyorsunuz. Hayır, sendikalar bizimdir. Bunu unutmayacağız. Evet bugün konjonktür olarak bürokrasi buralarda etkindir, konjonktürel olarak korporatist ilişkiler etkindir. Ama bunu kırmak bizim elimizdedir. Asla unutmayacağımız noktalardan biri bu olmalıdır.

Biz neyi arıyoruz? Yaşam alanlarıyla, çalışma alanlarıyla ve boş zamanlarımızı örgütleyebilecek bir şey arıyoruz. Baktık sendikalar buna cevap vermiyor. O zaman başka bir şey arayacağız. Hem o sendikaları adam eden bir şey arayacağız, hem de bizim kolektif gücümüzü, o patlayan gücümüzü, volkan gücümüzü açığa çıkartan bir şey arayacağız. Böyle bir örgütlülük yaratmanın yollarını arayacağız. Benim kişisel tanımlamam şu, öyle bir yapı kuralım ki, öyle bir hayal kuralım ki, içinde sendikalı arkadaşımız olsun, içinde güvencesiz işçi olsun, içinde beyin işgücü olsun, içinde sokak işçisi olsun. İşçi sınıfının tüm kesimleri bir emek odağında birleşsin. Böyle bir emek odağı oluşturalım. Bunu hayal edelim. Yani bir tarafta sendikalı, bir tarafta sendikasız, bir tarafta güvencesiz işçi, bir tarafta sokak işçisi, bir tarafta beyin işgücünün bulunduğu bir sendikal yapı kuralım.

Kanımcı bugün yapılması gereken en temel nokta böyle bir odağın yaratılması konusunda mücadele etmektir. Sendikalı işçi arkadaşımız bu mantıklı hareket edecek, sendikasız işçi arkadaşımız bu mantıklı hareket edecek, güvencesiz arkadaşımız bu mantıklı harekete edecek. O zaman bu odağın yaratılması bizim önümüzdeki temel bir görev. Çünkü bu platformun da, bugün yaptığımız bu organizasyonun da amacı bu. Biz ruhumuzu kaybettik, ruhumuzu arıyoruz. İşçi sınıfı neyini kaybetti, birliğini kaybetti. Burada aranan ne? Birliğimizi arıyoruz. O birlik ruhumuzu, açığa çıkartmaya çalışıyoruz. Peki bir birlik ruhumuz nasıl açığa çıkacak? Problemleri görerek cevap vermek zorundayız. O zaman sendikalı arkadaşım benim düşmanım değil, sendika da benim düşmanım değil. Güvencesiz işçi arkadaşım benim düşmanım değil. Benim omuzdaşım, yoldaşım, birlikte mücadele yürüttüğüm arkadaşım...

Bugün belki bu organik birliğimiz yok. O zaman öyle bir emek odağı yaratacağız ki, bu organik birliği kuracak. Bunu düşünmek zorundayız. Bunu nasıl yapabiliriz? Bunun yöntemlerini düşünmek zorundayız. Bu gün çabaları ortak bir mecrada toplamalıyız. Şimdi bakalım, lokomotif bazı sektörler

Herşeyden önce taban örgütlenmeleri bize şunu hatırlatıyor. Patronun karşısında sessiz, işten atılmaktan korkuyoruz ya da Gregor Samsa gibi kendimizi böcek gibi hissediyoruz. Ama taban örgütlenmesi bize şunu söylüyor; sen onurlu bir işçisin, sen böcek değilsin, bu kapitalizm seni ezemez. Dimdik ayakta durabilirsin, işçi arkadaşlarınla birlikte hareket ettiğinde... Taban örgütlenmelerinin bir boyutu da bu.

Teorik boyutta bu işi ifade edersek, taban örgütlenmeleri sınıfın kendi sınıf kimliğinin ortaya çıktığı organizasyonlardır. Kendisi için sınıf olma bilincinin ortaya çıktığı organizasyonlardır. Aynı zamanda emeğin yaratıcı gücünün ortaya çıktığı organizasyonlardır.

var. Nedir onlar? 2002-2006 rakamına göre metal sektörü şu anda en önde giden sektör, resmi rakamlara göre 650 bin çalışanı var. Daha önce inşaat sektörüydü, daha önce dokuma sektörüydü, bunlar geriledi. Metal sektörü ön plana çıktı. Metal sektörü sınıf hareketinin en dinamik kesimidir. O zaman odağımız bellidir. Buradaki Kızıl Bayrakçı arkadaşlarımızın odağı bellidir. Metal sektörüne ağırlık koyacağız. Metal sektörü çünkü taşıyıcı bir güç. İşçi sınıfının lokomotif gücü.

İkinci bir nokta daha var. Spekülatif sermayenin yaygınlaşması ile birlikte perakende sektörü geliyor. Nedir onlar? Tansaş'tır, Gima'dır, Courfour'dur, Real'dir, Metro'dur. O zaman ikinci bir görevimiz daha var. Bir ayağımız metal sektöründe olacak, bir ayağımız perakende sektöründe olacak. Bu iki sektör için taşıyıcı gücü.

Somut örnekle anlatayım bunu. DİSK'i DİSK yapan Maden-İş'tir. '70'li yıllarda taşıyıcı sektör maden sektörüdür ve metal sektörüdür. Maden-İş almıştır, DİSK'i bir yerden bir yere taşımıştır. O zaman sınıfın lokomotif gücü, taşıyıcı gücü Maden-İş miş ve metal sektörüymüş. Bugünün görevi ise metal ve perakende sektörüne ağırlık vermektir.

Ayrıca organize sanayi bölgelerinin işçi yatakları, havzaları olduğunu belirtmiştik. O zaman sanayi bölgelerinde öyle bir şeyler yapacağız ki, mesela Gebze bu anlamda örnektir, son birkaç yıl içerisinde inanılmaz bir sendikalaşma çabasında bulundular. Röportajlardan okuyabildiğim kadarıyla, bu arkadaşlar bir kere alt kimliklerini aşılıyorlar. Üretim sürecinden kaynaklanan bir kimlikleri var, işçi olmak kimliği. Aleviliği, Sünniliği, Kürtlüğü, Lazlığı, Çerkezliği, etnik, siyasi alt kimlikleri aşılıyorlar, üst kimlikte hareket ediyorlar. Bir bunu başarmışlar Gebze'deki arkadaşlarımız. Diğer taraftan sendikalara örgütlü gidiyorlar, sendikalarda örgütleniyorlar. Sendikalara giderken örgütlü gidiyorlar. Bir de bunu başarmışlar. Ondan sonra şiarları şu; sendika biziz. Orada inanılmaz çalışmalar oldu, 6-7 tane başarılı gelişme var.

Diğer taraftan metal sektöründe özellikle son toplu sözleşme dönemi son derece sert geçti. Neden sert geçti? Çünkü metal işvereni sınıf bilinci olan bir işveren. Metal sektöründe oluşabilecek dalga daha başında Türk-Metal aracılığıyla kırıldı. Bu anlamda da düşünmek gerekiyor. Metal sektörü yapısal önemde bir sektör.

Özellikle perakende ve metal sektöründe hayatın içine girebilirsek bir şeyler yaratabiliyoruz. Anlatmak istediğim çok somut bir şey. Rus devrimine baktığımızda da onu görürsünüz, diğer devrimci mücadele deneyimlerine baktığımızda da onu görürsünüz. Nedir o? Taban örgütlenmeleri. Sovyetler'e mi bakmak istiyorsanız; 1896'lardaki '97'lerdeki grev komitelerine, dayanışma komitelerine bakacaksınız, eğer Sovyet gibi bir düşünceniz varsa. Bugün Kızıl Bayrak taban örgütlenmelerini tartışıyor. Bence yeterli değil. Şundan dolayı yeterli değil. Bunu şiar haline getirmek gerekiyor. Taban örgütlenmelerini aslında öyle bir yapı ki, sınıfı sınıf kimliğine kavuşturan, sınıfı bir yerden alıp bir yere taşıyan bir yapı.

Bugün bunu bir slogan, bir ajitasyon olmaktan çıkartıp hayatın içinde örgütlemek zorundayız. Peki bu

neyi yaratıyor? Taban örgütlenmelerinin bir bağlamda çok vektörlü özelliği var. Mesela taban örgütlenmeleri toplu sözleşme komiteleri şeklinde de kendini gösterebilir. Örneğin yakın dönemde metal sektöründe toplu sözleşme süreci vardı, burada bir sınıf inisiyatifi mi yaratmaya çalışıyoruz, işte oradaki taban örgütlenmesinin adı toplu sözleşme komitesidir. Yarın bir yerde grev mi olacak, oradaki taban örgütlenmesinin adı grev komitesidir. Diğer taraftan bir sendikalaşma çabamız mı var, oradaki taban örgütlenmesinin adı sendikalaşma komitesidir. Diğer taraftan sendikalaşma anlamında alt yapısı olmayan bir yer var, orada tabandan kuracağımız örgütlenmenin adı işçi komitesidir. Bu anlattığım çok vektörlü, çok yönelimli, çok farklı işlevlerde oluşturulan taban örgütlenmeleridir. Ama burada asıl amaçlanan işçi sınıfının kolektif gücünü açığa çıkartmaktır. Taban örgütlenmesinin en önemli başarısı burasıdır. Yani bizim birlik ruhumuzu güçlendiren, kolektif gücümüzü açığa çıkartan bir özelliği var. Taban örgütlenmeleri birlik ruhunu aşıl原因an örgütlenmelerdir. Bu ne demektir? Bu, hayatın her alanında birlik ruhunu aşıl原因an demektir. Ne yapacağız biz? Hayatın her alanını, yaşadığımız alanı, çalıştığımız alanı, boş zamanlarımızı örgütleyeceğiz. O zaman taban örgütlenmeleri birlik ruhunu hayatın her alanında taşıyan bir çabaya dönüşüyor.

Bunu dışında taban örgütlenmesi sıradan bir işçinin yıkıcı ve yeniden yapıcı gücünü ortaya çıkartır. Bunun somut bir örneği var. Hayatımda beni çok etkileyen bir örnektir bu. 15-16 Haziran başlıyor. Topkapı'dan işçiler yürüyor. Geldikleri yer İstanbul Valiliğinin önü. Valiliğin önünde tanklar sıralanmış. O sırada bizim işçi arkadaşlarımız, tanklar hareket ederken, sanki çelik bir el gibi tankların paletine sarılıyorlar. O sırada tank duruyor. Oradan sıradan bir işçi arkadaşımız, bayan bir arkadaşımız, diyor ki, hadi valiliği işgal edelim. Şimdi bu ne demektir? Dün makine tezgahında çalışan bir arkadaşımızdı o. Sessiz ve sakindi, patronun korkuyordu, tedirgindi. 15-16 Haziran patladı, yürüdü. Yürüyerek yapabileceğini öğrendi ve bu devletin simgesi olan valiliği işgal edelim diyebilecek noktaya geldi.

O zaman bir çıkarsama yapıyoruz; taban örgütlenmesi demek ki sıradan bir işçinin yıkıcı gücünü açığa çıkartabilir. Sonra taban örgütlenmesi yapabilme gücünü açığa çıkartabilir. Bugün bizim en eksik bıraktığımız nokta bu; yapabilir miyiz, muktedir olma gücümüz var mı? Bu iş bize düşer mi? Hayır ben bu işi başaramam düşüncesi... Yanımızdaki işçinin başına bir iş geldiğinde, bana ne dememizin, sessiz kalmamızın nedeni bu. Patron baskı yaptığında sessiz kalmamızın nedeni bu. O zaman taban örgütlenmesi neyi yaratıyor; yapabilme gücünü yaratıyor. Biraz evvel anlattığım olayda olduğu gibi, taban örgütlenmesi işçi sınıfına gücünün farkına vardiıyor.

Şöyle düşünün. Burada yüzlerce arkadaşımız var. Yüzlerce arkadaşımızı tek başına düşündüğümüzde, işçi Ali, işçi Ahmet, işçi Zeynep, işçi Mehmet diye düşündüğümüzde bunun çok fazla bir anlamı yok. Hep verdiğimiz bir örnektir bu, bunlar su damlacığı. Evet su damlacığı gibi aparı, tertemiz ama, işten atılmaktan korkuyor işçi Ahmet, işçi Ali... Ama aynı arkadaşlarımız, işçi Aliler, işçi Ahmetler, işçi Zeynepler birleşince ne oluyor? O zaman sele

dönüşüyor. Çünkü biliyoruz ki sel milyonlarca su damlacığının bir araya gelmesinden oluşuyor. O zaman taban örgütlenmeleri bize neyi gösteriyor? Sen güçsüz değilsin diyor, yeter ki birleş! Birleşirsen sel gücüne sahip olacaksın diyor. Herşeyden önce taban örgütlenmeleri bize şunu hatırlatıyor. Patronun karşısında sessiziz, işten atılmaktan korkuyoruz ya da Gregor Samsa gibi kendimizi böcek gibi hissediyoruz. Ama taban örgütlenmesi bize şunu söylüyor; sen onurlu bir işçisin, sen böcek değilsin, bu kapitalizm seni ezemez. Dimdik ayakta durabilirsin, işçi arkadaşlarınla birlikte hareket ettiğinde... Taban örgütlenmelerinin bir boyutu da bu.

Teorik boyutta bu işi ifade edersek, taban örgütlenmeleri sınıfın kendi sınıf kimliğinin ortaya çıktığı organizasyonlardır. Kendisi için sınıf olma bilincinin ortaya çıktığı organizasyonlardır. Aynı zamanda emeğin yaratıcı gücünün ortaya çıktığı organizasyonlardır.

Bu anlattığım genel şeyleri nasıl somutlayacağız? Somut olarak şöyle. Organize sanayi bölgesinde çalışıyoruz. Tepkiliyiz patrona, ama yanımızdaki arkadaşımızla konuşma şansımız yok. Yanımızdaki arkadaşlarla örgütlenme şansımız yok. Öfkeleniyoruz. Çay vaktinde öfkeleniyoruz, sigara içme vaktinde öfkeleniyoruz. Ama ne yapabileceğiz konuşmuyoruz. Bu noktada, bir örgütlenme şekli olan üzüm salkımı örgütlenmesinden söz edeceğim. Üzüm salkımını hepimiz biliyorsunuz. Üzüm salkımından dallar çıkar, o dallarda da üzümler vardır. Atölyelerin her birini üzümün dalları, onları bir araya getirenin de bu üzümün salkımı olduğunu düşünün. Atölyelerde neler yapacağız? Atölyelerde işçi komitesi kuracağız. Neydi işçi komitesi, bizim taban örgütlenmemizdi, bizi var eden, bizi kimlik sahibi yapan bir oluşumdur. Peki bunları nasıl organize edeceğiz? Üzüm salkımı anlamında eşgüdüm komitesi kuracağız. O salkım da eşgüdüm komitesi olacak.

Bunları kurmak yeterli mi? Yeterli değil. Onlarca sektör var. Orada da bir fizibilite çıkaracağız. Bu sanayi bölgesinde en kritik işyeri hangisi? Mesela İMES'ten arkadaşlar burada, İMES'te Pacard'dır. Pacard önemli bir işyeridir. Eğer Pacard'ı sökerseniz gerisini de sökersiniz. Böyle kritik işyerlerini bulacağız. Bu kritik işyerlerinde mücadele edeceğiz. Amerikalı bir anarşist olan Uno-bomber şöyle der, eğer siz kapitalizmin acıyan yerine vurmazsanız kapitalizm kendini yeniler, kendini yeniden güçlendirir. Bu bölgelerde işverenin acıyan yerini bileceksiniz. A işyeri mi? A işyerini vuracaksınız.

'68 İtalya işçi hareketinden de öğreneceğimiz bir şey var. İki tane grev tarzı geliştirmişler. Bir tanesi zincirleme grev, bir tanesi de satranç grevi. İşçiler greve şöyle başlıyor. Bir işyerinde eylem başlıyor ve bütün işyerine yansıyor. İkinci taktiğimiz, satranç grevi. Bölgedeki şahı, en kritik işyerini tespit edeceğiz, o organizasyonun beynidir. O zaman şahı mat etmenin yollarını arayacağız. O sanayi bölgesindeki şahın kim olduğunu tespit edeceğiz. Ve o şahı mat etmeye çalışacağız. Mesela bir tanesi bu olabilir. Böylesi örgütlenme ve eylem taktikleri deneyebiliriz.

Öte yandan Peru'da Aydınlik Yol hareketinin lideri başkan Gonzalo vardır. Başkan Gonzalo der ki, kentler çelik çemberlerle, yani varoşlarla çevrilmiştir. O zaman biz organize sanayi bölgesinde örgütlenme faaliyetimizi yaparken yaşadığımız bir alan var. O da çelik çemberler, varoşlardır. O zaman bir ayağımız işyerinde olacak, bir ayağımızda kendi yaşadığımız alanda olacak. Yani teşkilatı da böyle kurmaya çalışacağız.

Ben bütün anlattıklarımı şöyle toparlamak istiyorum. Bu toparlanmaya da nar örgütlenmesi adı veriyorum. Herkes narın nasıl bir şey olduğunu bilir. Nar nasıl bir şeydir; çarşıdan alırsınız bir tane eve gelirsiniz bin tane. Hiç dikkat ettiniz mi nara? Narın her tanesinde bir çekirdek vardır, öyle değil mi? O içindeki organizasyona bağlıdır, yani bir araya getiren, bir arada tutan şeye bağlıdır. Dışında bir kabuk vardır. Temel örgütlenme şeklimiz böyle olmalıdır. Her atölyede taban örgütlenmesi yaratacağız. Neydi o taban örgütlenmesi, narın çekirdeği. Peki eve geliyoruz bin tane, yani biz binlerceyiz. Kime karşı tek kişi olacağız? İşverene karşı. Orada tek kişi olacağız. Peki kabuğumuz ne olacak? Bizim örgütlenme biçimimiz olacak, mücadele gücümüz olacak. Yapılması gerekenlerden biri de nar örgütlenmesidir. Unutmayın diye söylüyorum, narın rengi kıızıdır. Bu da çok önemlidir.

Değer verdiğim Marksist yazarlardan biri olan Paul Sweezy şöyle der; "yitirilen haklara, sendikal hareketin çözülmesine, işsizliğe karşı militan bir mücadele gerekiyor. Şu an yaşadığımız duruma karşı militan bir mücadele gerekiyor. Bugün yapmamız gereken savunma, bir dahaki kriz geldiğinde hücumla dönüşebilir. Yepyeni politik olanaklara yol açabilir." O zaman bugün yapılması gereken militanca savunmadır. Neyle gerçekleştireceğiz bunu? Aynı nar örgütlenmesi gibi çekirdek yapılanmamızı, taban örgütlenmemizi kurarak. Ne zamana kadar? Krizin açığa çıkacağı zamana kadar...

Son olarak; çok beğendiğim şairlerden biri olan Asaf Halet Çelebi'den bir dizesini okuyarak bitirmek istiyorum. "Koskoca bir ağaç görüyorum bu ufaklık tohumda..." Ben de diyorum ki; bir tohum görüyorum burada, koskoca bir ağaç olacak, biliyorum.

Teşekkür ederim...

Komanteks'te sendikasızsızlaştırma saldırısı ve Teksif'in sessizliği

Komanteks işçileri çok ağır ve zor koşullar altında çalışıyor. Komanteks patronunun çalışma süresini 12 saate çıkarması, zamları vermemesi, zorunlu mesaisi haftada 7 güne çıkarması ve günde 16 saat çalışmayı dayatması üzerine biraraya gelen Komanteks işçileri sendikalaşma kararı aldı.

3 ay önce başlayan sendikalaşma çalışması sonucu 600 işçiden 340'ı Teksif Sendikası'na üye oldu. Komanteks patronu işçilerin sendikaya üye olduğunu öğrendikten sonra işçilerle bir toplantı yaparak sendikadan istifa etmelerini istedi. Bunu yapmadıkları durumda fabrikayı kapatacağını söyleyerek işçileri tehdit etti. İşçileri "bütün haklarınızı veriyorum, sendikaya ne gerek var, gelin istifa edin" vb. tehditlerle yıldırıma çalıştı.

Tehdit ve gözdağı yoluyla sonuç alamayan Komanteks patronu bu kez farklı yollara başvurdu. İşçilere "fabrikayı kapatacağım, o zaman tazminatlarınızı da alamazsınız, tazminat almak isteyen gelsin şimdi çıkışını versin" diyerek işten çıkmaya zorladı. Bu konuda kısmi bir başarı sağlayarak 15 işçinin işten ayrılmasını sağladı.

Bu gelişmelerin ardından fabrikaya Çalışma Bakanlığı'ndan bir yetkili gelmiş, Komanteks patronu bu yetkilinin gözleri önünde işçilere "sendikayı kabul etmeyeceği"ni söylemiş, "eğer çalışmak istiyorsanız sendikadan istifa edin" diyebilmiştir. İşçilerden olumsuz yanıt alan patron, hiçbir yasal dayanağı olmadan fabrikayı kapattığını ve tüm işçilerin işine son verdiğini açıklamıştır.

Bunun üzerine sendikayla görüşen işçiler, sendikanın "yasal yollarla haklarımızı alacağız" demesi üzerine fabrikaya noter getirerek tespit yaptırdı. Ayrıca fabrika önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasının ardından sendika yöneticileri patronla görüşerek yaptığının hukuka aykırı olduğunu ve işçileri işten atamayacağını dile getirdiler. Bunun üzerine Komanteks patronu işçiler işten atmadığını, işçilere bir aylık ücretli izin verdiğini açıkladı. Komanteks patronunun bu manevrası karşısında sendikacılar beklemeyi tercih ettiler.

Sendika Komanteks patronunun sendikasızsızlaştırma ve işten atma saldırısına karşı mücadele etme yerine uzlaşmacı bir çizgi izlemekte, işçilere sadece hukuksal yolları göstermektedir. Böylece Komanteks patronunun fabrikadaki mal ve belgeleri kaçırmaya göz yummaktadır.

Sendika bu süreci de daha önce olduğu gibi zamana yayarak boşa çıkarmaya çalışıyor. İşçilerin haklarını alma konusunda kararlı bir mücadele yolunu izlemelerinin önünü kesiyor. Sendikanın olup-biteni sessiz-sedasız karşılaması işçilerin kafalarını karıştırıyor ve sadece tazminatların almak için uğraşmalarına yolaçıyor. Bu tutum bir kısım işçinin sendikaya karşı güvensizlik duymasına neden oluyor.

Sendikanın işçileri dizginleyen ve pasifleştiren bu tavrı patronun işini kolaylaştırıyor. İşçilerin ve sendikanın fabrikada hiçbir denetiminin olmaması, patronun fabrikadan istediklerini çıkarmasını kolaylaştırıyor.

GOP İşçi Platformu olarak Komanteks işçilerinin bu süreci kazanımla sonuçlandırmaları için elimizden gelen tüm çabayı sarfediyoruz. Sendikalaşma çalışmasının başarısı için başından itibaren gerekli desteği sunduk. Komanteks işçileri sendikal çalışma başlamadan önce bizleri bularak destek istediler. Platform olarak bu konuda Komanteks işçilerine gerekli desteği sunduk. Fakat sürecin bir aşamasında işçilerle aramızdaki iletişimde yaşadığımız bir sorundan dolayı yeterince müdahaleci olmadık. Böylece Teksif bürokratları kolayından işçileri pasifleştiren bir hat izlediler. Bugün gelişmelere kendi cephemizden müdahalede edebilmenin belli olanaklarını yaratmış bulunuyoruz. Komanteks patronunun saldırılarına ve bu saldırılar karşısında sessiz kalan Teksif bürokratlarına karşı mücadelemizi sürdüreceğiz. Komanteks işçilerinin haklarını kazanma mücadelesinde üzerimize düşen her türlü sorumluluğu yerine getirme konusunda azamı bir çaba harcayacağız.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Bürokratlardan hesabı işçiler soracak!**

GOP İşçi Platformu

MHP: Değişen ya da değişmeyen ne?/3**İşçi sınıfının yükselen mücadelesine karşı
“milliyetçi” sendikal barikat*****Yüksel Akkaya*****İşçi sınıfının mücadelesi yükseliyor... MHP reaksiyondan aksiyona yöneliyor: Nerede işçi orada “milliyetçi” (hareket partisi)!**

1970’li yıllar işçi hareketlerinin gelişmeye başladığı, sanayileşmeye bağlı olarak işçi sınıfının nicelik olarak da arttığı yıllardır. 1970’te 800.000 civarında olan sendikalı işçi sayısı, 1975 yılında 930.000’e ulaşmıştır. 1974 yılı grev sayısında önemli artışların yaşandığı yıl olup, grevlerde kaybolan işgünü de ilk kez 1 milyonu aşmıştır. Benzer eğilim 1975 yılında da sürmüştür. İşçi hareketindeki hem örgütlenme hem de eylemlilik açısından yaşanan bu canlanma beraberinde yeni bir dönemi de başlatmıştır. DİSK ile Türk-İş arasındaki sendikal rekabet ise önemli gerginliklere yol açmaya, Türk-İş yönetimi DİSK’i militan yetiştirmekle itham etmeye başlamıştır. A. Işık “*DİSK’i militan yetiştirmekle itham eden Türk-İş Eğitim Sekreteri ‘Milliyetçi’ cephenin en ünlü organlarından birinde kalem oynatmaya devam ediyor*” dedikten sonra, Türk-İş yönetici kadrolarının ‘milliyetçi’ cepheye yakın unsurlar olduğuna dikkat çekiyor.

1970 yılında Yapı-İş Sendikası üzerinde gerçekleştirilen mücadele “ülkücü hareket” ile solun sendikal alanda yönetimi ele geçirmek için giriştikleri ilk önemli mücadelelerden biri olma özelliğini taşımaktadır. S. Deniz çevresi “ülkücü hareket” tarafından, S. Ş. Kundakçı çevresi ise Dev-Genç tarafından desteklenmektedir. Yapı-İş Sendikası genel sekreteri S. Ş. Kundakçı ile sayman A. Tok, 26 Temmuz 1970 günü ülkücüler tarafından sendika merkezinde dövülür. Bunun üzerine sendikanın taşra teşkilatından gelen işçiler sendika merkezindeki “komandoları” dışarı çıkarır. İzleyen günlerde yapılan genel kongreler mahkemelik olur, Türk-İş’in de desteği ile sendika yönetimi S. Deniz ve çevresine kalır.

O güne kadar, öğrenci gençliği ve sosyalist muhalefeti hedef alan “ülkücü hareket” 1970 yılında sendikacılara yaptığı saldırıyı, 1975 yılından itibaren, tehlike kategorisi içine koyduğu işçilere yönelik olarak da gerçekleştirmeye başlar. 11 Ağustos 1975’te “Sungurlar Genel Makine ve Isı Kazan” fabrikalarında çalışan 800 işçinin bağlı oldukları sendikadan çıkarak DİSK’e bağlı Maden-İş’ geçmeleri üzerine, aynı fabrikada çalışan MHP yanlısı işçiler demir çubuk ve tabancalarla işçilere saldırmış, üç işçiyi yaralamıştır. Türkiye İşçi Partisi’nin haftalık yayım organında bu gelişmeleri şöyle değerlendiriyordu: “*İşçiyi işçiyeye kıldırmanın hazırlıkları yapılıyor. İşçi sınıfının en doğal demokratik eylemleri sindirilmeye, yok edilmeye çalışılıyor. İşçilerin en vazgeçilmez hakkı grev etkisiz hale getirilmeye, işçilerin devrimci sendikalarını seçme özgürlükleri ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Giderek açığa çıkan ‘örtülü güçler’ kullanılıyor*”. Aynı yazıda, işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki yoğun baskı ve saldırı olayları ile faşizmin ortalığa salacağı terörden 12 Ekim seçimleri öncesinde yarar umduğuna dikkat çekiliyor.

1975 yılı Aralık ayında Adana’da 3 tekstil işçisi, MİSK’e bağlı Türpek-İş Sendikası üyesi işçiler ve “komandoların” zincirli saldırısına uğrarken, Tariş’te işten çıkarılan işçilerin yerine MHP’lilerin alınması üzerine direnişe geçen işçilere komandolar saldırır, polis saldıranları değil, işçileri alıp götürür. İzmir’deki Tariş İplik Fabrikasında DİSK’e bağlı TEKSİF sendikasının

mahkeme kararı ile toplu pazarlık yapma yetkisi alması üzerine, çeşitli illerden Ülkü Ocaklarına bağlı kişiler getirilerek işe alınmaya başlanır. Komandolar işyerinde bellerinde tabancalar ile dolaşmaya başlarlar. TEKSİF sendikası aradan çekilir, MİSK’e bağlı yeni bir sendika örgütlenmeye çalışılır. Bu nedenle de işçilere yönelik silahlı, bıçaklı bir saldırı gerçekleştirilir. *Yürüyüş, “Tariş olayları faşist turmanın fabrikalara sıçratılmaya çalışıldığı somut bir örneği”* olarak değerlendirir. 1975 yılı biterken, 26 Aralık’ta, Konya’nın Seydişehir ilçesindeki alüminyum tesislerinde Özgür Alüminyum-İş Sendikası üyesi 1000 kadar işçi, 150 komando ve MHP eğilimli Türk Metal-İş sendikası üyesinin saldırısına uğradı. 29 Aralık’ta Özgür Alüminyum-İş Sendikası’nın binasına patlayıcı madde atıldı. MHP eğilimli Türk Metal sendikası sahte üyelik fişi ile toplu pazarlık yetkisi almaya çalışmaktadır. Bu işçiler tarafından tepki ile karşılanmıştır. Seydişehir bundan sonra önemli mücadelelerin yaşandığı bir merkez olmaya başladı.

1970’li yılların ikinci yarısı yukarıda örnekleri verilen türden olayların sıkça yaşandığı yıllar olmuştur. İşçi sınıfının mücadelesinin yükselmesine paralel olarak, sermaye de yedek gücünü işyerlerine sevk etmiş, baskı, tehdit vb. yöntemlerin yetmediği yerlerde işçilere silahlı saldırılarda bulunarak bu gelişimi önlemeye çalışmışlardır. Ancak, 1970 yılında 15-16 Haziran Olayları “milliyetçi-toplumcu sendikacılık” için bir dönüm noktası olacak, diğer sendikalar içinde işçi hareketine muhalefet yerine bir tepki olarak kendi sendikal örgütlenmelerini kurmaya yöneleceklerdir. Yine bir kaygı, korku ve sermayenin yedek gücü olarak.

“Milliyetçi toplumcu sendikacılıkta” bir uğrak: MİSK

1960’lı yıllar boyunca işçileri bir “milleti oluşturan zümrelerden biri” olarak görüp, bu çerçevede değerlendiren MHP, “işkollarında kuvvetli sendikalar”ın Türk-İş içinde oluşturulabileceğini düşünmüştür. 1960’lı yıllar için ayrı bir sendikal örgütlenme gereği duymayan MHP, işçilerin “15-16 Haziran Eylemleri” nedeniyle, milliyetçi hareketin ortaya çıkışında olduğu gibi, bu kez de tepkisel olarak DİSK’e karşı 23 Haziran 1970 tarihinde MİLLİ-İŞ MİSK’i (Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu) kurdu muştur.

İstanbul’da Plastik-İş (Türkiye Lastik ve Plastik Sanayii İşçileri Sendikası) ve Türpek-İş (Türkiye Petrol ve Kimya İşçileri Sendikası) tarafından kurulan MİSK’e 1971 yılında 4.766 işçi üye olduğu belirtilmektedir. I. Genel Kurulu’nu 1972 yılında yapan MİSK’in 1975 yılına kadar faaliyetlerine rastlanmamıştır. 12 Mart Darbesi ve sonrasındaki gelişmeler MİSK’in kuruluş ve varlık nedenini gereksiz kılmış görünmektedir. Daha önce de belirtildiği gibi, yeniden ortaya çıkışı için işçi hareketinin gelişmesini beklemek gerekecektir. 1975 yılında işçi hareketinin ulaştığı boyut, MİSK’in de faaliyete geçme zamanının geldiğini göstermektedir. MİSK ortaya çıkmakta gecikmez, adı 1975 yılı Aralık ayında Adana’da 3 tekstil işçisinin, MİSK’e bağlı Türpek-İş Sendikası üyesi işçiler ve komandolar tarafından dövülmesi ve İzmir’de Tariş İplik Fabrikası’ndaki gelişmeler ile kamuoyunda yeniden duyulmaya başlar. II. Genel Kurulunu 20-21 Aralık 1975 günlerinde İstanbul’da yapar. Milliyetçi Cephe İktidarının nimetlerinden de yararlanarak örgütlenmeye

çalışan MİSK’in umduğunu bulduğunu söylemek zor görünmektedir. Bir çok yerde örgütlenmeye çalışmasına rağmen ciddi bir kurucu üye sıkıntısı ile karşı karşıyadır. Aynı kurucu üyeye pek çok bağlı sendikada rastlamak mümkündür.

1976 yılı, MİSK’in kağıt üzerinde de olsa, aynı kişilere sendika kurdurarak hızla yaygınlaşmaya çalıştığı yıl özelliği taşımakta; Türkiye Komünist Partisi’nin “atılım” yılı ilan ettiği 1976, MİSK için de “atılım” yılı olmuştur. Kuşkusuz bu atılımda, MHP’nin Milliyetçi Cephe (MC) hükümetinde bulunmasının, MHP’nin çeşitli devlet kademeleri ve kuruluşlardaki etkinliğinin artmasının da önemli bir katkısı olmuştur. İzmir’de Tariş İplik Fabrikası’nda olduğu gibi, pek çok işletmede DİSK’e bağlı sendikalara üye işçiler işten atılmış, yerlerine MHP’li işçiler alınmaya başlamıştır. Kamu işletmelerindeki bu uygulamanın benzeri özel kesime ait işletmelerde de uygulanmış, bu nedenle 1970’li yılların sonunda işyerlerinde sık işten atılmalara, sendikal baskılara karşı direniş ve işgallere başvurulmuş, MHP’liler, MİSK üyesi işçiler ile DİSK üyesi işçiler arasında çatışmalar meydana gelmiştir. Bu saldırgan, işveren ve MC destekli sendikacılık sonucunda, MİSK’in Çalışma Bakanlığı’na bildirdiği üye sayısı 1971 yılında üye sayısı 4.766’dan 1977 yılında 225.571’e yükselmiştir. Kuşkusuz, bu sayı gerçeği yansıtmamakla birlikte, sendikal alanda işçi sınıfının yükselen mücadelesine karşı işverenler ve MC hükümetlerince önemli bir güce dönüştürülmekte olduğunu göstermektedir. Burada dikkate alınması gereken, MİSK’in özellikle imalat sanayi gibi işçi hareketleri açısından stratejik olan alanlarda örgütlenmeye çalışmasıdır. MİSK’in 1977 yılında Çalışma Bakanlığı’na yaptığı bildirimde göre en büyük sendikasının 35.919 üyeli işçi sınıfının önemli mücadelelerine sahne olan tekstil sanayiinde örgütlü olan Türk Mensucat İş olması bu açıdan büyük önem taşımaktadır. 1977 yılında MİSK’in ikinci büyük sendikası 29.042 üyeli Türk Yapı iken, 1979 yılında imalat sanayinin diğer alanlarındaki sendikalar öne çıkmış, 30.921 üyeli Türk Çelik Sen ikinci sırayı, 28.220 üyeli Türk Gıda üçüncü sırayı, 23.566 üyeli Türk Çimser dördüncü sırayı, 17.322 üyeli Türk Petrol Sen altıncı sırayı, 11.570 üyeli Türk cevher Sen yedinci sırayı alırken, 11.321 üyeli Türk yapı Sen sekizinci sıraya düşmüştür. MİSK’in Bakanlığa bildirdiği sayıların gerçeği yansıtmaması tartışmasından çok, önemli olan MİSK’in işçi sınıfının mücadelesinde belirleyici rol oynayan imalat sanayinin temel sektörlerinde örgütlenmeye çalışarak, bir güç haline gelmeye/getirilmeye çalış(ıl)masıdır. 1979 yılının sonları itibarıyla hem sermayenin hem de MC hükümetlerinin bunda önemli mesafeler kat ettiği anlaşılmaktadır. MİSK’in gücü büyük ölçüde devlete dayanıyordu. MHP üzerinden devlet gücünü çekincesiz olarak kullandığı ölçüde MİSK’in de gücü artıyordu.

MİSK imalat sanayiinde olduğu gibi, sanayinin geliştiği tüm illerde de örgütlenmeye çalışmıştır. Şube kurmadığı yerlerde, aynı kişilere de olsa temsilcilikler açtırarak varlığını duyurmaya çalışmıştır. Bu açıdan değerlendirildiğinde, MİSK’in MHP’nin oy kaynağı olan Orta ve Doğu Anadolu’daki kentlerden çok, İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Kayseri, Mersin, Bursa, İskenderun, Konya, Samsun gibi Türkiye’nin sanayileşmiş ama MHP’nin oldukça zayıf olduğu

(Adana, Kayseri hariç) kentlerinde örgütlenmiş/örgütlenirilmiş olması, bölge temsilcilikleri kurmuş olması daha büyük anlam taşımaktadır. 1977'de 225.571 olarak bildirilen MİSK'e bağlı sendikaların üye sayısı, 1978 yılı sonunda 283.908, 1979 sonunda da 285.496 olmuştur. Bu sayılar, 1970'li yılların sonuna doğru MİSK'in doyma noktasına geldiğini göstermektedir. Bu duraklamada, "milliyetçi olduklarını iddia eden başka sendika ve konfederasyonlaşma girişimleri"nin, "özellikle MHP kadrolaşmasının güçlü, 'milliyetçi hareket' içindeki bölünmelerin de şiddetli olduğu İskenderun, Malatya, Aydın-Denizli vb bölgelerde güçsüz de olsa, aynı ideoloji çerçevesinde ve MİSK dışında yeni" arayışların etkisi olduğu kadar, işçi sınıfının artan mücadelesi ile anti-faşist mücadelenin ulaştığı boyut da önemli rol oynamıştır. MİSK tarafından 1979 yılında yapılan bir açıklamaya göre MİSK temsilcilikleri ve bağlı sendikalara Adana, İstanbul, Denizli, İzmir, Mersin, Tarsus, Bursa, Erzurum, Elazığ, Malatya, Gaziantep'te saldırılarda bulunulmuştur. 1979 yılı Temmuz ayında MİSK'in Ankara'daki "Eğitim ve Kültür Merkezi"nde patlayan bombanın Emniyet Müdürlüğü'ne göre bomba imalı sırasında gerçekleşmiş olması, pek çok saldırının örgütlediği merkezler olarak 12 Eylül Mahkemelerinde yargılanan Ülkü Ocakları'na parasal destekte bulunması MİSK'in ne düzeyde sendikacılık yaptığını göstermektedir. Bu tür sendikacılığa bir de baskı ile üye kazanılmaya çalışılmasına gösterilen direnç, MİSK'in gelişiminin önlenmesinin diğer bir nedeni olmuştur.

MİSK'in özellikle DİSK'e bağlı sendikaların güçlü ve örgütlü olduğu bölgelerde ve işyerlerinde, MHP yandaşı Ülkü Ocakları militanlarına alternatif sendikalar kurdurarak, işçi kesimine hakim olmaya çalışmasının yanı sıra bir diğer önemli özelliği de, dolaylı da olsa, sağdan milliyetçilik rekabeti aracılığı ile Türk-İş'in DİSK ile giriştiği mücadelede sola kayışını önleme amacı taşımaktadır. 1970'li yıllarda A. Türkeş, sendikacılığa ilişkin verdiği bir demeçte bu duruma açıklık kazandırmaktadır. Bu nedenle, uzunca da olsa bir alıntı yapmak gerekiyor:

"Türk işçisi, daima milletimiz ve devletimizi tehdit eden menfur emellilerin en büyük propaganda hedefi olarak görülmüş, bu yolda istismarı için büyük gayret sarfedilmiştir. İşte Türk-İş ve Misk bütün bu yabancı ideolojilerle mücadele ve elinde bulundukları kitleyi tehlikelerden muhafaza konusunda gayretlerinde her türlü takdirin üstündedirler. Yalnız son zamanlarda bazı aşırı düşüncelerin hakim hale getirildiği partiler, milliyetçi, vatansever Türk işçisinin en büyük teşkilatı durumundaki Türk-İş üzerinde oyunlar tezgahlamak çabası içinde görünmüyorlar. Türk işçisinin geleceği bakımından Türk sendikacılık hareketinin her türlü parti menfaati, ve çekişmesinin üstünde yürütülmesi şarttır. Türk-İş gene partiler üstü planda; fakat tabanına yani Türk işçisine hakim milliyetçi dünya görüşü istikametinde faaliyetini yürütmelidir. Eğer kitlede fikir işlenmediği ve boşluk kaldığı takdirde, bu boşluğun neyle ve nasıl doldurulduğunu 12 Mart öncesi hadiseleri göstermiştir. Bu sebeple zamanımızın en kuvvetli, en geçerli fikri olan milliyetçilik, Misk tarafından nasıl resmi dünya görüşü olarak ilan edilmişse, Türk-İş tarafından da resmi dünya görüşü ilan edilmelidir".

Bu nedenle de, MHP ve MHP'yi bu alanda bir yedek güç olarak destekleyen sermaye, Türk-İş'e üye Türk Metal gibi güçlü sendikaları MİSK'e üye yapmak yerine, Türk-İş'i etkilemek için Türk-İş içinde tutmayı tercih etmiş görünmektedir.

1970'li yılların sonunda MİSK ve "ülküçü hareketin", sendikal harekette toparladığı insan malzemesi ve ulaştığı sendikal yapı ile, ona yüklenen misyonu (anti-komünist sendikal reaksiyon) sürükleyemediği, bunda oldukça yetersiz kaldığı, egemen blok tarafından anlaşılıyordu. Devletin ve sermayenin tüm desteğine rağmen MİSK'in yeterince etkili olamayışı, egemen bloğun kimi unsurlarınca

bizzat bu 'misyon'un sorgulanmaya başlanması, yeni bir arayışı gündeme getirecekti. Bunun için de Türk Metal sendikası iyi bir örnek oluşturacaktı. Bu nedenle, 1970'li yılların sonuna doğru bu tür sendikacılık da sermaye tarafından dikkate alınacaktı.

"Milliyetçi sendikacılık"ta MİSK'ten ayrı bir ara durak: Türk Metal

1963 yılında "milliyetçilik", akımdan "partiye" dönüşürken, sendikal harekette de bu düşüncenin en önemli sendikası Türk Metal'in temelleri atılır. Türk-İş'in kurucu üyeleri arasında bulunan Kırıkkale Makine ve Kimya İşçileri Sendikası (Kırıkkale Metal-İş), Ankara Makine Kimya İşçileri sendikası (Ankara Metal-İş) ve Elmadağ Barut ve Patlayıcı Maddeler İşçileri Sendikası yöneticileri Türk-İş bünyesinde bir federasyon oluşturmak için çalışmalara başlar, 1963 yılı ortalarında Türkiye Metal-İş Federasyonu'nu kurarlar. Başkanlığa, Kaya Özdemir getirilir. Federasyon'un kuruluş ana tüzüğünde belirtilen amaç şöyledir: "Milliyetçilik ve insan haklarına bağlılık. Büyük Türk milletinin hürriyeti ve barış içerisinde medeni bir hayat düzeyine kavuşması için çalışma". Kuşkusuz, Federsyon'un kapıları "komünist ideolojiye kapalı" olacak, "devletin ve milletin bölünmezliğini" benimseyecek, "Türk milliyetçiliğine saygı gösterecek", elbetteki "sınıf sendikacılığını rededecek"tir. 23-25 Ocak 1970 tarihlerinde Ankara'da yapılan Türkiye Metal-İş Federasyonu genel kuruluna sunulan çalışma raporunun "Metal-İş Federasyonu, nasıl ve niçin kuruldu" başlığı altında şunlar söyleniyordu:

"Türkiye Metal-İş Federasyonu, (...) sendikal hak ve özgürlüklerin işkolumuzdaki bir takım sendikaların özellikle DİSK'in kurucusu Maden-İş'in bu özgürlükleri yanlış bir istikamete kaydırmak, sosyalist bir düzen kurma hevesi içerisinde aşırı sol propaganda yapmak, sermaye düşmanlığını teşvik ve tahrik etmek, işçi haklarından öte politik bir doğrultuya kaymak istidadında bulunan çalışmalarının neticesi olarak doğmuştur".

Oldukça açık, Türk Metal'in öncüsü olan federasyon, yükselen sınıf mücadelesinde, imalat sanayiinde hem kamu da hem özel kesimde giderek güçlenen bir sendikacılığa, Maden-İş'e karşı kurulmuş/kurdurulmuştur.

Ancak, 1960'lı yıllarda sosyalist düşüncenin gelişimine bağlı olarak Federasyon'da da görüş ayrılıkları ortaya çıkmaya başlar. 10 Ocak 1972 tarihinde yapılan 5. Genel Kurul'da yeni bir yönetim oluşur. Genel başkanlığa Kaya Özdemir'in yerine, Enver Kaya, Genel Sekreterliğe de Fehmi Işıklar seçilir. Kuşkusuz, bu durum Federasyon'a katılan yeni üyelerin oluşturduğu bir sonuçtur. 17 Kasım 1973'te yapılan ve tartışmalı geçen Genel Kurul ile federasyondan milli tip sendikaya geçilmesi kararı alınır. Daha sonra Türk Metal'in değişmez başkanı olacak olan Mustafa Özbek, Fehmi Işıklar'ın yerine Genel Sekreter seçilir. Seçimi kaybeden, sosyal demokrat eğilimli sendikaları temsil eden Fehmi Işıklar ve Rıza Yurdakul Türk metal'den ayrılıp, Çağdaş Metal-İş'i kurdular. Karabük Demir Çelik Sanayii İşçileri Sendikası ve Otomobil-İş genel kurullarında da Türk Metal Sendikası'na katılma kararı çıkmadı, bu sendikaların başkanları A. Aydın Özeren ve Enver Kaya da kısa bir süre sonra kurucu oldukları milli tip Türk Metal Sendikası'ndan çekildiler. İzleyen yıllarda M. Özbek güçlenerek, sendikanın değişmez başkanı oldu, 1975 yılında geldiği genel başkanlığı bugüne kadar sürdürdü. Türk Metal'in tarihini yazan R. Sönmezsoy'a göre, bundan sonra "Anadolunun komünistleştirilmesine mani olan halk direnişini simgeleyen bayraklardan birisi, Türk metal Sendikasının flaması olacaktır".

Çağdaş Metal-İş'in 1976 yılında DİSK'e bağlı Maden-İş'e geçmesi ile birlikte Türk Metal ile Maden-İş arasında toplu pazarlıklarda büyük yetki çekişmeleri yaşanmaya başladı. Bu çekişmeler en şiddetli olarak Seydişehir'de yaşanırken, Türk Metal ülkü ocakları

militanları aracılığı ile şiddete başvurarak, MC hükümetinde yer alan MHP'nin de desteğini olarak etkinliğini artırmaya çalıştı. Yetki mücadelesi giderek çatışmalara dönüştü, Seydişehir'den sonra, Türk Metal'in 1976 yılında şube açtığı Bursa da bu çatışmaların en yoğun yaşandığı yerlerden biri oldu. Bursa'daki çatışmalar yeni bir aşamanın işareti olarak değerlendirilmelidir. O güne kadar daha çok kamu işletmelerinde yaşanan, gerginlik ve çatışma artık özel kesime sıçramış bulunmaktadır. Sermaye, açıkça yedek güç olarak gördüğü bir düşüncenin kendi işyerlerinde sendikal örgütlenmesinin gerçekleşmesini istiyordu. Maden-İş'in Genel Sekreter'i Mehmet Karaca, bu nedenle olsa gerek, basın açıklaması aracılığı ile, şu soruyu sorma gereği duyuyordu: "İşverenler, özellikle DİSK üyesi işçilerin sendikal hak ve özgürlükleri korumak için giriştikleri her eylemi yasadışı ilan ediyorlar, bu doğrultuda propaganda yapıyorlar. Soruyoruz: İşverenler, Türk-İş'e bağlı Türk Metal-İş'in silahlı tedhişçilerinin işlediği bu cinayeti ve Tofaş'ta örgütlü DİSK'e bağlı Maden-İş'e karşı girişilen bu saldırıyı ne zaman protesto edecekler?" M. Karaca'ya göre de "Türk Metal-İş sendikası yönetimi 'davadan döneni vurun' diyen ve iktidar ortağı olan faşist bir kuruluşla işbirliği halindedir. Cinayeti işleyen Türk-İş'e bağlı Türk Metal-İş'in silahlı zorbaları MC iktidarı yetkililerinin desteklediği ve kaşırttığı faşist birliklerin bir parçasıdır".

DİSK tarafından yapılan değerlendirmeye göre, DİSK'in Bursa'dan tasfiyesi amaçlanmaktadır. Bursa imalat sanayiinin oldukça geliştiği, DİSK'in önemli ölçüde örgütlenmeye ulaştığı bir yerdir. İmalat sanayiinde, MİSK aracılığı ile gerçekleştirilmek istenenlerin bir benzeri, MİSK'in yetersiz kaldığı yerlerde ve anlarda Türk Metal aracılığı ile gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Hilal içinde kurt başlı logosuyla MHP'ye olan yakınlığını da ortaya koyan Türk Metal'in tarihini yazan R. Sönmezsoy bu amacı şöyle açıklamaktadır: "Seydişehir'de Anadolu'nun bağrına saplanmak istenen 'Komünist' hançerini söküp atan Türk Metal sendikası, o güne kadar 'sol'un kaleleri kabul edilen Batı'daki şehirlerde de Türk işçisinin gerçek sesi ve bayrağı olacaktır". Batı da bu mücadele çok sert geçecek, 12 Eylül 1980 darbesiyle son bulacaktır. 10 yıl boyunca DİSK kapalı tutulacak, hem sermaye hem Türk Metal rahatlayacaktır. 1970'li yıllarda, Ankara, Kırıkkale, İzmir, İstanbul, Adapazarı, Kastamonu, İzmit, Adana, Amasya ve Erzurum'da şubeleri olan Türk Metal'e yaklaşık 15.000 işçi üye iken, bu sayı 1980'de 50 bine, 1983'te 75 bine, 1986 yılında 130 bine ulaşacaktır.

1980 öncesinde Türk-İş'e üyeliği nedeniyle Türk-İş'i arkasına alarak örgütlenmeye çalışan Türk Metal sendikası, bu desteği yitirmemek için mümkün olduğunca MHP ile organik ilişkiye girmekten kaçınmaya çalışmış görünmektedir. Sermayenin de tercihi bu yönde görünmektedir. Ancak, Seydişehir'den Bursa'ya, Bursa'dan Samsun'a, Samsun'dan Adana'ya kadar süren örgütlenme çalışmalarında ülkü ocakları militanlarından önemli bir destek gördüğü ise dönemin günlük gazeteleri ile periyodik yayınlarında bir gerçek olarak ortada durmaktadır. Bu birlikte davranışın nedeni açıktır. Türk Metal Sendikası'nın verdiği 'sendikal mücadele'de "asıl amaç 'ülkenin bölünmezliği, bütünlüğünü' korumaktır". Çünkü, Türk Metal Sendikası'na göre, "Maden-İş Sendikası, Türkiye'nin bütünlüğüne yöneltilmiş bir hançerdir. Türk Metal Sendikası ise bu hain elleri kırmaya çalışan, Türk ulusunun tepkisini dile getiren karşı eylemin adı olur". Böyle olunca, da ortak soruna karşı ortak mücadele edilmesi kaçınılmaz olur. 1980 öncesi Türk Metal'in mücadelesi bu nedenle fiili olarak MHP'nin mücadelesi ile içiçedir, ama MİSK'ten bağımsız ve ayrıdır. Bu sendikacılık, sermayenin arayış içinde ulaştığı yeni bir tarzıdır. Bu tarzın ne kadar etkili olduğu ise 1980 sonrasının sendikacılığına bakıldığında anlaşılacaktır.

(Devam edecek...)

CIA ile Venezüella burjuvazisinin komploları bir kez daha boşa düşürüldü...

Zaferi üçüncü kez Hugo Chavez'in!

Beklendiği üzere Venezüella devlet başkanlığı seçimlerinden Chavez galip çıktı. 3 Aralık'ta yapılan başkanlık seçimlerinde oyların yüzde 62,57'sini alan Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez bu görevi 6 yıl daha sürdürecektir. Chavez, seçim zaferini Fidel Castro'ya adadığını söyledi.

Chavez, sonuçların açıklanmasından sonra sokaklara dökülen onbinlerce emekçiye, "Çok yaşa Venezüella! Çok yaşa Venezüella halkı! Çok yaşa sosyalist devrim!" diye seslendi. Chavez, Bush'u kastederek, "Zaferim, Bay Tehlike'nin imparatorluğu için yeni bozgun. Dünyaya hükmetmeye çalışan şeytan için bir başka yenilgidir" dedi.

Chavez'in önde gelen rakibi, petrol zengini bir eyaletin valisi Manuel Rosales ise yenilgiyi kabul etti. Karşı devrimcilerin adayı Rosales Bush yönetimi, burjuvazinin değişik kesimleri ve medyanın çok yönlü desteğine rağmen yüzde 37,18 oranında oy aldı.

Yüzbinlerce emekçinin katılımıyla seçim yürüyüşleri gerçekleştiren Chavez'in seçim zaferi kuşkusuz sürpriz olmadı. Emekçilerden yana düzenlemeler yapan, Küba ile dayanışma içinde olan, dünyadaki anti-Amerikancı yönetim ve güçlere destek veren Chavez, emekçilerin sempatisini kazanıyor.

Emekçilerin aktif desteği, karşı devrimcilerin CIA destekli tüm girişimlerini şimdiye kadar boşa düşürdü. Ancak ne Venezüella burjuvazi, ne de onun dış dayanağı ABD emperyalizmi Chavez'le ilerici yönetimini devirmekten vazgeçti. Tersine, ABD'nin finanse ettiği 100 milyon dolara yakın bir bütçe ile aylar öncesinden seçim hazırlığına başlayan karşı-devrimci cephe Chavez'e, sosyalizme ve Küba'ya açıktan saldırarak yürütmüştü kampanyasını. Kampanyaya bizzat Venezüella burjuvazisi ile birlikte "Kadife devrim" uzmanları, kontrgerilla şefleri, kaba ve çarpıtmaya dayalı pervasız bir seferberlik yürüten medya, Kolombiya'dan ithal edilen paramilitar katil çeteleri de dâhil olmuştur.

Seçimler öncesinde açığa çıkartılan girişim Chavez'e karşı darbe hazırlığıydı. Kolombiya'daki kirli savaş uzmanlarının da katılımıyla hazırlanan darbe girişimi engellendi. Ardından, Amerikancı başkan adayı Manuel Rosales'i öldürüp suçu Chavez'e atarak ülkede kaos yaratma planı açığa çıkartıldı. İki girişimin de fiyaskoyla sonuçlanması üzerine, elde sadece seçim sonuçlarına itiraz edip "kadife devrim" sürecini başlatma planı kaldı. Ancak aradaki 22 puanlık oy farkı böylesi bir girişime meydan vermedi. En azında bir kısmı olası "kadife devrim" girişimine zemin hazırlamaya gelen "uluslararası gözlemciler" de seçimin adil olduğunu ilan etmekten başka bir şey yapamadı.

Bu tablo, karşı devrimci aday Manuel Rosales'i yenilgiye kabule zorladı. Ancak yenilgi, "Chavez yönetimiyle mücadele devam edecek" kaydı düşülerek kabul edildi. Açıkça CIA ile işbirliği yapan, neoliberalizmi savunan, sosyalizme ve Küba'ya saldıran gerici bir kampanya ile seçime girdiği halde yüzde 38 oranında oy alan burjuvazinin, kayda değer bir gücü temsil ettiği ortada. Bu ise "Chavez ve yönetimiyle mücadeleye devam edeceğiz" iddiasının sağlam bir sınıfsal zemine dayandığını gösteriyor.

Seçim zaferini kutlayan Chavez'in sözünü ettiği sosyalist devrimin gerçekleşebilmesi için, saldırmak için pusuda yatan sömürücü sınıfları kısmen geriletmenin yeterli olmayacağı, burjuvazi ve onun sınıf çıkarlarını temsil eden ve kollayan tüm kurumlarla kararlı bir hesaplaşmanın şart olduğu ortada. Kapitalist sınıflarla belirleyici çatışmanın da esas olarak böylesi bir hesaplaşmayla yaşanacağına kuşku yoktur.

Bolivya'da kamulaştırma devam ediyor

Sosyalizme Doğru Hareket (MAS) lideri Evo Morales, devlet başkanlığına seçilmesinden kısa süre sonra başlattığı kamulaştırma çalışmalarını sürdürüyor. Petrol sektörünü kamulaştıran Morales yönetimi, ardından toprak reformu ve doğalgazın kamulaştırılması sürecini de başlatmıştı.

Bolivya burjuvazisi, "verimsiz ve yasadışı" olarak ele geçirilmiş toprakların, toprak yoksullarına ve yerlilere dağıtılmasını sağlayacak olan toprak reformuna karşı çıkıyor. Kısmi toprak reformunu baltalamak için çeşitli girişimlerde bulunan gerici çevreler, yasanın senatodan geçmesini engellemek için grev çağrısında bulundular. Bazı bölgelerde belediye çalışanları greve giderken, bir kesim ise açlık grevi yaptı. Bolivya'nın zenginliklerini ABD'deki efendileriyle birlikte yağmalamaya alışan burjuvalar, senatodaki hizmetkârlarını da harekete geçirerek yasanın onaylanmasını engellemeye çalıştılar.

Gerici koalisyon engelini aşmada kararlı olduğu görülen Morales, muhalefetin teklife karşı çıkması gerekçesiyle Senato'nun toplanmaması halinde, toprak reformu planını devlet başkanlığı kararnamesiyle yasalaştıracağını açıkladı. Bu arada başkent La Paz'da toplanan onbinlerce emekçi de, yasa tasarısına destek vermek için

eylemler yaptı.

Emekçilerin eylemli desteğinin de katkısıyla Morales, burjuva kesimlerle işbirlikçilerinin engellerini aşarak yasanın yürürlüğe girmesini sağladı. Yasanın imza töreninde başkanlık sarayını dolduran yerlilere hitap eden Morales, "Bu, atalarımızın güç ve toprak mücadelesi. Şimdi değişim ellerimizde" dedi. Toprak reformuyla ilgili yasanın kabulü, Bolivya'daki yoksul ve yerli çoğunluk tarafından büyük bir sevinçle karşılandı.

Bu arada 1 Mayıs'ta başlayan doğalgazı kamulaştırma süreci, Morales'in sektörün kamulaştırılmasını öngören yasayı onaylamasıyla birlikte yeni bir aşamaya varmış oldu. Bu yasa ile ülkede doğalgaz sektöründe faaliyet gösteren yabancı firmalar üzerinde devlet kontrolü sağlandı ve bu firmaların kârının büyük bölümünün devlete aktarılmasının önü açıldı.

La Paz'da düzenlenen törende konuşan Evo Morales, bunun ülkesinin doğal kaynaklarına sahip çıkmak için verdiği mücadelenin bir parçası olduğunu ve tarihi bir olay anlamına geldiğini söyledi. Morales, "Şimdi ilk adımı tamamladık. Süreç, diğer doğal kaynakların Bolivya halkının yararına kullanılmasıyla gelecek yıl da devam edecek" diye konuştu.

VW tekeli saldırıda sınır tanımıyor!

Volkswagen (VW) Vorst yönetimi, 2009'da yeni Audi A1'in üretimi için ücret giderlerinin düşmesi gerektiğini bildirdi. Bunu ise, işçi sınıfının zorlu mücadelelerle kazandığı haftalık 35 saatlik işgünü 38 saatte yükselterek çözmek istiyor. Yani işçiler haftada üç saat daha fazla, hiçbir ücret almadan çalışacaklar.

VW yönetimi tarafından yapılan yazılı basın açıklamasında, "böyle bir önlem işletmemiz bakışaçasınca kaçınılmazdır" deniliyor. 2009 yılında yeni Audinin üretiminde bu şart olmazsa olmaz olacak.

Bir başka koşul ise "emeğin genel organizasyonunun da değiştirilmesi" gerekliliği. Ancak bu koşullarda en fazla 3 bin işçiyi çeşitli yan sanayilerde 2009 dönemine kadar çalıştırabileceklerini açıklıyorlar.

İşçiye düşmanlıklarını açıkça ortaya koyan VW yöneticileri, yapıcı bir diyalogdan yana olduklarını söylüyor, bu diyalogun devamı için "bir an önce greve son verilmesi" şartını koşuyorlar, istemlerini tam bir arsızlıkla ileri sürüyorlar

Sendikalar bu yazılı istemleri hoşnutsuzlukla karşıladıklarını dile getirdiler. ACV- Metaal (hristiyan demokrat) ve ABBV-Metaal (sosyal demokrat) sendikaları, yapıcı kararlar alınana kadar greve devam edeceklerini açıkladılar.

BİR-KAR/Belçika

Brüksel'de 25 bin kişi VW işçileri için yürüdü!

Belçika dışından gelen delegasyonlar ve Belçika'daki çeşitli sektörlerden çalışanlar Volkswagen (VW) işçilerini yalnız bırakmadı, binlerce emekçi destek için alanlara çıktı.

2 Aralık günü 25 bin kişi "İş için dayanışmaya!" sloganıyla Brüksel

sokaklarını doldurdu. VW Vorst'taki işçi kıyımını protesto etmek için düzenlenen yürüyüş, saat 11:00'de fabrika yakınlarında başladı. 5 bin Volkswagen işçisi kortejin en ön sıralarında yürüdü.

Avrupalı sendikalar tarafından düzenlenen destek yürüyüşüne ağırlıklı olarak Fransa, Almanya ve Portekiz'den işçiler katıldılar.

Belçika'da da çeşitli sektörlerden işçi ve

emekçiler VW işçileriyle dayanışmak amacıyla yürüyüşe katıldılar. Özellikle gıda, inşaat ve otomobil sektöründeki işçilerin yürüyüşe katılımı hayli yüksekti. Eski Renault ve Ford işçileri de destek için flamalarıyla alandaki yürüyüşte yerlerini aldılar. Sınıf dayanışması vurgusunun öne çıktığı yürüyüşte, işçilerin büyük çoğunluğunun eyleme aileleriyle katılmış olması dikkat çekti.

Eyleme uluslararası katılımın büyük bir bölümünü IG Metal kortejleri oluşturuyordu. Kitleye hitaben bir konuşma yapan IG Metal Wolfsburg temsilcisinin "kazanımlar ancak uluslararası sendikal dayanışmayı yükselttiğimizde elde edilebilir" sözleri işçiler tarafında coşkuyla karşılandı.

BİR-KAR/Belçika

Seçimlerin kışkırcında ümitsiz aşk: Avrupa Birliği üyeliği

Yüksel Akkaya

Avrupa Birliği'nin temellerini atan iki ülke, Almanya ve Fransa, anlaşarak Türkiye'yi, bir kez daha "köşeye sıkıştırılmaya" başladılar. Türkiye'nin Kıbrıs'ın kuzeyindeki limanları Rumlar'a açmasını isteyen iki ülke, bunu AB'ye üye olmakta ümitsiz bir aşkın tarafı olan Türkiye'ye karşı önemli bir koz olarak kullanmak istiyorlar. Böylece, seçim sürecine girmiş olan Türkiye'nin "terbiye" edilebileceği düşünülme de, önemli tavizler kotarılacağı ya da az biraz "adam edileceği", en azından "hırplanacağı" umuluyor. Kuşkusuz, bu talep sadece Kıbrıs Rumlar'ı için değil, AB'nin diğer ülkeleri için de geçerlidir; bu nedenle çok anlamlıdır. Bu talep ile 2009 yılındaki Avrupa Parlamentosu (AP) seçimlerinde kendi halklarına da söyleyecek bir şey elde etmeyi ummaktadırlar. Böylece bir taş ile iki kuş vurma niyetinde olan kurucu iki ülke artan bir şekilde baskılarını ortaya koymaya niyetli olduklarını göstermektedirler.

Bunda şaşılacak bir yan da yoktur. Sonuçta, AB emperyalist bir yapılandırma, bu nedenle istekleri ve yaptırımları bu emperyalist yapılandırmaya uygun olmak zorundadır. Hem oyuna girmeye niyetlenip, hem de kol kaldırmamak, ne yazık ki, oyunun kurallarına uymamaktadır. Seçim atmosferi ve "delikanlılık" kıskacında kalmış olan Türkiye, çubuğun iki ucundan da tutmamaya çalışarak zevahiri kurtarmaya çalışmaktadır. Bir yanda Türkiye'de yükselen milliyetçi tepki ve seçim baskısı, öte yandan AB üyesi ülkelerdeki AP seçimleri, üyelik sürecinde daha güçlü ve zorlu "müzakerelere" neden olması sürpriz olarak görülmemelidir.

Türkiye'nin üyeliği konusunda oldukça nazlı ve ihtiyatlı olan AB, bunun olamayacağını, platonik bir aşk ile yetinilmesi gerektiğini her seferinde dile getirmesine rağmen, Türkiye'nin bu ümitsiz aşkta ısrarcı gibi davranmasını önleyememektedir. Zira, mesele her iki taraf için de "mış gibi yapmaktan" ibarettir. AB, Türkiye'yi alacakmış gibi yapmakta,

Türkiye'nin üyeliği konusunda oldukça nazlı ve ihtiyatlı olan AB, bunun olamayacağını, platonik bir aşk ile yetinilmesi gerektiğini her seferinde dile getirmesine rağmen, Türkiye'nin bu ümitsiz aşkta ısrarcı gibi davranmasını önleyememektedir. Zira, mesele her iki taraf için de "mış gibi yapmaktan" ibarettir. AB, Türkiye'yi alacakmış gibi yapmakta, Türkiye'de üye olacakmış gibi davranmaktadır.

Türkiye'de üye olacakmış gibi davranmaktadır. Zaman zaman bugün yaşandığı gibi gerilimin yükselmesi olaya heyecan katmakta, harareti tartışmalara yol açmaktadır. Sonra her şey eski rutinliğine kavuşmaktadır. Bugün de, 2009 yılı Haziran ayında yapılacak Avrupa Parlamentosu seçimleri öncesinde Kıbrıs sorununun büyütülerek Türkiye'nin üyeliğinin tartışılır kılınmaya çalışılması bu orta oyununun bir parçasıdır. Bu orta oyunu zaman zaman "sertleşerek", zaman zaman da "yumuşayarak" devam edecektir.

Böylesi bir süreçte, B ve C planları, hatta D, E, F gibi planların olduğu söylenecek, böylece, AB'ye üye olmak konusunda aşkın ümitsiz olmadığına yönelik olarak yandaşların yüreğine su serpilecektir. Ne var ki, alfabe kadar plan yapılsa bile, bir gerçek değişmeyecek, Türkiye AB'ye "tam üyelik" yerine "imtiyazlı ortaklık" veya benzeri bir konumu kabul edinceye kadar da bu orta oyunu çeşitli gerekçeler gösterilerek sürdürülecektir. Alfabenin bittiği yerde daha elverişli olan rakamsal planlara geçilecektir. 1., 2., 3. planlar gibi. Bugün Kıbrıs Limanları, yarın başka bir şey. Bir de bakmışsınız her şey bitmişken sendikal haklar vs gelir AB'nin aklına. Bu kez bu konuda naz ederler!... Böylece "Emeğin Avrupası"nın

savunmaları bu kez gerçekten umutlandırıp, mutlu ederler. Ederler mi?

Bir hatırlatma açısından **Yılmaz Özdil**'in 6 Aralık tarihli *Sabah*'taki yazısına göz atmakta yarar var:

Hokus pokus...

Girdim arşive...

Büyük gazetelerimiz, "müzakerelerin başladığı gün" ne yazmış diye baktım.

"Merhaba Avrupa" demiş biri.

En büyük puntolarla.

"Cumhuriyet'in ilanından sonra en büyük adımımızı attık, yepyeni bir çağın başlangıcı bu" diye eklemiş.

Öbürü, "Kapılar Açıldı" demiş.

Alt başlığını çok sevdim, "iki defa Viyana kapılarından döndüğümüz Avrupa'ya bu defa çıkmamak üzere girdik."

Biz ise, "Avrupa'nın Ay Yıldızı" manşetini uygun görmüşüz...

Bize göre de, bu hadise "milat"mış.

"Dimdik durduk" diyen de olmuş...

"Kıbrıs'ın sorun olmadığı ortaya çıktı. En büyük desteği Yunanistan ve Rum Kesimi verdi" diyen de olmuş...

Bir diğeri, Türkiye'yi boşvermiş, direkt Başbakan'ın hakkını teslim etmiş...

"Her şey ona kısmet oldu."

"Merhaba Avrupa" başlığını atan, "Bundan sonra hayatımız nasıl değişecek?" diye bir bilgi kutusu koymuş.

Madde madde sıralamış...

İşsizlik bitecek. Kokladığımız hava, içtiğimiz su daha temiz olacak. Açıkta yiyecek satılmayacak. Otoyollar yapılacak. Köyler cazip hale gelecek. Cadde üzerindeki evlerin pencereleri, ses geçirmez hale getirilecek. Şehirlerin altyapısı tamamlanacak. Hastane kuyrukları bitecek. Her öğrenci yabancı dil öğrenecek. Sadece kadın ve çocuk hakları değil, hayvan hakları da gelişecek. Tarlalarda otlayan hayvanlar rahatsız olmasın diye, şehirlerarası yollara akustik ses duvarları çekilecek... (Hepsi oldu da, galiba bu son madde henüz hayata geçirilmedi.)

Yazılarına çok güldüğüm bir ağabeyimiz, "Zaferdir bu... Kompleksli ahmakların 3 Ekim'e kafaları ermiyor" demiş.

Bir sene önce yazılmış bunlar.

Ve dün...

Bir haber çarptı gözüme.

"Amerikan teknoloji şirketi, üzerindeki yazıları 16 saat sonra kendiliğinden silen bir kağıt geliştirmiş. Yazıyorsun, 16 saat sonra yok, siliniyor... İzi bile kalmıyor. Tekrar tekrar kullanılıyor... Böylece, kâğıt üretmek için daha çok keresteye gerek kalmıyor."

İthalata karşıyım ama...

Bence, bizim gazetelerin bu kağıda basılması lazım.

Yazıyorsun... 16 saat sonra siliniyor.

Böylece, hem bir sene sonra adamın biri çıkıp, "bunları siz yazmamış mıydınız kardeşim" diye burunlarına sokamaz.

Hem de tasarruf sağlanmış olur, daha çok "kereste"ye gerek kalmaz.

Adana BDSP: "Devrimci irade teslim alınamaz!"

Adana BDSP, cezaevlerinde süren tecriti protesto etmek amacıyla ölüm orucu direnişini Şakirpaşa'daki direniş evinde sürdüren Gülcan Görüroğlu ile dayanışmak amacıyla 3 Aralık günü bir eylem gerçekleştirdi.

Eylem saat 16:00'da Şakirpaşa İşçi Kültür Evi önünde "Devrimci irade teslim alınmaz!" pankartının açılması ve "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!" sloganıyla yolun bir kısmının trafiğe kapatılmasıyla başladı. Sloganlarla Salı Pazarı girişine gelindi. Burada Şakirpaşa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nden eyleme katılım oldu.

Yapılan açıklamada, "Dışarıda emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'yu kana bulayanlar içeride Kürt halkını teslim almaya, işçi ve emekçiler üzerindeki kölelik zincirlerini daha da ağırlaştırmaya çalışıyorlar. Böylesi bir dönemde hayata geçirilen tecrit uygulaması sadece cezaevlerine dönük bir saldırı değil, aynı zamanda dışarıdaki işçi ve emekçileri ve onun öncülerini hedeflemektedir. Amaç işçi ve emekçileri ve onun öncülerini tecrit edip teslim alabilmektir" denildi. Tecrit saldırısına karşı mücadele çağrısı yapıldı. Açıklamanın ardından sloganlarla direniş evine girildi.

Gülcan Görüroğlu'nun direnişin ilerleyen günlerine rağmen pencereye gelerek ziyaretçileri selamlaması kitle tarafından "Gülcan Görüroğlu onurumuzdur!", "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarıyla yanıtlandı. Gülcan Görüroğlu ile yapılan görüşmenin ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Lübnan karanlık bir sürece çekiliyor

Abu Şehmuz Demir

İsrail'in 12 Temmuz 2006'da Lübnan topraklarına yönelik olarak başlattığı ve 34 gün boyunca süren savaş hareketi Hizbullah ve Mukavemet (Direniş) cephesinin çetin direnişi ile karşılaşınca, hedefindeki "Vaat Edilmiş Topraklara" erişemedi. İsrail'in Lübnan ötesi ve bu ülke üzerinden başlattığı savaşın birinci raundunu Tzahal güçleri (İsrail ordusu) kazanamadı ve girdiği topraklardan ilk kez olarak "boynu eğik" biçimde dönmüş oldu.

ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, savaş esnasında ve bitiminden sonra yaptığı zerzevat satıcılığında, "Lübnan iç kargaşa ve suikastlar dönemine girmiştir" beyanında bulunuyordu. Lübnan'da hiçbir şey tesadüfen olmaz derler. Çünkü Lübnan'da başta İsrail ve Batı merkezleri olmak üzere, herkes kendi çapında örgütlüdür. Zira Lübnan'ın siyasal gidişatında bir şeyler olduğunda, herkes gözünü Lübnan ötesine çevirir ve süreci ateşleyen güç ya da güçlerin adresini aramaya çıkar. Bu meyanda da Lübnan ile ilgili kafa yoranlar için garip olmayan siyasal süreç bir ölçüde bekleniyordu.

Nitekim savaş sonrası ilk suikastın fitili ateşlenmiş oldu da. Yani, İsrail'in Lübnan ve Lübnan ötesi üç aşamalı olan stratejisinin ikinci ayağı devreye sokularak, Lübnan'ın iç kargaşaya çekilmesine hız verildi. Maruni politikacılaran faşist Falanjist (EL-Ketaib) partisinin Sanayi Bakanı Pierre Cumeyil'in bir suikast sonucu öldürülmesi bunun ürünü oldu.

Bir asır'a yakındır Lübnan siyasetinde etkin olan Cumeyil ailesi, 1940'li yıllardan bu yana Lübnan'ın geleceğine yönelik olarak hep İsrail ve Batılı emperyalist merkezlerle işbirliği içerisinde oldu. 1975 Lübnan iç savaşı döneminde Falanjist partinin lideri olan Beşir Cumeyil, açıktan açığa İsrail ile işbirliğine girerek, o dönem yüzlerce Filistinli ve Lübnanlı Şii'nin ve solcunun katliamına bizzat katılmış bir milis idi. İsrail'e ve Batı merkezlerine yaptığı bu hizmetlerden dolayı da, onlar sayesinde 1982 yılında devlet başkanlığı görevi ile ödüllendirilmişti. Ancak Beşir Cumeyil bu koltukta fazla kalamadı, görevi sadece üç hafta sürdürebildi. Zira Lübnan topraklarda gözü olanların ve aynı zamanda bölgede yürütülen kanlı hakimiyet savaşlarının kurbanı oldu, bombalı bir suikaste kurban gitti. Siyonist İsrail bu ölümü bir nevi gerekçe yaparak, emperyalist Batı merkezlerinden de aldığı tam destek ile, Beyrut'u ikibuçuk ay kuşatma altına almış, binlerce sivil ve savunmasız insanı katletmiş ve bu arada Beyrut'u da harabeye çevirmişti.

Lübnan'ın içine girdiği, daha doğrusu çekilmeye çalışıldığı bu karanlık süreç ve Pierre Cumeyil suikastı, atomize olmuş bölgenin "lanetli toprakları" ne gibi bir karmaşa ile yüzyüze getirecektir? Bunu şu an kestirmek zor olsa da, Lübnan üzerinden bölgeye yönelik geliştirilmek istenen sürecin ateşinin alevleri tüm bölgeye yayılabilir. Lübnan üzerinde dönen film şeridinin karmaşıklığı, izleyicileri ve aktörleri bu filmin sonu nasıl bir rota izleyecek diye merakla sürüklemiş durumda. Ancak, bölgede aktörler güçlü olunca, Lübnan'ın karanlıklar dehlizine çekilmesinin

gerisinde kim ya da kimlerin olduğu kaba bir söylemle bilirse de, bu aktörlerin geçmiş iç ihtilafları dinamitlendikleri gibi, Lübnan ötesi süreci perde gerisinden kışkırttıkları ortada. Yani geçmiş iç ihtilafları kışkırtan ve iç savaşın fitilini tutuşturan güç veya güçlerin, dün karanlıkta kaldığı gibi bugün de kim olduğunu söylemek zordur. Ancak, Batı merkezleri İsrail'in bekası gereği Lübnan'ın iç dengelerinde istikrarlı bir gidişattan yana değiller. Hal böyle olunca, Lübnan üzerinde dolaşan iç ve dış savaş hayaleti ısıtılmaya çalışılıyor.

Daha önceki yazılarımızda da söylemiştik. Savaşın sonra Lübnan ve bir başka yerde iç fay hatlarının altına oyulacağı, bu vesileyle provokasyon ve kışkırtıcı eylemlerin hayata geçirileceğine dair tespitlerde bulunmuştu. Zira, Lübnan'da süre gelen kaos ve kriz, ne yenidir ne de son olacaktır. Başta ABD, İsrail ve müttefikleri olmak üzere, Lübnan üzerinden kışkırtılan süreç yeni bir siyasi süreç değil. Yeni olan sadece Papaz'ın kızı ABD'nin Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'nin, İsrail'in Lübnan yönelik saldırısı esnasında Tel-Aviv'den dünyaya açıkladığı, "Yeni bir Ortadoğu doğuyor" kavramıydı. ABD ve İsrail, Ortadoğu'nun hassas karnı olan Lübnan üzerinden "Yeni bir Ortadoğu'nun" şekilleneceğini alenen ilan ettiklerinde erken davranmışlardı. Çünkü onlara göre, "savaş yöntemiyle en kısa yoldan" hedeflerine ulaşılabilir.

Bu girişim şu an tutmadı. Tutmadı ama, Ortadoğu'ya yabancı olmayan kesimlerce bilinen karanlık ve "lanetli" bir sürecin fitilini ateşliyorlar. Çünkü Lübnan'ın siyasal sisteminin temelleri hassas noktalar üzerine inşa edildiği için, ülkenin iç dengelerinde ve mezhepçi yapıda oynama bölge ve bölge dışı aktörlerin işini kolaylaştırıyor. Lübnan Ortadoğu'da kendine has yapısıyla ender bir ülke olup, tarihinde en çok iç çekişme ve çatışmaların zemin bulduğu bir yer olmuştur. Bu vesileyle Lübnan'ın toplumsal dengelerini, etnik/dini ve etik yapısını iyi bilmek önemlidir. Lübnan'ın mozaik yapısı cemaat ve mezhepçilik üzerine oturduğu içindir ki, bu durum ister istemez iktidar kavgasında iç çekişmeler için elverişli bir zemine dönüştürüyor. Lübnan'da varolan mezheplerin, etnik ve dini yapıların süreç içerisinde siyasi yapılanmalara dönüşmesi, bu ülkenin siyasal sisteminin sorgulanmasına neden oluyor.

Çünkü Lübnan'ın siyasal sistemi, bu ülkenin siyasal gidişatına yönelik ibrenin şu ve bu tarafa

çekilmesine imkan vermektedir. Salt mezhepçi sistem üzerine kurulmuş Lübnan'ın siyasal yapısı, onun üzerinde oynanması için yeterli malzemeyi bağrında barındırmaktadır. Bu sistemin böyle oluşmasında ise, yine Batının sömürgeci güçleri suçludur. Kısacası, Lübnan'ın siyasal sistemi mezhepçi yapıdan arınmadığı sürece, iç dengeler üzerinde oynanmaya elverişli bir ülkedir. Ülkenin siyasal sisteminin bu mezhepçi yapıdan uzaklaşabilmesi için, Hizbullah lideri Hassan Nasrallah, geçmişte *El vatan El Arabi* ile yaptığı bir söyleşide, "Mezhepçilik Lübnan'da iç savaş demektir. Lübnan'daki mezhepçi sistemin zalim ve bozuk olduğunu, değişmesi gerektiğini söyledik. Alternatif sistem ise, Lübnan halkının belirleyeceği bir sistem olmalı. Önemli olan eşitlik, adalet, barış ve huzur getirmesidir", (Aktaran, Faik Bulut, İslamcı Örgütler) demişti. H. Nasrallah dün de bugüne bunu söylüyor ama, ülke sorunlarının da sadece İslami temelde çözülebileceğini ekliyor. Evet Hizbullah bugün de Lübnan'da çözüm için "bir ulusal uzlaş" hükümetinin kurulmasını ve huzurun sağlanmasını savunuyor. Çünkü Lübnan'ın eşitsiz siyasal sistemi; Maruniler'in ülkeyi tepeden (Cumhurbaşkanlığı) yönetmeleri ve ülkenin ekonomik kalbi olan Merkez Bankası gibi güç merkezlerini ellerinde bulundurmaları, bu eşitsiz sistemin 1943 yılından bu yana olduğu gibi gelecekte de sorgulanmasını getirecektir.

Özetle, iç savaştan bu yana ciddi olarak suların hiç durulmadığı bir ülkedir Lübnan. Lübnan merkezli olarak Ortadoğu'ya yönelik uluslararası güçlerin hakimiyet kavgası gözönüne alındığında, Lübnan'da gözü olan çıkar merkezlerinin süreci tetiklemeye çalıştıkları, o topraklara yabancı olmayan insanlar için yeterince açıktır. Ülkenin siyasal sürecine bakıldığında, diğer suikastlarda olduğu gibi P. Cumeyil suikastının hikayesi de binbir gece hikayesine benzemektedir. Eğer Lübnan'da iç çekişmeler bir iç savaşa dönüştürülürse, bu salt Lübnan'la sınırlı olmayacağı gibi, bütün bölge devletlerini ve uluslararası güç dengelerini etkilemesi kaçınılmazdır. Zira Suriye'nin Lübnan'da tarafları biraraya getirip el-Taif Anlaşması uyarınca garanti edilen "ulusal birliği" çiğnenmiş olur ve ülke 1990 öncesi güvensizlik ortamına döner. Bu da etnik ve mezhepçi bir yapıyı daha fazla öne çıkarır ve Lübnanlıların birbirini boğazlamalarının tekrar önü açılmış olur. Zaten, İsrail başta olmak üzere, ABD ve müttefikleri Lübnan'ı böyle bir sürece itmek için uzun zamandır kışkırtıyorlardı. Şu an sokaklara dökülmüş halkın demokratik taleplerine kulak kabartmaktan yana olmayan Fuad Sinyora, ABD ve Batı merkezlerini dinlediği kadar Lübnan halkının sesini dinlemekten yana değil. Her gün endişelerin arttığı bir atmosfere giren Lübnan'ın siyasal iklimi diken üzerinde ilerliyor. İsrail, ABD ve müttefiklerinin Hizbullah ve Mukavemet (Direniş) cephesine yönelik, Lübnan halkıyla arasını germe stratejisine Sinyora ve hükümetteki müttefikleri hizmet etmektedir. Ortadoğu coğrafyasını Batı'nın diplomatik tüccarlarının birbiri ardına ziyaret etmeleri ve bölgedeki müttefiklerini önümüzdeki sürece yönelik gelişmelere hazırlamaları, hiç de hayra alamet değildir. Lübnan'da ne İsrail'in ne de bir başkasının işleri noktalanmış değil. İsrail'in önümüzdeki günlerde yeni bir bakanlık oluşturacağı, adının da "Stratejik Tehditler Bakanlığı" olacağı söylentileri, onun önümüzdeki süreçte bölgeye yönelik yeni bir savaş hazırlığı içinde olduğunu anlatmaktadır.

6 Aralık '06

Oktay Ekşi'nin "Beğenmiyorsanız buraya gelin" başlıklı yazısı üzerine...

"Beterin beteri var" tesellisi ve tecrit güzellemesi...

A. Eylül

Gülümsüyoruz... Hiç de kontrol edilemeyen bir sinirin yarattığı kontrol edilemeyen bir gülümseme değil bu! Sen ki hayatı yazını yazdığın odanın penceresinden görünenlerden ibaret sanan insan, sen ki hayatı boyunca yaşam standartlarını satılığa çıkardığı sözcüklerine borçlu olan insan, sen ki hayatı boyunca özgün ve özgür tek bir düşüncenin temsilcisi olamamış, olamayacak insan... Sana ve düzenin ipotek altına aldığı yaşamına, bedeli peşin ödenmiş sözcüklerle sarfettiğin küfür gibi cümlelere biz sadece gülümsüyoruz. Doğruluğundan ancak kendinden emin olduğun kadar emin olabileceğin keskin önermelerinin satır aralarında gözümüze çarpan korkuyu, telaşı gördükçe, vicdanının salt düzenin sana yüklediği görevleri yerine getirdiğin ölçüde rahat olabileceğini gördükçe gülümsüyor ve ne gariptir ki sana acıyoruz.

Bu yazıda adını Oktay Ekşi koyuyoruz ama bu ismin Ertuğrul Özkök'ten, Hikmet Sami Türk'ten, Cemil Çiçek'ten çok da farklı olmadığını bilerek, siz sınıf düşmanlarına, bugüne kadar ölümlerinde pay sahibi olduğunuz 122 değil, belki binlerce insan adına, sömürü ve talan koşullarında yaşayan milyonlarca işçi ve emekçi adına birkaç gerçeği hatırlatacağız. Çünkü biliyoruz ki sınıf düşmanları gerçeklerden korkarlar. Çünkü gerçekler devrimcidir. Ve bu yüzden gerçekler sizin gibilerin kabusudur!

Adaletiniz de saraylarınız da sizin olsun! Bize onurumuz yeter!

"Lakin adaletin 'suçlu' bulunduğu insanı da sarayda ağırlayacak değilsiniz," demişsiniz, "Beğenmiyorsanız, buraya gelin" başlıklı makalenizde. Bir kaleme yüzlerce insanın ölümünden sorumlu olan sizler, para için onurunu satanlar, bu ülke halklarının içinde bulunduğu sefalet koşullarını seyreden sizler... Sizleri suçsuz kılan bir adalettir bizleri suçlu kılan... Suçsuzluğun koşulunun sömürü, talan ve zulüm olduğu, adaletin parayla dağıtıldığı bir düzende, suçsuz sayılmamız için kabullenmemiz, susmamız, başkalarının sırtından geçinmemiz gerektiği yerde, biz "suçlu" olmak, "suçlu" sayılmak istiyoruz. Biz "suçlanmayı" tercih ediyoruz.

Sizin adil dünyanız işkencelerle, tecritle, açıklıkla, sefaletle, kanla, petrol savaşlarıyla doluyken, bu adil (!) dünyada payımıza düşenin saraylar değil, gecekondu olmasını yadırgamıyoruz! Çünkü biz açlık, sefalet demeden, işkence, tecrit demeden, yalnızca "yaşam" diyerek, "insanca yaşam, özgür yaşam, eşit yaşam, sınıfsız yaşam" diyerek yaşıyoruz. Sizlerin yazılarınızı yazmak için vaktinizi geçirdiğiniz yüksek tavanlı lüks çalışma odalarına özenmiyoruz biz, son model arabalarda, saraylarda, saltanatlarda gözümüz yok bizim. "Bizim gözümüz yükseklerde!", sizin deyiminizle. Çünkü biz gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde

sömürülmeyen bir dünya için koşuşturuyoruz. Bugün sizin yasalarınız bizi "suçlu" ilan eden, sizin kaleminizden çıkan sözcüklerdir... Bu adalet sizin adaletinizdir, yalnızca bunu hatırlatmakla yetiniyoruz. Yarınları kazandığımızda biz, yalnızca yeni bir dünya kurmuş olmayacağız, adınızı tarihe kazıyacak ve karşısına "Döneminin burjuva kalemsörlerindendi; bu sınıf düşmanı yüzlerce insanın ölümünden sorumluydu..." yazacağız.

Biz salt Türkiye'deki tecride değil, tüm dünyadaki tecride karşıyız!

"Türkiye'nin hiç değilse bu konuda oradakinden iyi kurumları olduğunu anlamışsınızdır" demişsiniz aynı makalenizde. Kendinizi komik duruma düşürmeyin. Biz Türkiye'deki tecride değil, dünyanın her köşesindeki tecride karşıyız. Aslında siz de bunu çok iyi biliyorsunuz ancak kökleşmiş değer yargılarımız ve yaşam alışkanlıklarımız, bizim evrensel bakışımızın nedenlerini kavramaya yetmediği için anlamazlıktan geliyorsunuz.

Sizler kapitalizmin hizmetkârları, her koyunun kendi bacağından asıldığı bir düzen uğruna uşaklık formalarını üzerilerinize geçirmiş, bencilliğin, bireyselliğin teorisini yapmaktasınız. Bu yüzden herkesi, her kesimi kendiniz gibi sayıyorsunuz.

Yaşamınız cüzdanınıza girip çıkanları hesaplamaktan ibaret sizin. Yanı başınızda olana bitene göz kapıyorsunuz. Telefonlarınıza ulaşanlar kadar haberdarsınız yaşamdan, ana haber bültenlerine yansayanlar kadar...

Ancak sayın baylar ve bugünkü temsilcilerinden biri olan sayın Oktay Ekşi, bizler dünyayı kendi akvaryumundan ibaret olan balıklar değiliz. Buluşturmaya çalıştığımız toplumsal hafıza kaybına başışıklığımız olduğu gibi, bizleri hapsettiğinizi sandığınız akvaryumların ötesinde okyanusları görüyoruz biz. Sizin gibi düşünseydik eğer, size dair bile teselliler bulurduk, derdik ki örneğin "ABD'de Oktay Ekşi'den daha iyi burjuva kalemsörler var, biz

buna da şükredelim."

Komik olmayın. Ve unutmayın siz de biz de evrensel sınıfların parçasıyız. Siz dünyayı insan yaşamının dışında akla gelebilecek bütün ölçütlere göre belirlediğiniz sınırlarla bölün, biz salt iki karşıt kamp belirliyoruz. Biz Belçika'daki her halka mensup tutsağa sahip çıkıyoruz, peki siz niye Belçika'da tecridi yaratan sınıf kardeşlerinizi karalıyorsunuz? Kısacası siz içine girdiğiniz kıyaslamayla görevinize ihanet ediyorsunuz.

Dünyada boşu boşuna yaşayan tek canlı türü: Burjuvazi ve uşakları

"Bu yüzden hayatını kaybeden 122 kişinin kendi canına boşu boşuna kıydığı ortaya çıkıyor" demişsiniz. Bu insanların insanca yaşamak için öldüklerini bir kez daha hatırlatıp, sizin asla anlayamayacağınız bu konuyu burada kapatacağız. Çünkü sizin yaşamınız boyunca kendi ihtiyaçlarınızın dışına çıkarak attığınız tek bir adım olduğunu sanmıyoruz.

Bitkilerin yaşamalarının bir nedeni vardır. Hayvanların, dünyadaki milyonlarca insanın... Yaşamak için nedenleri olmasının dışında bu türlerin her biri üretmek için yaşarlar. Yaşam, siz kabul edin ya da etmeyin kolektif bir üretim sürecidir. Bugün sizin hayatınızı sürdürmeniz, süs için yetiştirdiğiniz çiçeklerden, tecritte yaşamını yitiren 122 insandan daha fazla önemseyeceğinize emin olduğumuz bilmem ne cinsi köpeğinizden, yüzüne bile bakmaya tenezzül etmediğiniz bir işçiye kadar bütün canlılara bağlıdır. Ama siz ve mensup olduğunuz sınıf, siz bu yaşamın parazitlerisiniz. Taptığınız kapitalist hükümdarlığın enfeksiyonu olarak gördüğünüz bizleri tecrit ederek, "sınıfsız ve sömürsüz" başka bir deyişle, "sizsiz" yani "parazitsiz" bir dünya düşüncesine bulaştırmamızı engelleyebileceğinizi düşünüyorsunuz! Size bir kez daha gülümsüyor ama acımayı hızla bir kenara bırakıyoruz.

Size meydan okuyoruz beyler, beğenmiyoruz ve buradayız! Yarın da burada olacağız! Şimdiden kendinize saklanacak bir köşe bulsanız iyi edersiniz!

FHDD'den "İntifada'ya selam" eylemi

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği, 1. İntifada'nın yıldönümü olan 2 Aralık'ta Taksim Tramvay durağında İntifada'yı selamlayan meşaleli bir eylem gerçekleştirdi.

"Geçemeyeceksiniz, No Pasaran!/Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği" pankartının açıldığı eylemde sık sık "Emperyalizm yenilecek, direnen kazanacak!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Gün gelecek devran dönecek katiller halka hesap verecek!", "Siyonist İsrail Filistin'den defol!" sloganları atıldı.

Dernek adına yapılan açıklamada şunlar söylendi: "Bugün Filistin mücadelesini sahiplenen

ve destekleyenler olarak bizler bir kez daha diyoruz ki ezilenlerin dostu ezilenlerdir. Dünyayı fethetmek için barbarlığın karşısında, biz de birbirimizden aldığımız güçle enternasyonalist dayanışmayı daha çok büyütecek, emperyalizmin ve siyonizmi tarihin sayfalarına gömeceğiz. Nasıl ki Filistin'e uygulanan ambargolar, tutuklamalar, yok etmeler Filistin halkını durduramadıysa,

kaybedecek hiçbir şey olmayan ezilenlerin önünde hiçbir şey duramayacak ve ezilenler kazanacaktır. Özgür Filistin'e buradan bir kez daha selam gönderiyor ve direnişinizin direnişimizdir diyoruz."

50 kişinin katıldığı basın açıklamasına Partizan, Halk Kültür Merkezi, Mücadele Birliği, Ezilenlerin Sosyalist Platformu ve Kaldıraç da destek verdi. Eylem Koma Hevin'in ezgileriyle son buldu.

Proletaryanın ilk isyan çılgılığı...**“Çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek!”****A. Cenker**

Kapitalizm ortaya çıktığı günden itibaren, bir yandan kendinden önce egemen olan feodalizme karşı savaşırken, bir yandan da kanını kendi düzenine harç yapacağı gerçek mezar kazıcısını yarattı. Proletaryanın kapitalizmin öz çocuğu ve onun biricik yokedicisi olarak tarih sahnesine çıktığı andan itibaren burjuvazi ile arasındaki savaş büyüdü. Açık ya da gizli biçimler içinde sürüp giden bu savaşın kırılma noktalarından, yani Marks'ın da ifadesiyle proletaryanın isyan çılgılıklarından biri de Lyonlu dokuma işçilerinin 1831'deki görkemli ayaklanmasıdır.

Lyon özü itibarıyla Fransa için tekstil sektörünün merkezi, bu yanı sıra da Fransa'da dokuma sanayiinde makineleşmenin ve kapitalist ilişkilerin oturduğu temel yerlerden biri olmuştu. Bu dönüşüm bir yandan küçük burjuvaziyi hızla yıkıma uğratıp proleterleştirirken diğer yandan da güçlü bir proleter ordu yarattı. Başta İngiltere ve Fransa içindeki rakiplerini altetmek ve kapitalizmin doğasında bulunan rekabet yasası gereği kârlarını arttırmak isteyen Lyonlu burjuvaların sömürü koşullarını arttırmaları, işçilerdeki tepkileri doruğa tırmandırdı.

Dokuma işçilerinin yaşama ve çalışma koşulları oldukça kötüydü. Günde 18 saat çalışan işçiler ya çalıştığı yerde makineler başında ya da şehir dışına atılmış izbe kulübelerde yaşam savaşı veriyorlardı. Bu koşullara dayanamayan yaklaşık 30 bin dokuma işçisi ve sayıları 10 bini bulan küçük üretici 8 Ekim'de ücretlerin arttırılmasını ve bir ücret baremi belirlenmesini istediler. İşçilerin nasıl bir güce sahip olduğunu bilen ve bu gücün açığa çıkmasından korkarak onları dizginlemek isteyen kent valisi Bovurer Dumolard, Ekim ortasında işçilerle görüşmeyi kabul etti. Bunun üzerine 25 Ekim'de valinin evinde iki sınıf temsilcileri arasında bir toplantı yapıldı. Onbinlerce işçi marşlarla evin önünde görüşmelerin sonucunu bekledi. Sayısı yaklaşık 450 olan Lyonlu burjuvalar işçilerin kararlı tutumunu sonucunda ücret baremini kabul etmek zorunda kaldılar.

Aslında bu kabul ediş, burjuvaların işçileri bir katliamla teslim alabilmek için yaptıkları geçici bir ateşkes anlamını taşıyordu. Zira kapitalist ilişkiler içinde iki sınıf arasında yapılacak bir ateşkes burjuvazinin proletarya üzerindeki tahakkümünün işçilerin de “rızası”yla yeniden üretilmesinden başka bir şey değildi. Bunu bilen burjuvalar “rıza”nın yetmediği yerde yönetim ve baskı gücünü devreye sokmaktan kaçınmayacaklardı. Öyle de yaptılar. Burjuvalarla görüşmeler yapan General Roger işçileri ezme kararı aldı.

19 Kasım'da işçi ücretlerinin ödenmesinden bir gün önce Lyon'daki bir işyerinde 120 işçi tüccarlardan bareme uymadıkları sürece bir kuruş alamayacaklarını ilan ettiler. Bu haber hızla kente yayıldı. Tüm işçiler burjuvaların verdikleri sözü tutmasını bekliyor, aksi takdirde çalışmayacaklarını ilan ediyorlardı. Burjuvazi ise işçilerin en ufak karşı çıkışını bir saldırı gerekçesi olarak görerek hazırlıklarına başladı. Plana göre şehir dışından gelen işçiler şehir girişlerinde askerlerce durdurulacak ve işçilere hiç unutamayacakları bir ders verilecekti. Bu amaçla burjuvaların oğullarından oluşan özel bir tabur bile kuruldu.

21 Kasım'da sabah şehre giren yaklaşık 2 bin işçi şehir girişinde askerler tarafından durduruldu. İşçiler

henüz ne olduğunu bile anlamadan askerlerin kurşunlarına hedef oldular. Ama gelişmeler burjuvazinin beklediği gibi olmadı. Korkak tavuklar gibi kaçmalarını bekledikleri işçiler askerlerin silahlı saldırısına karşı taşlar, sopalar ve çıplak elleriyle karşı koydular. Ölen işçilerin kanlı cesetleri kalan arkadaşları için barikat oldular. İşçiler öldürdükleri askerlerin silahlarını aldılar. Bu arada şehir merkezinde bulunan silah dükkanı da işçiler tarafından ele geçirildi. Karşılarında hiç beklemedikleri bir direniş gören askerlerin kaçmaya başlamasıyla da işçiler “Çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek!” sloganlarıyla şehre girdiler. Bu slogan işçilerin durumunu yansıtıyordu aslında.

Onlar kapitalizmin işçilere ücretli kölelik zincirleriyle kuşatılmış bir sömürü cehennemi verdiğini görmüş ve bunun karşısında insanca çalışarak yaşayabilecekleri bir düzen istemişlerdi. Lyon proletaryası bu istekleri gerçekleştirmediği koşullarda ise bunun için savaşarak ölmekten geri durmayacağını Lyon barikatlarını kendi kanıyla kızıla boyayarak gösterdi.

İşçiler askerlerin saldırısını püskürttükten sonra hızla şehir merkezinde barikatlar kurmaya başladılar. Bu arada şehir merkezi ve kenar mahalleler askerlerce sarıldı. Burjuvazinin katliamı karşısında tüm taleplerin bayraklaştığı “Çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek!” sloganı Lyonlu kadın işçiler tarafından hazırlanan siyah bayraklar üzerlerine işledi. Artık şehir merkezi işçilerin elindeydi.

Bu arada küçük burjuvazi içinde yer bulabilen Saint Simoncular ayaklanmaya karşı çıktılar. Onlara göre kavga etmek hiçbir sorunu çözmez, sadece karmaşayı arttırdı. Onların yolu akıllı adamlar arasında doğru yolun bulunmasıyla yapılacak uzlaşmalar ve kısmi reformlara dayanıyordu. Yaptıkları görüşmelerde kavganın işçiler ve burjuvalar arasında olduğunu söyleyip kendilerini bunun dışında tuttular. Uzlaşmacılar kendilerini sınıflar üstü görmekten geri durmadılar. Uzlaşma taraftarları ayaklanmayı durdurmaya, işçileri kölelik koşullarında çalışmaya razı etmeye çalıştılar. Ancak kendi yollarını çizen ve bu yolu kendi kanlarıyla boyayan işçiler uzlaşmacıları dinlemediler. Onlar sömürüden ve zincirden kurtularak yeni bir dünyanın kapılarının ancak iki sınıf arasındaki savaşla açılacağını gün doğumunda barikatlarda dövüşerek öğrenmeye başlamışlardı.

Çatışmaların öngünlerinde kendisini sınıflar üstü bir konumda göstermeye çalışan vali bir kez daha işçilerin karşısına çıktı. Bölge valisinin araya girmesi üzerine ateşkes sağlandı. Ancak bu durum fazla uzun sürmedi. Zira burjuvazi sabah işçiler karşısında aldığı yenilginin de acısıyla harekete geçmiş, yeni bir katliam için hazırlıklara başlamıştı. Bu amaçla Paris'te bulunan hükümete elçi gönderilmiş ve yardım bile istenmişti. Evet burjuvazi sınıf bilinciyle hareket ediyor ve işçilerin bu girişimini kanla ezmek için tüm gücünü toplamaya çalışıyordu. Ama bunun karşısında da işçilerin kendiliğinden gelişen ve direnişle daha üst bir boyuta tırmanan sınıf dayanışması daha görkemli bir halde yükseliyordu. Çevre bölgelerde bulunan işçiler çatışma haberlerini almış ve kitleler halinde Lyon'a doğru yürüyüşe geçmişti bile.

Görüşmeler sürerken çevre bölgelerden işçilerin desteğinin yolda olduğu haberleri üzerine burjuvazi

saldırıya geçti. Ancak işçiler bir kez daha çıplak bedenlerini barikatlaştırarak saldırıya karşı direndiler. Burjuvazi bir kez daha hiç beklemediği bir direnişle karşılaştı. İşçilerin her bahçe, her ev, her karış toprak için savaşmaları ve özellikle Brotteaux mezarlığında her mezar taşı için ölümüne savaşmaları üzerine askeri birlikler şehir dışına çekilmek zorunda kaldılar. Şehir bir kez daha işçilerin olmuştu. İşçiler derhal şehirde düzeni sağlamaya çalıştılar. Hırsızlığın ölümle cezalandırılacağına dair ilk emir yayınlandı.

Ancak işçiler tüm cesaretlerine ve ödediklere bedellere rağmen ne yapacaklarını tam olarak bilmiyorlardı. Vali yerinde kaldı. Bir süre sora neredeyse tek yetkili oldu. İşçi semtlerini saran korumalar bile valiye bağlıydı. Bu sırada Lyon'da yaşananları duyan prens, burjuvalar şahsında temsil ettiği sömürü düzenini kurtarmak ve işçilerin özgürlük mücadelesini henüz daha başındayken boğmak için 20 bin askerle şehre doğru yürüyüşe geçti. Henüz yeterince bilinçli olmayan ve bu uzun kavgada ne yapacağını bilmeyen Lyonlu dokuma işçileri valinin oyunları karşısında dövüşerek aldıklarını sessizce geri verdiler. Eski yöneticiler yerlerini koruyordu. Bu proletaryanın düzen yıkılmadıkça ve düzen kurumları ortadan kaldırılmadıkça kazanımlarını kalıcılaştıramayacağı bilincinin işçilerin öncülerini şahsında bile henüz yeterince bilince çıkarılmadığının bir ifadesiydi.

Bu durum aynı zamanda işçi sınıfının henüz iktidarı alıp kapitalizmi tarihin çöplüğüne gönderecek kadar güçlü olmadığını da gösteriyordu. İşçi sınıfı henüz kendi yol göstericisini bulamamış, hareketi kendiliğinden bir yapıdan kurtaramamıştı. Örgütsüz ve öncüsüz olmak, bunun yanında mücadelenin bilimsel temellerine oturmuş bir programdan yoksun oluşu yenilginin kaçınılmazlığını da gösteriyordu. Bu durum Lyonlu bir dokuma işçisinin ağzından şöyle dökülüyordu: “Kazandık, Lyon'a hakim olduk, sonra da onu itiraz etmeden geri verdik. Şimdi ne yapalım... Ne zaman bir insan çıkacak, ne zaman işçilerin de bir öğretmeni olacak ve ne zaman onlara nasıl savaşmaları gerektiğini öğretecek, kazandıkları durumda bile niye hala birer zavallı bir köle gibi yaşamak zorunda kaldıklarını anlatacak.” (Ateşi Çalmak, Cilt 1)

Bu öğretmenin, yol göstericinin çıkması için yıllar gerekti. Proletarya ilk öğretmenlerini Marks ve Engels şahsına ancak ileriki yıllarda bulabildi. Aradan 175 yıl geçti. Proletarya bu uzun zaman dilimi boyunca sayısız deneyim, yenilgiler ve zaferlerle dolu muazzam bir birikim elde etti. Lyonlu dokuma işçilerini 1871 yılında göğü fetheden çıkan Paris Komünarları izledi. 72 gün süren bu ilk işçi iktidarını bu kez Komün'ün bir gününe bir yıl ekleyen Rus işçi sınıfı 1917 Kasım'ında Sovyet Devrimi'yle taçlandırdı. Ve bizler bugün tüm bu deneyimlerle birlikte Lyonlu dokuma işçilerinin sahip olmadığı bir şeye, bir öncüye sahibiz. Türkiye devriminin ve işçi sınıfının öncüsü bu zengin deneyimlerden süzdüğü birikimle yolumuzu açıyor. Bizler işi Lyonlu kardeşlerimizin bıraktığı yerde bırakmayacağız. Onların deneyimlerinden öğrenip cüret ettiklerini sonuna dek taşıyacağız. Onların yaktıkları ateşin sönmesine izin vermeden bunu tüm insanlığı kurtaracak bir mücadele ateşine dönüştüreceğiz.

Mücadele Postası

Bursa DTP: Gençleri değil silahları gömelim!

DTP Bursa İl Örgütü tarafından ateşkes süreciyle ilgili olarak 2 Aralık günü bir eylem gerçekleştirildi. Uluoyol Caddesi'ndeki parti binasından Osmangazi Metro İstasyonu önüne kadar yürüyen 40 kadar DTP'li, burada yaptıkları açıklamada, operasyonların durdurulmasını, ateşkesin devamı ve kalıcı barış için adım atılmasını istediler.

Eylem boyunca "Barışa bir ses çift taraflı ateşkes!", "Gençleri değil silahları gömelim!", "Savaşa değil eğitime bütçe!" sloganları atıldı. Eylem sırasında bir faşistin sözlü tacizle provokasyon yaratma girişimi sonuçsuz kaldı. Açıklamanın ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/Bursa

Tutuklu sendikacılar serbest bırakılsın!

Yaşasın sınıf dayanışması!

DİSK Ankara Bölge Temsilciliği, Limter-İş Sendikası'na yönelik baskıları protesto etmek ve tutuklu sendika yöneticileri ile dayanışmak için 6 Aralık günü Kızılay Gima önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamayı DİSK adına Ankara Bölge Temsilcisi Tayfun Görgün yaptı. Açıklamada şunlar söylendi: "Limter-İş sendikamıza yönelik baskılar devam etmektedir. Yasal ve meşru örgütlenmeler olan sendikaların ve yöneticilerin demokratik ve yasal haklarını kullanmaları engellenmektedir."

"Dosyaya konulan 'gizlilik' kararı nedeniyle adresleri, görevleri belli olan sendika yöneticileri ne ile suçlandıkları bile tam olarak bilmeden ağır koşullar altında cezaevinde tutulmaktadır. Gizlilik yasağı, delillerin karartılmaması gibi nedenlerle çok sınırlı süreler için bir önlem olarak konulmaktadır. Oysa üç aya yaklaşan bu zaman diliminde ortada hala iddianame dahi bulunmamaktadır. Bu durum vahim bir biçimde ve keyfi bir olarak savunma hakkını kısıtlamaktadır."

Ardından Cem Dinç'in annesi konuştu. Tutuklu oğlunu cezaevinde tanıyamadığını söyleyerek keyfi uygulamaları anlattı. Açıklamada "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganı atıldı. Ardından tutuklu sendikacılarla dayanışmak için kart gönderildi. Eyleme birçok DİSK'li sendikacı katıldı. Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Ankara Platformu bileşenleri de eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Türk devletinin Kürtçe yazılım engeli!

GNU/Linux tabanlı enternasyonal işletim sistemi Ubuntu hakkında, Kürtçe dil desteğinin bulunması nedeniyle soruşturma başlatıldı.

Diyarbakır, Sur Belediyesi, 22 Kasım günü Ubuntu işletim sistemini tanıtmak için bir etkinlik düzenlemiş, Kürtçe dil desteği de bulunan sistemi kullanıma geçirmek ve yaygınlaştırmak için girişimlerde bulunacağını duyurmuştu. Düzenlenen etkinliğe Ubuntu'nun geliştiricilerinden Rainer Heider da katılmış ve programın tanıtımını yapmıştı.

Anadolu Ajansı'ndan alınan bilgiye göre Cumhuriyet Başsavcılığı "Kürtçe yazılım sistemi hazırlattığı" gerekçesi ile Diyarbakır'ın Sur Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş hakkında soruşturma başlattı. Ayrıntıları henüz bilinmeyen soruşturmanın Kamu Lisansı ile lisanslanmış bir yazılımı hedef ve delil olarak göstererek ne şekilde sürdürüleceği merakla bekleniyor.

Ubuntu: "Herkes için insanlık"

Ubuntu kelimesi Afrika'nın güneyinde konuşulan Bantu dillerinden geliyor; tam olarak Türkçeye çevrilmesi mümkün olmayan kavram "Herkes için insanlık" ve "Benim insanlığım, sizin insanlığınızla kopamayacak kadar içiçe geçmiştir" gibi anlamlar ile açıklanıyor.

Ubuntu isimli işletim sistemi ise "İnsanlık için Linux" sloganı ile ortaya çıkmış, Linux tabanlı, Debian'ı baz alan kamu lisanslı bir yazılımdır. Açık kaynak kodlu ve kullanımı tamamen ücretsiz olan bu özgür yazılım, Türkçe ve Kürtçe dahil olmak üzere onlarca dil desteği sunmakta ve bu dil desteği kullanıcıların da katkısı ile sürekli gelişmektedir.

Bilgi için:

<http://www.ubuntu.com/>

<http://tr.wikipedia.org/wiki/Ubuntu>

TUYAB'dan açıklama ve eylem...

F tipi hapisanelerde yaşanan baskılar ve keyfi uygulamaları protesto eden TUYAB 30 Kasım günü İHD İstanbul Şubesi'nde bir açıklama yaptı.

TUYAB adına açıklamayı Meltem Kuruhan okudu. F tipi hapisanelerinde yaşanan tecrit ve izolasyonun insan sağlığını olumsuz etkilediğini vurguladı. Buna karşı yıllardır mücadele yürüttüklerini anlatarak, devletin tecrit sorununu çözmek bir yana çıkardığı yasalarla daha da ağırlaştırdığını ifade etti.

Hapisanelerde yaşanan sağlık sorunlarının dile getirildiği açıklamada Savaş Kör'ün yaşadıkları anlatıldı. Kendi başına yaşamını devam ettirmekte zorlanan Kör'ün vücudun yaralar çıktığı, ikincini gözünü kaybetme tehlikesi yaşadığı dile getirildi. Sincan F tipinde bulunan Hepatit B hastası olan Yaşar İnce, Kemal Ertürk, Mesut Deniz, Erol Zavar, Zeynel Karabulut, Kandıra F tipinde bulunan Haydar Ceylan ve Gebze M Tipi Hapishanesi'nde bulunan Özge Kelekçi'nin hastalıklarının ölümcül bir evreye girme ihtimalinden bahsedildi

Sağlık taraması yapılması için Sağlık

Bakanlığı'nın gerekli girişimlerde bulunması istendi.

TUYAB heyeti Ankara'da...

TUYAB heyeti 4 Aralık günü F tipi hapisanelerde artan insanlık dışı uygulamaları ve disiplin cezalarıyla ilgili bir ay öncesinde başlatılan görüşmeleri sürdürmek amacıyla Ankara'ya geldi.

Görüşmelere başlamadan önce Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Aileler F tipi tabutluklar açıldığında bu yana yaşadıkları zorlukları anlattılar. Devrimci tutsakların özgürlük, eşitlik ve adalet istedikleri için F tiplerinde olduklarını söyleyerek herkesi duyarlı olmaya çağırdılar. Eylemde "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Devrimci irade teslim alınmaz!" sloganları atıldı.

Aileler hazırladıkları dosyaları Adalet Bakanlığı, Sincan Cezaevi Savcılığı, Tabipler Birliği ve bazı demokratik kitle örgütlerine ileterek görüşmelere başlayacaklar.

Kızıl Bayrak/Ankara

TAYAD'lılara polis terörü

TAYAD'lı Aileler, tecrit işkencesinin son bulması ve yaşamını yitiren 122 devrimciye bir yenisinin eklenmemesi için, Buca Forves'te dönüşümlü açlık grevi yapıyor.

1 Aralık tarihinden itibaren polis-zabıta işbirliğiyle TAYAD'lılara yönelik saldırılar gerçekleştiriliyor. Son olarak 5 Aralık gecesi saat 00:50'te yine bir saldırı gerçekleştirildi. Bu saldırıda kolluk güçleri, Sema Koç, Erol Değirmençevir, Arif Pelit, Emir Öztürk ve Veli Keçeli'nin başına silah dayadı ve döverek gözaltına aldı.

TAYAD'lılar, bu saldırıları protesto etmek için 5 Aralık günü Forbes'te bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde "F tipi hapisanelerde tecrite son! Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!" pankartları açıldı ve "Behiç Aşçı onurumuzdur-Gülcan Görüroğlu onurumuzdur -Sevgi Saymaz onurumuzdur!", "Yaşasın evlatlarımızın onurlu direnişi!", "Yaşasın Forbes direnişimiz!", "Baskılar gözaltılar bizi yıldırılmaz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

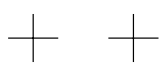
Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekteydim.

**“Ardında bıraktığın bir bayrak olacak ölümün
Okyanuslarda köpüren dalgalara
Karlı dağ zirvelerinde
çığlaşan şarkılara
Ve dalga dalga
çoğalan milyonlara
Bir selam ver
çeliği eriten
iradenle...”**

Halil Manap

**Yiğit devrimci Erdal Eren 13 Aralık 1980’de faşist
cunta tarafından darağacında katledildi!**

**Unutmayacağız,
hesabını soracağız!..**

